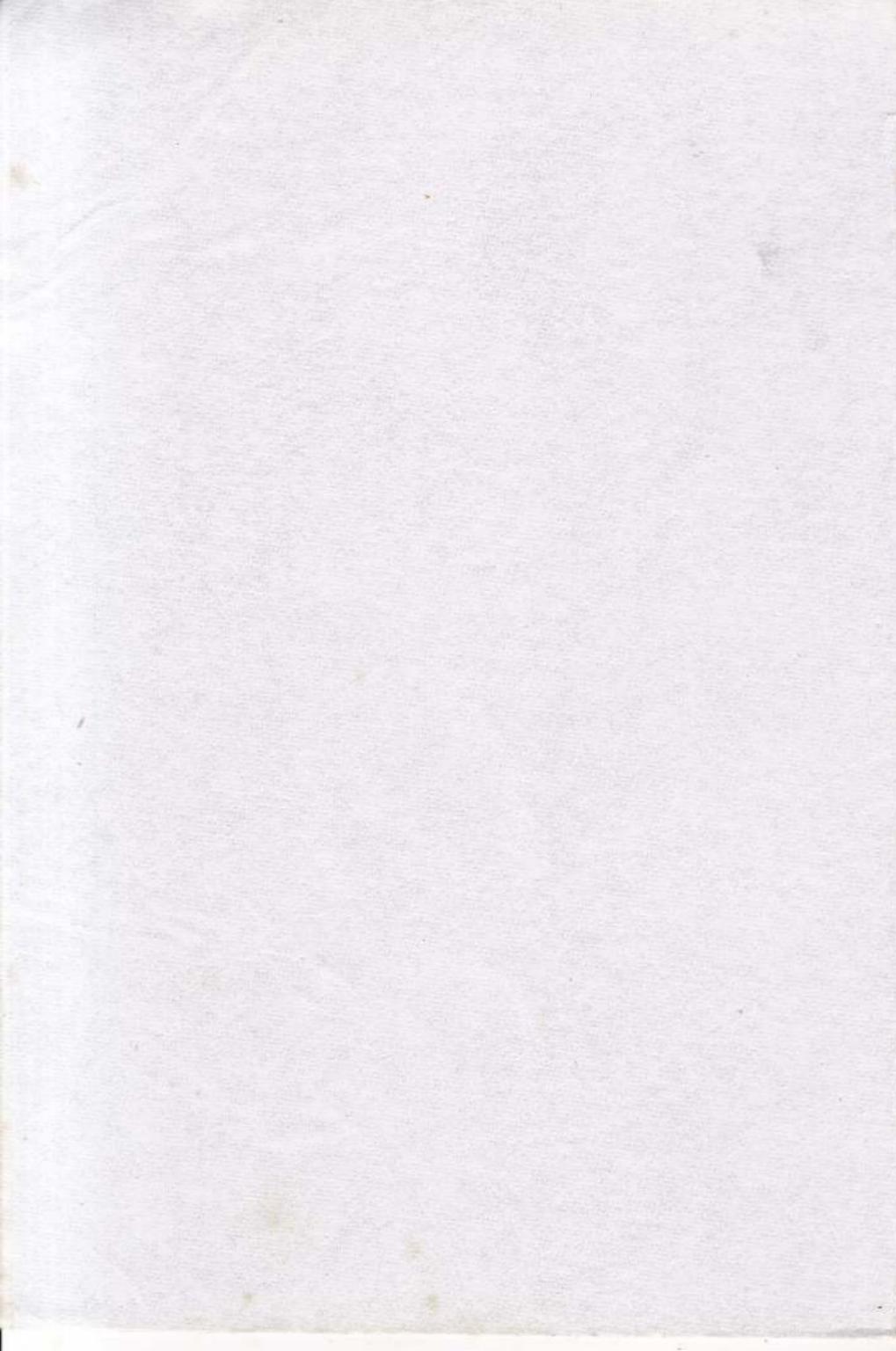

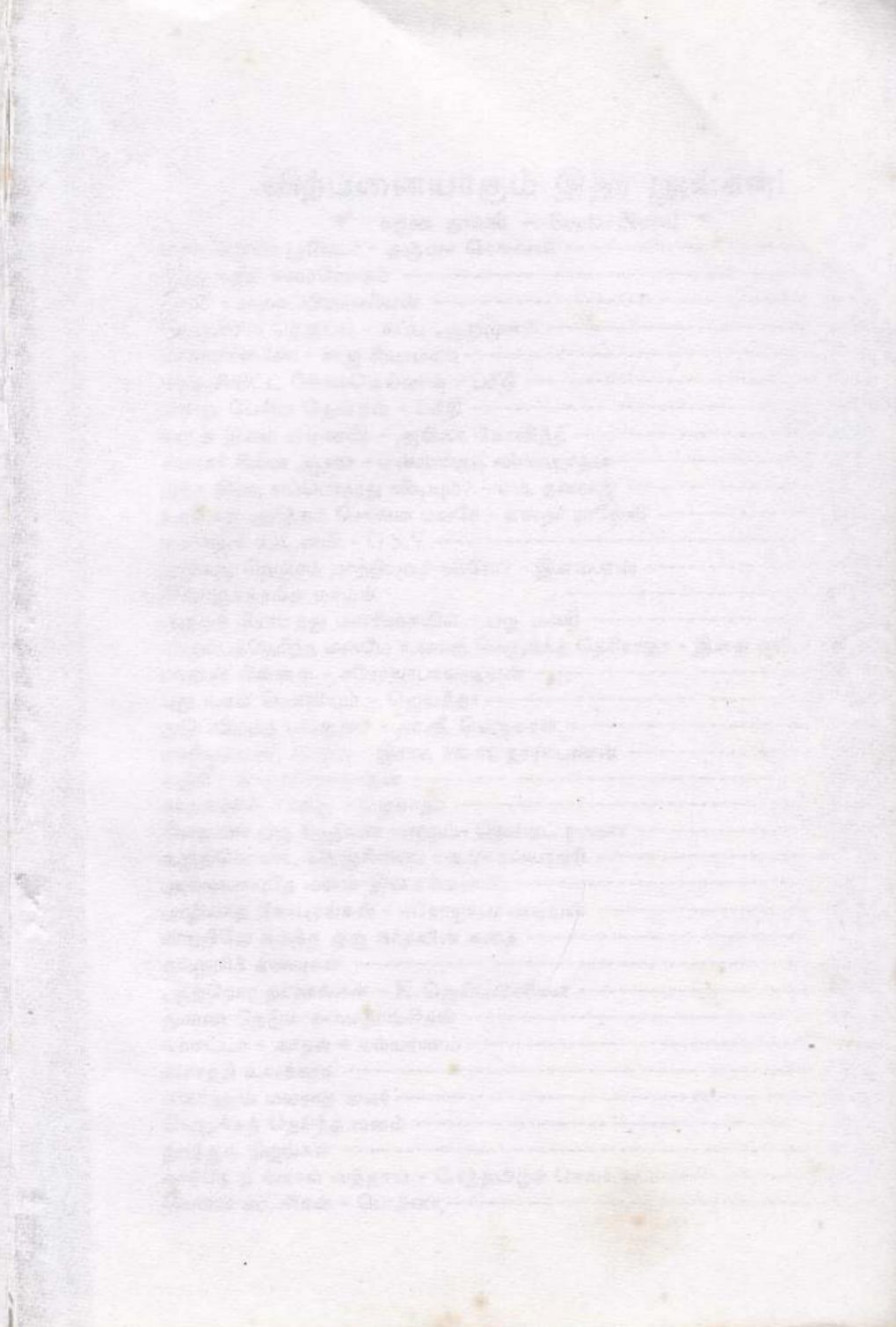
நடனவெல்லாம் நீதீய..

நாவல்

எஸ். உதயசிசல்வன்

நன்வெல்லாம் நீயே

(நாவல்)

எஸ்.உதயசெல்வன்

மணிமேகநலப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண்: 1447,

7 (ப.எ.4), தணிகாசலம் சாலை,

தியாகராய் நகர், சென்னை-600 017.

தொலைபேசி: 24342926

தொலைநகல்: 0091-44-24346082

மின் அஞ்சல்: manimekalai@eth.net

இணைய தளம்: www.manimekalaiprasuram.com

நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு	:	நினைவெல்லாம் ரீயே
ஆசிரியர்	:	எஸ். உதயசெல்வன்
மொழி	:	தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	:	2004
பதிப்பு விவரம்	:	முதல் பதிப்பு
உரிமை	:	ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	:	11.6 கி.கி
நூலின் அளவு	:	கிரெளன் கைஸ் ($12\frac{1}{2} \times 18\frac{1}{2}$ செ.மீ.)
அச்சு எழுத்தின் அளவு	:	10 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	:	$iV + 172 = 176$
நூலின் விலை	:	ரூ. 45.00
இலங்கை விலை	:	ரூ. 120.00
அட்டைப்பட ஒலியம்	:	மகேஷ்
லேசர் வடிவமைப்பு	:	பாஞ்சராஜா க்ரஸ்ரங்கஸ், சென்னை - 24
அச்சிட்டோர்	:	ஸ்கிரிப்ட் ரிரின்டர்ஸ் சென்னை-94.
நூல் கட்டுமானம்	:	தெயல்
வெளியிட்டோர்	:	மாண்பேகலைப் பாதை சென்னை - 17

நூலாசிரியர் உரை

“நினைவில்லாம் நீயே” எனது முதல் நாவல்! ஒரு தாயின் கருவறையில் உற்பத்தியாகி, பல மாதங்கள் சுமந்து பெற்று... வளரும் எழுத்தாளானாகிய என்னை... எழுத்துலகில் தவழவிட்ட திரு.ரவிதமிழ்வாணன் அவர்களின் மணிமேகலை பிரசுரத்துக்கு என் முதல்கண் நன்றிகள். அத்துடன் எனது முதல் சிறுகதையை இந்தமாபெரும் எழுத்துலகில் பதிக்க வைத்து என்னை அறிமுகப்படுத்திய “ராணி வார இதழ்” க்கும் எனது நன்றிகள்.

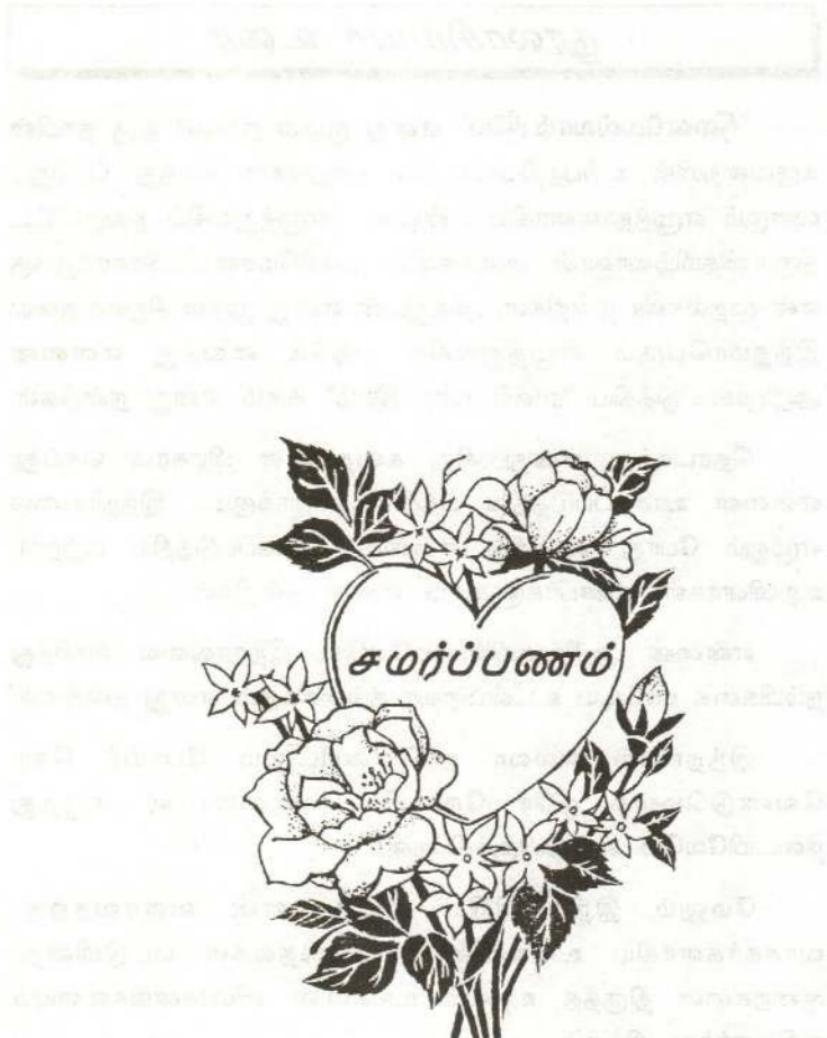
தொடர்ந்து எனது சிறு கதைகளை பிரசுரம் செய்து, என்னை ஊக்கப்படுத்திய பத்திரிகைகளுக்கும்... இந்நாவலை எழுதும் போது, வாசித்து என்னை ஊக்கப்படுத்திய உற்றார், உறவினர்கள், நன்பார்களுக்கும் எனது நன்றிகள்..

என்னை அறிமுகமில்லாமலேயே, இந்நாவலை வாசித்து நம்பிக்கை ஊட்டிய உடன்பிறவா தங்கைக்கும் எனது நன்றிகள்.

இந்நாவல் எல்லா தரப்பினரிடமும் போய்ச் சேர வேண்டுமென்ற ஒரே நோக்கில், வழமையான எழுத்து நடையிலேயே எழுதியிருக்கிறேன்.

மேலும் இந்த சிறிய எழுத்தாளன் வளர்வதற்கு, வாசகர்களாகிய உங்களின் பாராட்டுதல்கள் மட்டுமின்றி, குறைகளை திருத்த உதவும் உங்களின் விமர்சனங்களையும் எதிர்பார்த்து நிற்கும்...

எஸ். உதயசெல்வன்,
285/5, லூவிஸ்பிளேஸ்,
குடாப்பாடு, நீர் கொழும்பு, இலங்கை.

என்னை பெற்று வளர்த்தாளாக்கிய எனது
தெய்வங்களாகிய என் பெற்றோருக்கு இந்நாலை
தாழ்மையுடன் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

நன்னெவல்லாம் நீயே

அரவிந்த், பிரஷ்கினால் பல தீட்டிக்கொண்டிருந்ததை கொஞ்சம் நிறுத்தினான்.

கொஞ்சம் முதல்தான் அவர்களின் வீட்டு தொலைபேசி சிறூங்கியிருந்தது. அம்மா பாமா தொலைபேசியை எடுத்து பேசிக் கொண்டிருந்தாள். அவளின் உயிர் நன்பி லட்சமி, விடுமுறையில் கண்டாவிலிருந்து தன் குடும்பத்துடன் யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தாள். அரவிந்த் குடும்பம் திருகோணமலையில் பதினொரு வருடங்களாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். இனப்பிரச்சனை அவர்களை இடம் பெயர் வைத்திருந்தது.

அதனால் லட்சமி, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து திருகோணமலைக்கு தொலைபேசி எடுத்து அடிக்கடி பாமாவுடன் பேசுவது வழமையாக இருந்தது. ஆனால் அரவிந்திற்கோ... இன்று வந்த தொலைபேசி அழைப்பிதழ் கொஞ்சம் வித்தியாசமாகப்பட்டது. ஏனெனில் நேற்று லட்சமி, அவள் சினேகிதியிடன் பேசும்போது... திருகோணமலைக்கு அவளும், அவள் குடும்பமும் எப்போது வருகிறார்கள் என்பதை இன்று காலை போன் பண்ணி சொல்வதாக சொல்லியிருந்தாள்.

சளி... அதுக்கு அவனுக்கென்ன...? லட்சுமியும் பாமாவும்தானே நண்பிகள்... அதுக்கு அவன் ஏன் பிரஷ் பண்ணுவதை நிறுத்தி விட்டு, அவர்கள் பேசுவதை அக்கறையாக கேட்க வேண்டும்? அங்குதான்... அதில்தான் விஷயமிருந்தது. அங்குதான் அவர்கள் வாழ்க்கையில் இன்னுமொரு புது அத்தியாயம் ஆரம்பமாகத் தொடங்கியது.

12 வருடங்களாக, மெளனமாக தன் மனதிற்குள் பூட்டி வைத் திருந்த... அடக்கி வைத்திருந்த அந்த இனம் புரியாத உணர்வு...

இப்போ பூட்டைத்திருந்துகொண்டு பார்க்க, பறக்க ஆரம்பிப் பதை கட்டுப்படுத்த முடியாமல்... அவன் துவழி... மனம் சிலிர்த் துக்கொண்டான்.

12 வருடங்களின் பின்... 'ஓ....' அந்த வெஷாப்னா...

"வெஷாப்....னா....!" தன்னையறியாமல் உதடுகள் அவளின் பெயரை உச்சரித்துக்கொண்டவன், தடுமாறி பல்லைக் கடித்துக் கொண்டான்.

"வெஷாப்னா...!" யாரவள்?

அவனுடைய தாயின் உயிர் சினேகிதி லட்சுமியின் மகள்தான் வெஷாப்னா. வயது 20 அவனைப் போல அவள் கண்டாவிலிருந்து தன் பெற்றோருடன் இலங்கை வந்திருக்கிறாள். அவன், பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தில் மருத்துவம் பயின்று கொண்டிருக்கிறான். இப்போ... அவள் அவன்... இந்த அவன்... அந்த அவள்....! எல்லாமே அவனுக்கு குழம்பியது. அந்த கடந்து போயிருந்த சிறிய வயதில்... இந்த இருவரும் திருநெல்வேலி பாடசாலையில் சேர்ந்து படித்திருந்த அந்த இனிமையான நாட்கள்...

அவனுக்கு நினைக்கவே மனமும் உடலும் ஒரு மாதிரியாக புல்லிரித்தது. 12 வருடங்களுக்கு முன் அவன், தன் குடும்பத்தினருடன் இனப்பிரச்சனை காரணமாக கண்டாவுக்குப் போயிருந்தாள். அப்போது அவனுக்கு 8 வயது.

அவன் கண்டாவுக்கு பயணமாவதற்கு முன் தன் பிஞ்சு விரல் களினால் அவன் கையிலடித்து சத்தியம் பண்ணி விட்டுத்தான்

சென்றிருந்தாள். “உன்னை மறக்கவே மாட்டேன். கடிதம் போடுவேன்.... ஒருநாள் உன்னை வந்து கூட்டிட்டு போவேன்” என்று விழிகளில் நீர் முட்டி நிற்க, தழு தழுத்த குரவில் சொல்லி விட்டு போயிருந்தாள். நாட்கள், வாரங்கள், மாதங்கள் என்று வருடங்கள் கடந்துவிட்டன.

ஆனால் அவனுடைய கடிதழும் வரவில்லை. அவனை கூட்டிட்டுப் போக அவனும் வரவில்லை. அம்மாடியோவ! 12 வருடங்கள் கடக்கவில்லை. ஓடியே விட்டன. எத்தனை மாற்றங்கள் எத்தனை வளர்ச்சிகள்!

யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்க முடியாத சூழ்நிலை அவனையும், அவன் குடும்பத்தையும் திருகோணமலைக்கு தள்ளிவிட்டன. ஆரம்பத்தில் புகிலடம் அளித்த ஊர் என்றாலும், யாழ் நினைவுகள் அடிக்கடி அவர்களை ஆட்டிக்கொண்டிருந்தாலும்... இப்போ... இந்த திருமலை பழகிலிட்ட, மனதிற்கு பிடித்த இடமாகிவிட்டதால்.... இங்கேயே நிரந்தரமாக தங்கி விட்டார்கள்.

இப்போ செஷாப்னா யாழ் வந்து ஒரு மாதமாகிறது. இத்தனை வருடங்கள் தொடர்பில்லாமல் இருந்த சினேகித்திகள், இப்போ அடிக் கடி டெவிபோனில் குலவுகிறார்கள். மணிக்கணக்கில் பேசுகிறார்கள்.

ஆனால் அந்த செஷாப்னாவோ... மஹாகும்... நத்திங்! பின் ஒரே ஒருமுறை... பாமாவுடன் 2 நிமிடங்கள் மட்டும் பேசியிருப்பாள். அந்த இரண்டு நிமிடங்கள் அவன், தன் தாயுடன்தான் அருகில் இருந்திருந்தான்.

நெஞ்சம் படபடக்க, இதயம் துடி துடிக்க... அவன் எதிர்பார்த்திருந்தான்.

‘அன்றி...! அரவிந் நிற்கிறாரா? அவர்கிட்டே கொஞ்சம் போனை கொடுக்கிறீங்களா...?’ என்று அவன் பாமாவிடம் அவன் சொல்லப்போகிறான். 12 வருடங்களுக்குப் பின் அவளின் குரலை கேட்கப் போகிறோம் என்றெல்லாம் நினைத்திருந்தவனை... அந்த ரெவிபோன் ஏமாற்றியது.

மனம் சோர்ந்து கொண்டான். சிலநேரம் இன்று வருவார்கள். அதைத்தான் போனில் இரு நண்பிகளும் உரையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

'ஆ... ஆம்... இன்று வருகிறார்கள்...!' - நண்பிகளின் உரையாடல் அதை ஊர்ஜிதப்படுத்தியது.

'ஓ... ஷாப்னா! இன்று வருகிறாயா? 12 வருடங்களுக்குப் பின் வருகிறாயா? எப்படி இருப்பாய்? குண்டாக...?'

'இல்லை இல்லை... நிச்சயம் குண்டாக இல்லை...'

'அந்த சின்ன அழகான ஷாப்னா... இன்று பெரிய அழகான ஷாப்னாவாக வருவாள்...!' - துள்ளிக் குதிக்கலாம் போலிருந்தது.

"வாவ... வ...!" என்று மெல்ல உதடுகள் சொல்ல... மண்டையில் தானே குட்டிக் கொண்டான். 'உன்னை நீயே காட்டிக் கொடுத்து மரியாதையை கெடுத்திடாதே ராஸ்கல்...'

பிரஷ் பண்ணி, அவசர அவசரமாக குளித்து... உடைகள் மாற்றி வேகமாக அம்மாவின் முன்னால் போய் நின்றான்.

நிச்சயம் அம்மா அதிகம் வேலை தரப்போகிறார். அவற்றையெல்லாம் என் ஷாப்னாவுக்காக திறமையாக செய்து முடிக்கணும். தன் முன்னால் விநோதமாய் நின்றிருந்த அரவிந்தை ஒரு மாதிரியாக பார்த்தாள்.

"என்னடா அரவிந்த? என்னடா ஆச்ச?" என்றாள் பாமா. அரவிந்த மெல்ல' தலையையும் உள்ளத்தையும் சேர்த்து சொறிந்து கொண்டு "நான் இன்றைக்கு என்னம்மா செய்யணும்...?" என்றான். அம்மா விசித்திரமாக அவனைப் பார்த்தபடி "இன்றைக்கா...? இன்றைக்கு என்னடா செய்யப் போறே...?"

"கடைக்கு போய் சமாமான்கள் வாங்கணுமா? வீட்டை சுத்தம் செய்யணுமா...? நிறைய சமையல் வேலைகள் இருக்காம்மா...?" தன்னை கட்டுப்படுத்த முடியாமல் தானே அசடு வழிந்து கொண்டிருந்தான்.

பாமாவின் மனதை ஏதோ ஒன்று முட்டிக்கொண்டது. அரவிந்தின் மாற்றம் அவருக்கு புரிந்தது.

அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் "இன்று உன் ஃப்ரன்ட்ஸ்கூடன் கண்ணியாவுக்கு குளிக்கப் போகிறதாக சொல்லியிருந்தாயே.. போகலையா?" என்று கேட்டாள்.

"இல்லையம்மா. இன்னொரு நாள் போய்க்கொள்ளலாம் என்று சொல்லப் போகிறேன்..." என்றான்.

அவன் ஏன் அப்படி சொல்கிறான் என்பதை அவள் புரிந்துகொண்டாலும், அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் "சரி அரவிந்த! நான் கொஞ்சம் சாமான்கள் எழுதித்தர்றேன். மார்க்கட்டுக்கு போய் வாங்கிட்டு வா..." என்றாள்.

அவளின் முகமலர்ச்சி அவருக்கு கவலையை கொடுத்தது. அவன் ஷாப்னாவை நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறான் என்பது அவருக்கு பயத்தை அளித்தது.

அரவிந்த மென்மையான மனதுடையவன். ஏமாற்றங்களை பெரிதாய் தாங்கக் கூடிய மனம் அவனுக்கு இல்லை. ஏதோ அவள் சிறு வயதில் ஒன்றாக, நன்றாக அவனுடன் பழகியதை வெத்துக் கொண்டு... அவன் இப்போ அவளை நினைத்துக்கொண்டிருப்பது முட்டாள்தனமாக பட்டது பாமாவிற்கு.

இந்த காலத்திலும் இப்படியொரு சென்டிமென்ட்டான் ஆண் பிள்ளையா? லட்சமியின் குடும்பத்தினர் ஏற்கெனவே பெரும் பணம் படைத்தவர்கள். இப்போ அவர்கள் கண்டாவில் வேறு வாழ்வதால் பணத்தைப் பற்றி சொல்லத் தேவையில்லை.

லட்சமியின் கணவன் கோபி! ஏற்கெனவே பணத்திமிர் படைத்த முன்கோபி! இப்போ நிச்சயம் அவருக்கு இன்னும் பல விஷயங்கள் கூடியிருக்கும். லட்சமி அவளின் உயிர் சினேகிதி என்பதால், பாமாவுடன் அடிக்கடி போன் பண்ணி பேசுகிறாள். அதுவும் யாழ் வந்த பின்.

'அவர்கள் எங்கே? நாம் எங்கே?' பாமாவின் சுவாசக்காற்று பெருமுச்சானது.

பாமா சமையலை செய்ய ஆரம்பித்தாள். அவர்கள் சாயங்காலம் வருகிறார்கள் என்பதால், இரவு சாப்பாட்டுக்கு ஏற்ற மாதிரி இடியாப்ப பிரியாணி செய்வது என்று முடிவு செய்திருந்தாள்.

அரவிந்த் வீட்டை துப்பரவு செய்து அழகு படுத்தினான். அவனுடைய வேகம், பாமாவுக்கு மேலும் சங்கடத்தையே கொடுத்தது.

மாலை 5 மணி! அவர்கள் எதிர்பார்த்தபடி.. வேன் ஒன்று அவர்கள் வீட்டு வாசலில் வந்து நின்றது.

அவர்கள்தான்!

அரவிந்தின் இதயம் பலமாக அடித்துக்கொண்டது. பாமாவும், அவள் கணவன் தியாகுவும் வாசலுக்கு விரைந்தனர். அவன் தயங்கி தயங்கி அவர்களின் பின்னாலேயே நின்றான். வேணிலிருந்து முதலில் லட்சமிதான் இறங்கினாள்.

12 வருடங்களின் பின்... ஆளே மாறியிருந்தாள். உடல் குண்டாகி... முகம் பெருத்து, 'லட்சமி அம்மான்!' என்று சொல்லுமளவுக்கு மாறியிருந்தாள்.

லட்சமியும் பாமாவும் ஆரத்தழுவினர். கோபி இறங்கி தியாகுவுக்கு கை கொடுத்தார்.

அவர்களுக்கு பின்னால் ... 'ஓ...! ஷோபா!' ஷோப்னாவின் தங்கை!

4 வயதில் கனடாவுக்கு பயணமாகியிருந்தவள், இப்போ 16 வயது குமரி! என்ன அதிசயம்! ஓரே முகம்! இரு உருவங்கள்...! கடைசியாக...

ஷோப்னா இறங்கினாள். இறங்கியவளை அவர்கள் பார்க்க...

அரவிந்துக்கு தலையே சூழலும் போலிருந்தது.

நெஞ்சுக்குள் ஏதோ ஒன்று அடைத்து மூச்சே, நின்று விடும் போலிருந்தது.

'ஷோப்...னா...! நீயா... இப்படி...?' - மனம் இடிந்து தூளாகியது.

2

வேஷப்னா சிரித்தபடி நெருங்கி வந்தாள்.

“ஹாய் அன்றி...! ஹாய் அங்கிள்!” என்று அவர்களை கட்டியணைத்து முத்தமிட்டாள். பின்னால் தடுமாறி நின்றிருந்த அரவிந்தைப் பார்த்து இமைகள் விரித்தாள்.

“ஹேய்... நீ அரவிந்த...? இவ்வளவு பெரிசாய் வளர்த்திட்டியா (வளர்ந்திட்டியா?)... என்கு (எனக்கு) தெறியும் (தெரியும்), என்றாள். அவனை நோக்கி வந்தவள்.

அவன் விக்கித்து நின்றான்.

“என்னடா (என்னடா) யூசிக்கிறாய் (யோசிக்கிறாய்)? என்னே (என்னை) தெறியலையா (தெரியலையா)?” என்று கண் சிமிட்டினாள். கை கொடுத்தாள். அவன் முதுகில் தட்டினாள்.

அவன் ஸ்தம்பித்து போய் நின்றிருந்தான். அவன் எதிர்பார்த் திருந்த சௌப்னா வரவில்லை. அவனுடைய சௌப்னாவை காண வில்லை.

“ஹோய்... வாட் ஹாப்பின்? வாட் ஆர் யூ திங்கிங்? யூ டோன்ற்றிமம்பார் மீ...?” என்று அவனுடைய தோளை தொட்டு உலுக்கினாள். அவன் சுதாகரிக்கத் தொடங்கினான்.

“ஆ... ஆம்...” என்று தடுமாறினான். அவளின் கோலம், அவன் மனதை அலங்கோலமாக்கியது. சௌப்னா என்ற அழகான தேவதையின் உடல் எத்தனையோ அசிங்கங்களையும் தாங்கி நின்றது.

தமிழ் பெண்கள் போடும் மூக்குத்தி, வெள்ளை வளையங்களாக அவளுடைய மூக்கில் மட்டுமல்ல... உடலின் பல பாகங்களிலும் அசிங்கமாய் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. பெண்களின்

அழகான இமைகள், இன்னும் அழகாக படபடப்பதற்கு பூசப்படும் கரும் மை... நீல நிற மையாக மாறி அவளின் கை, முதுகு, வயிறு என பல இடங்களில் அலங்கோலமாக கீறப்பட்டிருந்தன.

கருமையான நீண்ட கூந்தல் என்று சொல்வதற்கு பதிலாக தாறுமாறாக கட்டையாக வெட்டப்பட்டு, பல நிறங்களை அள்ளி பூசிவிட்டிருந்த கேசமாய் காணப்பட்டது.

'ஷாப்னா...! என் ஷாப்னா எங்கே?' - மனம் ஏமாறிக் கொண்டது. அந்த ஷாப்னா ஆங்கிலத்தையும், உடைந்த தமிழையும் கலந்துவேறு பேசி இம்சைப்படுத்திக்கொண்டிருக்க....

அவனுக்கு தலை சூழன்றது.

பாமா எல்லாரையும் உள்ளே அழைத்து சென்றாள். சினேகிதிகள் அளவளாவிக் கொண்டனர். தியாகுவும் கோபியும் சம்பந்த சம்பந்தமில்லாத விஷயங்களை கடமைக்கு பரிமாறிக் கொண்டனர்.

அரவிந்த் மெல்ல தன் ரூமுக்குள் தன்னை செலுத்திக் கொண்டான். அவன் மனம் சோகத்தை அணைத்துக் கொண்டது. அந்த அப்பாவியான ஷாப்னாவா, இப்போ இப்படி இந்த கோலத்தில்....?

வெளிநாடு, நாகரிகத்தை கற்றுக் கொடுக்கும்தான். ஆனால் அது இப்படியொரு அவங்கோல நிலையை ஓர் அப்பாவி பெண்ணுக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுக்குமா?

அல்லது ஆளைத்தான் இப்படி மாற்றி விட்டுவிடுமா?

'ஏன் ஷாப்னா இப்படி மாறினாய்? உன் அழகான உடலில் ஏன் இத்தனை அசிங்கங்கள்...?' அவனுக்கு வாழ்க்கையின் அர்த்தம் எங்கேயோ காணாமல் போனது. கதவு தட்டும் சத்தம் கேட்டது.

எழுந்து போய் கதவை திறந்தான் அரவிந்த். ஷாப்னா நின்றிருந்தாள்.

"கான் ஜ கம் இன்...?" - அதே சிவந்த முகத்துடன் சிரித்தபடி நின்றிருந்தாள்.

“வை நாட்? கம் இன் பள்ளிஸ்...” ஏதோ அவர்கள் பழக்கமில்லாத புது நண்பர்கள் போல அவன் உணர்ந்தான். முன்பென்றால்... கேட்காமலே கதவை திறந்து, உள்ளே வந்து... அவனை சீண்டி பார்த்து விளையாடி... தன் வீட்டிலிருந்து கொண்டு வரும் தின் பண்டங்களை அவன் வாயில் ஊட்டி மகிழ்ந்திருந்த அந்த சின்ன வெஷாப்னா காணாமல் போய்விட்டாள்.

“என்னா (என்னா) மறந்திச்சியே (மறந்திட்டியா)? என்னென் (என்னென்)...?” என்றாள். அவளின் கொஞ்ச தமிழ், இப்போ தமில்’லாக மாறி...

‘ஓ... கடவுளே! மறந்திட்டியான்னு கேட்கிறியா? எப்படி உன்னால் கேட்க முடிகிறது? உன் கடிதம் வரும்... பின் நீ வருவாய், என்றெல்லாம் நம்பிக்கையுடன் காத்திருந்த என்னிடம் கேள்வி கேட்கிறாயா...?’

“என்னா (என்னா)? பதின் (பதில்) காண்டோம் (காணோம்)?” அவன் சிரித்துக்கொண்டு மீண்டும் ஒருமுறை அவனை உலுக்கினாள்.

அவன் சுதாரித்தான்.

அவனுடைய ஏமாற்றமும் விரக்தியும் கோபமாய் மாறத் தொடங்கியது.

“எ... என்ன வெஷாப்னா? மறந்தது நானா? இல்லை நீயா?” என்று கேட்டான்.

“என்னா அரவிந்த? நான் உன்னை உடனேயே அடையாளம் கண்டுபிடிச்சிட்டேனே. நீதான் என்னை பார்த்ததுமே ஷாக்காகி நின்றாய்...”

(ஒரு குறிப்பு: வெஷாப்னா பேசிக் கொண்டிருக்கும் ‘கன்டா தமில்’ எங்கள் தமிழாக நானே மொழி மாற்றம் செய்து தருகிறேன். காரணம் அந்த ‘தமில்’-ஐ எழுதுவது கஸ்டம், வாசிப்பதும் கஸ்டம். ஆகவே...)

“ம... நான் அதை சொன்னேனா? நீ கன்டாவுக்கு போன பின்பு ஒரு கடிதம் கூட எனக்கு போடலை பார்த்தியா?” என்றாள்.

“ஓ... அதுவா? உன்னையிலேயே ஸாரி! ஸாரிடா! நான் அங்கு போய் சேர்ந்ததும் உடன் உனக்கு கடிதம் எழுதியிருந்தேன். ஆனா அப்பாதான் கடிதத்தை போஸ்ட் பண்ண விடல். வருஷங்கள் போனது. ஸ்கலுக்கு போனேன். படிச்சேன். பிலியானேன். மூன்று வருடங்களுக்கு பின்பு மீண்டும் கடிதங்கள் போட்டேன். போட்ட சில கடிதங்கள் திரும்பி வந்தன. திரும்பி வந்ததன் காரணத்தை இப்போ புரிஞ்சு கொண்டேன்.... நாங்க கனடாவுக்குப் போன மறு வருஷமே நீங்க எல்லாருமே இங்கு இடம் பெயர்ந்து வந்திட்டங்கள்னு புரிஞ்சு கொண்டேன்...” அவள் ‘மட மட’வென சொல்லிவிட்டு அவனைப் பார்த்தாள்.

அவள் சொன்ன வார்த்தைகள், குடான நெஞ்சத்தில் மழை பெய்ந்தது போல் குளிர்ந்தன. அவளின் ஏமாற்றத்தினால் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த உள்ளத்தை, அவளின் வார்த்தைகள் சிறை மீட்டன.

துன்பத்திலும் ஓர் இன்பம்! ஒரு திருப்தி!

“என் சொல்ல என்னை மறக்கவில்லை”

“ஐ ஆம் ஸாரி! நான் உன்னை தப்பாக புரிஞ்சுகிட்டேன்” அவள் குரல் இப்போ கொஞ்சம் தெம்படைந்திருந்தது. என்றாலும் அவளின் கோலம் அவனை இம்சைப்படுத்தியது. அவளிடம் கேட்க வேண்டும்! அதைப்பற்றி சொல்ல வேண்டும்.

அவள் சொன்னால் நிச்சயம் தேட்பாள்.

ஆனால் இப்போ இல்லை... அவசரப்படக்கூடாது! அவசரப்பட்டு சுடு சட்டியை கீழே போட்டு உடைத்துவிடக் கூடாது. பொறுமை அவனின் உடன் பிறப்பு!

அதனால் பொறுப்பது அவனுக்கு கஷ்டமாக இருக்காது. அவள், அவனுடைய யடிப்பையும் வாழ்க்கை பற்றியும் கேட்டாள். அவனைப்பற்றிய விபரங்களை கேட்டவள் சந்தோஷமடைந்தாள். அவன் கேட்காமலே தன்னுடைய ஆரம்ப கனடா வாழ்க்கை முறை எவ்வளவு கஷ்டமாக இருந்தது என்பதை விவரித்தாள்.

ஆனால் தான் இப்போ அங்கு மிகவும் சந்தோஷமாக இருப்பதாக சொன்னாள்.

அதை அவள் முக மலர்ச்சி உறுதிப்படுத்த... அவன் மனம் மீண்டும் சோர்வுக்குள் விழுந்தது.

பாமா சமையலறையில் தேங்காய் துருவிக்கொண்டிருந்தாள்.

லட்சமி அங்கிருந்த நாற்காலி ஒன்றில் அமர்ந்திருந்தாள். கண்டா வாழ்க்கை முறை, முன்பு போல் அவளை நிலத்தில் அமர்ந்து இருக்கவோ, அல்லது குனிந்து நிமிரவோ இடம் கொடுக்கவில்லை. அங்கு வசதியாக நின்றுகொண்டுடே விரைவாக சமைத்து விடுவார்களாம். சமையலறையிலேயே எல்லா வசதிகளும் இருப்பதால், குனிந்து நிமிர்ந்து வேலை செய்வதற்கு அவசியம் இருந்திருக்கவில்லை.

குளிர்நாடு என்பதால் வெளியில் நடந்து திரிவதற்கு, குளிர் இடம் விடவில்லை. இப்படியான பல காரணங்கள் அவள் உடல், பருமனாவதற்கு உடந்தையாக இருந்து விட்டன. இவற்றை யெல்லாத்தையும் லட்சமி அழாக்குறையாக தன் சிணேகிதியிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்.

“அது சரி லட்சமி... வொப்ளாவுக்கு என்ன நடந்தது? அவளை நான் சின்ன வயசில பார்த்ததுக்கும், இப்போ பார்க்கிறதுக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசங்கள்... அவளை நீ இந்தளவுக்கு எப்படி மாற அனுமதித்தாய்? தாயான உனக்குத்தானே அவளுடைய பொறுப்பு, அந்த பொறுப்பில் இருந்து நீ தவறிவிட்டாய்ன்னுதான் எனக்கு தோணுகிறது.”

பாமா முக்கிய விடயத்தை தொட... லட்சமிக்கு கண்களில் நீர் திரள தொடங்கியது.

“நீ சொல்லும் நியாயத்தில எவ்வளவு தூரம் உண்மை இருக்கு? எவ்வளவு பொய் இருக்குன்னு நான் வாதிடவிரும்பல். ஆனா நடந்ததை சொல்றேன். எங்க உயிரை காப்பாத்தனும்! நல்லா

உழைக்கணும்! என்றுதான் கண்டாவுக்கு பயணமாகினோம். அந்த லட்சியத்தை இப்போ அடைஞ்சிட்டோம்தான். ஆனா அதுக்கு என் மகளின் வாழ்க்கையை விலையாக கொடுக்க வேண்டி வந்ததுதான் என் தூரதிர்ஷ்டம்! பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் நல்லாக இருக்க வேணும் என்றுதான் அங்கு போனோம்.

ஆனால் இப்போ அங்கேயே பிள்ளைகளின் வாழ்க்கையை புதைச்ச போட்டுடுவோ மோ என்று பயமாக இருக்கு. இதுக்கெல்லாம் காரணம் என் புருஷனின் பிடிவாதமும் வறட்டுக் கெளரவழும்தான். ஷாப்னா ஆரம்பத்தில் இப்படி மாறும்போதே சொன்னேன். பிள்ளைகளை இந்தியாவுக்கு கூட்டிக் கொண்டு போய், நானே அங்கு வைத்து படிப்பிக்கிறேன் என்று சொன்னேன். அவர் கேட்கவில்லை. நான் சொல்லி அவர் கேட்கக்கூடாதென்ற பிடிவாதம்! இப்போ எல்லாம் தலைக்கு மேலே வெள்ளம் போன மாதிரி போய்ட்டுது”

“ ஏன்டி... ஷாப்னாவை முன்பே கட்டுப்படுத்தி வளர்த்திருந்தால் இப்படி வந்திருப்பாளா? எவ்வளவு அருமையான, நல்ல குணமாக கெட்டிக்கார பிள்ளையாக இருந்தவள், அங்கு கொண்டு போய் இப்படி அவளை நாசமாக்கிட்டங்களேடி...” கோபத்தில் படபடத்தாள்.

“பிள்ளைகளுக்கு அதிகளவு கட்டுப்பாடும் விதிக்கக் கூடாது. அளவுக்கு மிஞ்சி சுதந்திரமும் கொடுக்கக்கூடாது. அதையெல்லாத் தையும் அவர் செய்தார். இப்போ எல்லா பழியும் என் தலையில வந்து விழுது...” பலவருடங்களாக மனதில் புதைத்து வைத்திருந்த குழுறல்கள் எல்லாம் அவள் சினேகிதியின் முன் விழுந்தன. பின் மெல்ல அவளாருகே நெருங்கி சொன்னாள்.

“பாமா... உன்னிடம் ஓரு விஷயம் பேசணும்!”

“சொல்லேன்டி, என்னிடம் சொல்றதுக்கு இப்படி தயங்கணுமா?”

“வ...ந்...து”

"வந்து... போயி... எல்லாம் நாங்க ஏற்கெனவே கதையில படிச்ச சமாச்சாரப்கள். விஷயத்தை சொல்லு..." ஆதரவுடன் வட்சமியின் கையை இழுத்து பிடித்து உட்கார வைத்தாள்.

"நான் ஒரு விஷயத்தை மனசில வைச்சுத்தான் சிலோனுக்கே வந்தேன். அதுவும் உன்னை நம்பித்தான்"

"சரி சொல்லடி! எனக்கு பொறுமை இல்லைடி..."

"இப்ப நான் என் பிள்ளைகளை காப்பாத்தனும். இதைப்பற்றி அவருடன் பேசல் பேசவும் முடியாது. உன்கிட்டோன் சொல்லேன். நீ எனக்கு 'ஆம்' என்று சொல்லுவாய் என்ற நம்பிக்கையிலதான் கேட்கிறேன். வேஷாப்னாவின் வாழ்க்கைதான் இப்படி ஆயிட்டுது. ஆனால் ஷோபாவுக்கு இப்படி ஆயிடக் கூடாது. ஷோபா தன் அக்காவின் நிலைமைக்குரிய காரணங்களை நன்றாக புரிஞ்ச வைச்சிருக்கிறாள்தான்.

ஆனாலும் எனக்கு பயம்! அவளையாவது நான் காப்பாத்தனும்! அவருக்கு இப்போ 16 வயது! இப்போ அவள் சரியாகத்தான் நடந்துகொள்கிறாள். இனி இந்த கண்டா அவளை, அவருடைய அக்காவை மாத்தினிது போல மாத்திலிட்டுடும்மான்னு பயப்படுரேன். அங்கே அதுக்கு நிறைய சந்தர்ப்பங்கள் உண்டு. அதனால்தான் ஒரு விஷயத்தை மனசில வைச்சுக் கொண்டுதான்... பெரிய போராட்டத்தின் பின் எல்லாரையும் இலங்கைக்கு கூட்டி வந்தேன். நீ மட்டும் மனச வைச்சால்... என் இரண்டாவது பிள்ளையையாவது காப்பாத்திடலாம்..."

"என்ன விஷயம்? நான் என்ன செய்யனும்னனு சொல்லு வட்சமி! நான் உன் உயிர் நன்பி!! சொல்லு!"

"ஷோபாவை உன் மகனுக்கு கட்டி வைக்க நீ சம்மதிக்கனும்! என் மகளின் வாழ்க்கையை இங்குதான்... உன்னாலதான் காப்பாத்த முடியும்! உன் பிள்ளை எனக்கு மருமகனாக வரனும்...." கண்களில் நீர் முட்டி, வட்சமி தலை குனிந்து தடுமாறி சொல்ல... பாமா விக்கித்து விழிகளை விரித்தாள்.

"எ... என்ன சொல்லே வட்சமி...?" என்றாள்.

3

பாமாவின் அதிர்ச்சி, லட்சமியின் மனதை உடைய வைத்தது.

“எ... என்ன பா...மா! உனக்கு இஷ்டமில்லையா?” தடுமாறி சொன்னாள் லட்சமி.

ஏமாற்றம் அவள் முகத்தில் எட்டிப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. பாமா மெல்ல லட்சமியின் கைகளை ஆதரவுடன் பற்றினாள்.

“அப்படியில்லை லட்சமி. இதில் எவ்வளவு குழப்பங்கள் இருக்கின்னு கொஞ்சம் யோசித்துப்பார்த்தியா...?”

“குழப்பமா? இதுக்கு நீ சம்மதிச்சால்... குழப்பம் வர்றதுக்கு இதில் என்ன இருக்கு?”

“இது சம்மா பேச்சுக்கு பேசுற விஷய மில்லை. கல்யாண விஷயம்! வாழ்க்கைப் பிரச்சனை! இரண்டு குடும்பங்கள் சம்பந்தப்பட்டது...”

“உன்மைதான். ஆனா இது சாத்தியமாக கூடிய விஷயம்தானே...?”

“இங்க பார் லட்சமி! உனக்காக நான் எதையும் செய்வேன் என்று உனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆனா இதில் எங்களை மீறக்கூடிய விஷயங்களும் இருக்கின்றன என்பதும் உனக்கும் தெரியுமா?”

“சரி எங்களை மீறுகிற விஷயங்களை சொல்லு...! அதை எப்படி எதிர்நோக்குவது பற்றி நாம் சிந்திப்போம்...”

“முதல்ல உன் புருஷன்! கோபி அண்ணனைப்பத்தி உனக்கு நான் சொல்லத் தேவையில்லை. அவருடைய சம்மதியில்லாமல் இதெல்லாம் நடக்கிற விஷயமும் இது இல்லை. அடுத்து கல்யாணம்

செய்துகொள்ளப்போறவங்க சம்மதிக்கணும்! இன்னுமொன்று... ஷாபாவுக்கு இப்போ 16 வயதுதான். இந்த வயசில எப்படி...?"

"பார் பாமா! இதெல்லாம் நான் ஏற்கெனவே யோசித்து வைச்ச விஷயங்கள்தான். இனி என் புருஷனைப் பற்றி நான் கவலைப் படப்போவதில்லை. எனக்கு என் பிள்ளையின் வாழ்க்கையை காப்பாத்தறுத்தான் எனக்கு முக்கியம்! இப்ப நாம் எம் பிள்ளைகளை சம்மதிக்க வைக்கணும்! அவர்களை ஒருவரையொருவர் விரும்ப வைக்கணும்! அதாவது அவர்கள் காதலிக்கணும்! அதுக்கு நாமதான் அவர்கள் அறியாமல் வழி வகுக்கணும்! அவர்கள் காதலித்தால், அவர்களின் திருமணத்தை யாருமே தடுக்க முடியாது. அப்பறம்... ஷாபாவின் வயசை நாம் கணக்கெடுத்தோமென்றால்.... முத்தவளை நான் இழந்தது போல், இளையவளையும் நான் இழுக்க வேண்டிவரும்"

பாமா யோசித்தாள்

"என்ன யோசிக்கிறாய் பாமா..." மீண்டும் லட்சமி கேட்டாள். லட்சமிக்கு இப்போ கொஞ்சம் திருப்தியாக இருந்தது. அவள் பயந்தபடி பாமா மறுக்கவில்லை.

இதை நிறைவேற்றும் வழிகளை ஆராய்கிறாள் என்பது, அவள் யோசிப்பதிலிருந்து தெரிந்தது. பாமா யோசித்து விட்டு திடீரென்று கேட்டாள்.

"நான் ஒன்று கேட்கிறேன். ஷாபாவை நினைத்துப் பார்க்கும் நீ, ஏன் ஷாப்னாவை மறக்கணும்னு நினைக்கிறாய்...?"

"ம்... அவளை இனி நினைக்கிறதுக்கு என்ன இருக்கு? அவளை மீட்டுக் கொண்டு வர எல்லா முயற்சிகளையும் செய்து பார்த்திட்டேன். ஆனால் இந்த விஷயத்தில் நான் முழுமையாக தோத்திட்டேன். இனி அவளுக்காக யோசிச்ச, மற்றவள் வாழ்வை கெடுக்க நான் தயாரில்லை..."

"நீ ஒன்றை மறந்து பேசுறாய். அரவிந்தும் ஷாப்னாவும் சிறுவயதில் எப்படி பழகினார்கள் என்பது உனக்கு தெரியும். நாம்கூட அவர்கள் பிறந்த போது என்ன பேசி முடிவு

செய்திருந்தோம் எனக்கு ஞாபகமிருக்குமென நினைக்கிறேன்" அவர்கள் பிறந்தபோது இரு சினேகிதிகளும், குழந்தைகள் வளர்ந்து ஆளாகிய பின் திருமணம் செய்து வைப்பதென்று முடிவு செய்திருந்தனர்.

இக்குழந்தைகளும் சிறு வயதுமுதலே அன்புடனும் ஒன்றுமையுடனும் பழகி வந்தது கூட சினேகிதிகளுக்கும் மகிழ்ச்சியை கொடுத்து வந்திருந்தது.

ஆனால் விதி...! நாட்டு இனப்பிரச்சனை வடிவில் வந்து எல்லாரையும் பிரித்து வேடிக்கை பார்த்தது. இப்போ... சொப்னா எங்கேயோ... பிடிக்க முடியாத இடத்துக்கு போய்விட்டாள்.

லட்சுமி மனமுருகி சொன்னாள். "பாமா! என் மகள் சொப்னா இப்படி மாறிவிட்டாள் என்று தெரிந்து கொண்ட பின்பும், என் மகளுக்காக உன் மகனை தியாகம் பண்ண தயாராக இருக்கிறியே... உன் மனசு..."

"இதுக்கு மனசும் தேவையில்லை. தியாகமும் தேவையில்லை... ஏனென்றால் அவளும் என் மகள்தான். அவளை மருமகளாக்க வேண்டும் என்றும் துடிக்கும் ஒரு தாய் நான்! அவள் இப்படி சீரழிஞ்சு போய்ட்டாளே என்று கவலைப்படும் நான்... ஏன் அவளுக்காக ஒரு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுக்கக் கூடாது என்று நினைக்கக் கூடாது...?"

"இது உன் நல்ல மனசை காட்டுது. நீ என் உயிர் சினேகிதி என்பதை நிருபித்துகாட்டுகிறாய். ஆனால் ஒன்று... யாரையும் நம்பி, அதாவது... உன்னை, அரவிந்தை நம்பி எந்த விஷயத்துக்கும் இறங்குவேன். ஆனால் சொப்னாவை கடைசி வரை நம்ப மாட்டேன். ஏன்னா... அவள் தன்னையே நம்பத் தயாரில்லாத பெண்! தன்னை இழந்த பெண்! நான் அவளை மறந்து நாளாச்சு. அவளை..., என் பிள்ளையை நான் இழந்திட்டேன். இனி சொபாவை இழக்க நான் தயாரில்லை"

"உனக்கொரு விஷயம் தெரியுமா? அரவிந்தின் மனசில சொப்னா இருக்கிறாள்..."

"தெரியும். ஏன்னா அவன் சிறு வயசு முதல் அப்படியேதான் இருக்கான். இங்கு இப்போ அவனைப்பார்க்கிறபோது அது இன்னும் ஊர்ஜிதமாகிறது. ஆனால் வெஷாப்னா அப்படியில்லை. அவள் விஷயத்தில் அவன் ஏமாறப்போவது நிச்சயம். அதை நாம் அவனுக்கு புரிய வைக்கணும். எதார்த்தத்தை அவன் ஏற்றுக் கொள்ளனும்..." பாமா யோசித்தாள்.

மனம் கணக்கு போட்டது. அவள் தன் இரு பிள்ளைகளையும் சேர்த்து காப்பாற்ற நினைத்தால், இருவரையும் இழக்கும் அபாயம் உண்டு. கடைசி ஒருத்தியையாவது காப்பாற்றுவதுதான் சரி.

"சரியே... உன் யோசனையை ஏற்றுக்கொள்ளிரேன். ஆனா கோபி அண்ணன்தான்.."

"நீ அதைப்பற்றி கவலைப்படாதே! நான் எதை செய்தாலும் அதை எதிர்ப்பதுதான் அவரின் வழிமை. ஆனா இந்த விஷயத்தில் அவரை பலவீனமாக்கி, தோல்வியடையச் செய்வது என் பொறுப்பு, இப்போதைக்கு நீ ஒண்ணும் தெரியாதது போலிரு. அரவிந்தையும் தியாகு அண்ணனையும் பார்த்துக்கொள்வது உன் பொறுப்பு"

பாமா தலையாட்டினாள். தியாகு ஓர் அப்பாவி புருஷன்! நல்ல மனதுடையவன்

அவன் இது விஷயத்தில் ஒரு பிரச்சனையாக இருக்க மாட்டான் என்பது பாமாவுக்கு மட்டுமல்ல, லட்சமிக்கும் தெரியும்.

அதனால் லட்சமி ஒரு நிம்மதி பெருமூச்சு ஒன்றை விட்டுக் கொண்டாள்.

அரவிந்த தன் ஹோண்டாவை ஸ்ரார்ட் பண்ணினாள். அவன் பின்னால் வெஷாப்னா ஏறினாள்.

அவள், உடலை இறுக்கிய பெனியனும் ஜீன்கும் போட்டிருந்தாள். அரவிந்துக்கு அவள், அவனுடன் வருவது மிகுந்த மகிழ்ச்சியை கொடுத்தது. ஆனால் மகிழ்ச்சியுடன் சங்கடமும் சேர்ந்து கொண்டது. வீதியில் போவோரின் பார்வை அவர்களையே மொய்த்திருந்தது.

அவள் சாதாரண உடையில் வந்திருந்தால் மற்றவர்களின் பார்வையும் சாதாரணமாக இருந்திருக்கும். உடலை இறுக்கிய ஜீன்ஸ்கும் பெனியனும், முடி அலங்காரமும் சினிமாப்பட கவர்ச்சி நாயகி போல அவளை காட்டியிருக்க மற்றவர்கள் பார்வை அவள்மேல் குத்தி நிற்க... மனம் வேதனைப்பட்டது. நேரத்தை கடத்தாமல் ஹோண்டாவை கிளப்பினான்.

மாலை நேரம், பகல் வெப்பத்தை தணித்திருந்தது. திருமலையில் பெயர் போன கடற்கரையை நோக்கி பைக் சென்று கொண்டிருந்தது.

வெங்காப்னா அவன் பின்னால் அமர்ந்திருந்து அவன் தோளை கெட்டியாக சாதாரணமாக பிடித்துக் கொண்டிருந்தது. அவனுக்கு புது அனுபவமாக இருந்தது.

அவளின் கை ஸ்பரிசமும், அவளுடைய உடல் மோதல்களும் அவனுக்கு இனம் புரியாத உணர்ச்சிகளுக்கு வடிகால் அமைத்துக் கொண்டிருந்தன.

"வாவ் அரவிந்த! நீ நன்றாக பைக் கூட்டுறே!" வெங்காப்னா உற்சாகத்துடன் சொன்னாள்.

"ஆ... அப்படியா? தாங்ஸ்..." அவளின் பாராட்டுதல் இப்போ நோபல் பரிசுக்கு சமனாகியது.

ஏதோ அவளை இப்போதுதான் சந்தித்தது போலவும், இப்போதான் காதல் கொண்டவன் போன்ற உணர்வும் இருக்க... அதிசயப்பட்டான்.

'ம... காதல் என்றுமே புதிதானதா...? புதுமையானதா...?'

உண்மையான காதல் என்றும் தினமும் மலரும் பூப்போன்றதா? அவளுடன் சிறுவயதில் தொட்டு விளையாடி, உண்டு.... களித்து அன்னியோன்யமாக பழகியிருந்தும் கூட.... இப்போ அவளுடன் பழகிக்கொண்டிருக்கும் உணர்வு புதுசாக இருந்தது.

மனதில் ஆயிரம் பட்டாம்புச்சிகள் வட்டமடித்து பல சங்கதிகளை சொல்லின.

'ஏன் நான் இவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்கேன்? ஓ... கடவுளே' அவன், அவளை ஆராய்ந்தான். தன் கேள்விக்கு பதிலை தேட முயற்சித்தான்.

'மஹாம்...' இதுக்கு விடையே இல்லையோ?

'ஏன் இல்லை...? இருக்கு! ஏனென்றால்... ஐ வவ் ஹூர்' மனதிற்குள் சிவிர்த்துக்கொண்டான்.

கடற்கரை வந்தது. பைக் ஸ்ராண்டில் நிற்க, அவன், அவளுடன் அலையோரம் நோக்கி நடந்தான். அலைகளின் இரைச்சல், இனிமையான இசையாக அவளின் காதோரம் சிந்து பாடியது.

மேற்கில் துயில் கொள்ள சென்று கொண்டிருக்கும் சூரியன், குட்ணைட் சொல்வதற்கு முன் தன் கிரகணங்களை நீலக்கடல் மீது பாய்ச்சி விட... வைரக்கற்கள் ஓளிர்விடுவது போல் கடல் வெள்ளியாய் ஜோவித்தது.

புது அனுபவம் ஷாப்னாவை தாலாட்டியது. சிறுவர்கள் அங்கும் இங்கும் மணவில் துள்ளி விளையாடிக்கொண்டிருப்பதை பார்க்க... அவளுக்கு அவர்களுடன் சேர்ந்து ஓடி விளையாட வேண்டும் போவிருக்க...

"ஓ ஹோண்டர் பூல்...! பியூட்டி பூல்...!" தன்னை மறந்து உடுகள் விரிந்தன. இதமான சுகமான காற்று அவர்களை தொட்டு தடவி சென்றது. அவள் பல நாட்களுக்கு பின் சந்தோஷமடைந்தாள். அதிக ஜனநடமாட்டமில்லாத கடற்கரையோரம் நோக்கி அவளை, அவன் அழைத்துச் சென்றான்.

கடற்கரைக்கு வந்த ஜனங்களுக்கு அவள் ஒரு காட்சிப் பொருளாக இருப்பதை விரும்பாததால் சங்கடத்துடன் அவன், அவளை மறுபக்கம் அழைத்துச் சென்று கொண்டிருக்க...

"ஏன் அரவிந்த? இங்கேயே கொஞ்ச நேரம் நிற்கலாமே" என்றாள் ஷாப்னா.

அவளுக்கு இங்கிருந்து காட்சிகளை பார்த்து ரசிப்பது பிடித்திருக்கு என்பதை அவன் புரிந்துகொண்டான். எனினும்

மற்றவர்களின் பார்வையிலிருந்து அவளை பாதுகாக்க வேண்டும். அதனால் புத்திசாலித்தனத்தை கொஞ்சம் கையிலெடுத்து... "ஓங்காப்னா! கொஞ்ச தூரம் இப்படியே கரையோரமாக நடந்து போய்விட்டு, பின் திரும்பி வருவோம். கொஞ்சம் லேட்டானால் இந்த இடம் இன்னும் அழகாக இருக்கும்" என்றான்.

அவர்கள் நடந்தார்கள். கடல் அலைகளில் ஓன்று பாறையில் பட்டு சிதறி நுரைத்தது.

"வாவ்... எவ்வளவு அழகு..." என்றாள்.

"கனடாவில் பீச் இல்லையா...?"

"இருக்கு. ஏரிகள், ஆறுகள்... என்று நிறைய இருக்கின்றனதான். ஆனால் இந்த இயற்கை, அங்கில்லை..."

"அப்படியென்றால் இலங்கை பிடிச்சிருக்குன்னுதானே அர்த்தம்?"

"ம்... பிடிச்சிருக்கு..."

"அப்படன்னா என் நீ இங்கேயே நிரந்தரமாக தங்கக் கூடாது? இப்போ ஓரளவு அமைதி இங்கு திரும்பியிருக்குத்தானே..." அவளுடைய முகமாற்றத்தை கவனிப்பதற்காக, அவள் முகத்தை கூர்ந்து அவதானித்தான்.

"அம்மாடி... இலங்கை பிடிச்சிருக்கு என்பதால் இலங்கையிலேயே இருக்கணுமா? அமெரிக்கா பிடிச்சிருந்தால் அமெரிக்காவிலேயே வாழுணுமா...? என்ன கேள்வி இது...?" அவள் சிடு சிடுத்தாள்.

"ஓங்காப்னா! இலங்கை உன் நாடு! இங்கேதான் நீ பிறந்தாய். மறந்திட்டியா...?"

"என்ன அரவிந்த? நீ கூட என்னுடன் விவாதம் செய்ய விரும்பிறியா...?"

"விவாதம் செய்வதற்காக சொல்லல். உன்மையை சொல்லேன்" அவள்மொனமானாள். ஒரு பாறையின் மேல் ஏறி அமர்ந்தனர். ஓங்காப்னா அதே மொனத்துடன் சிறு சிறு கற்களை பொறுக்கி

வைத்துக்கொண்டு கடல் அலைகளை நோக்கி எறிந்து கொண்டிருந்தாள். அவளின் மௌனம், மனப்போராட்டத்தை மொழிபெயர்த்தது. அரவிந்த் மெல்ல அவளருகே நெருங்கி அமர்ந்து கொண்டான்.

“நான் உன்னிடம் ஒன்று கேட்கலாமா...?” என்றான்.

“என்ன சொல்லு...”

“ஏன் மாறிட்டாய்...?” அவளின் முகம் மாறியது. முகம் சிவக்க எழுந்தாள்.

“வா... வீட்டுக்கு திரும்பி போகலாம்...” என்றாள்.

“எ... என்ன சொல்லே? இப்பதானே வந்தோம்...”

“போதும்! என்னைக் கொண்டு போய் வீட்டை விட்டுட்டு, வேணும்னா நீ திரும்பி வா!” பதிலை எதிர்பாராமல் பைக் நிறுத்திவைத்திருந்த இடத்தை நோக்கி அவள் விரைய... அவள் திகைத்து “ஷாப்னா!” என்று அவள் அழைக்க... அவள் அலட்சியமாக நடந்துகொண்டிருந்தாள்.

4

அரவிந்த் பைக்கை ஸ்ரார்ட் பண்ணி செலுத்தினான். ஷாப்னா அமைதியுடன் அவனுக்கு பின்னால் அமர்ந்திருந்தாள்.

"என்னாச்ச ஷாப்னா? நான் ஒன்றும் தப்பாக பேசலையே" என்றான் அரவிந்த்.

"உன்மைதான். நீ ஒன்றும் தப்பாக பேசலை. பைக்கை அவதானமாக ஓட்டு! பென்ஷனில் யார் மேலேயும் மோதிவிட்டுடாதே...!" வீடு வந்தது. உள்ளே நுழைந்தனர்.

கோபி வெளி ஹாலிலுள்ள சாய்மனையில் அமர்ந்தபடி தினசரி படித்துக் கொண்டிருந்தார். உள்ளே நுழைந்தவர்கள்மேல் அவரின் கண்கள் விழுந்து ஏழுந்தன.

"இரண்டு பேரும் எங்கே போய்ட்டு வர்ந்தங்க...?" என்றார்.

"பீச்சுக்கு அங்கிள்..."

"சொல்லிட்டு போயிருக்கலாமே..."

"அன்றியிடம் சொல்லியிருந்தோமே..."

"சரி சரி போங்க..."

ஷாப்னா அவரை அலட்சியமாக பார்த்துவிட்டு உள்ளே சென்றாள்.

அரவிந்த் தன் அறைக்குள் நுழைந்து படுக்கையில் 'தொப' என்று விழுந்துகொண்டு யோசிக்கத் தொடங்கினான். மனம் ஒரு நிலையில் இல்லாமல் அங்கும் இங்கும் அலைக்கழிந்தது. ஷாப்னாவின் கோபம், அவனுக்குப் புதுசாக இருந்தது.

முன்பு அவள் இப்படி இல்லையே.

என்னமாய்... எப்படி மாறிவிட்டாள்.

பொறுமையின் சின்னமாய்... சாந்தமாய் பேசும் சின்ன வெஷாப்னா, இப்போ எதற்கெடுத்தாலும் 'படபட' வென கோபமாய் வெடிக்கும் பிடிவாதக்காரியாக... அவனால் நம்பமுடியவில்லை. அவள்தான் இவள் என்று நம்ப முடியவில்லை. மொத்தமாக எல்லாத்தையும் மறந்துவிட்டாள். மாறிவிட்டாள்.

மனம் சோர்ந்தது. அவனும் தன்னுடைய அறைக்குள் இப்போ சென்று தன்னை பூட்டிக்கொண்டு விட்டாள்.

'என்ன செய்வது? அவனுடன் பேசி சமாதானப்படுத்துவதா? அல்லது இப்போதைக்கு ஒன்றும் பேசாமல் இருந்துவிட்டு, அவனுடைய கோபம் ஆறிய பின் அவனுடன் பேச்சைக் கொடுப்பதா?' பொறுமையின் சின்னமாகிய அவன், இப்போ அவள் விஷயத்தில் பொறுமையில்லாமல் தவித்தான்.

மனதிற்குள் முடிவு செய்துகொண்டான்.

அவளின் அறைக்கதவை போய் தட்டினான்.

"கம் இன்..." உள்ளேயிருந்து அவள் குரல் வந்தது. கதவை தள்ளினான். கதவு திறந்துகொண்டது.

அவள் தன் மிக்கி மெளாஸ் பொம் மையை கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு கட்டிலில் சாய்ந்திருந்தாள்.

"என்ன வெஷாப்னா? உன் குட் ஃப்ரண்ட் என்ன சொல்கிறான்..." என்று கேட்டான்.

"வாட்? என் ஃப்ரண்டா? யார்...?"

"இதோ உன் அரவணைப்பில் இருக்கும் இந்த அதிர்ஷ்டசாலிதான்."

"ஓ... அதுவா? உன்மைதான். என் பெஸ்ட் ஃப்ரண்ட்தான்! என்னை புரிஞ்சு கொண்ட குட் ஃப்ரண்ட்!"

"ஆகவே உன்னைப் பொறுத்தவரை பெஸ்ட் ஃப்ரண்ட் என்றால் ஒன்றுமே பேசாமல், நீ சொல்வதை மட்டும் கேட்டுக் கொண்டு மெளனமாக உன்னையே சுற்றிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். அப்படித்தானே...?"

"அரவிந்த! எனக்கு வீணா விதண்டவாதம் செய்வது பிடிக்காது..."

"எனக்கும்தான் பிடிக்காது. ஆனால் மனம் விட்டு பேச பிடிக்கும்"

"சரி, மனம் விட்டு பேசு...!"

"என் பீச்சிலிருந்து உடன் திரும்பி வரவேண்டும் என்று அடம் பிடித்தாய்?..."

"நாம் பீச்கக்கு போனது பார்த்து ரசிக்க. ஏதோ ஒரு நிகழ்ச்சி இந்தியன் சனவில் போடுவாங்களே... என்ன பேர்...? ஆ...ங்! பட்டிமன்றம்! நாம் பட்டிமன்றம் நடத்த அங்கு போகல. பொழுதை சந்தோஷமாக கழிக்க. இயற்கையை கண்டு கழிக்க. அங்கு போய் விவாதிக்கிறதுக்கல்ல..." இரைந்தாள்.

அவள் சொன்ன நியாயம், அவள் மனதை உறைக்க வைத்தது. மன்னடையில் யாரோ குட்டியது போவிருந்தது. 'அவசரப்பட்டு விட்டோமோ...?'

"ஸாரி செஷாப்னா! உன்மையிலேயே நான் பொறுமை சாலிதான். ஏனோ தெரியல... உன் விஷயத்தில் பொறுமையை கடைப்பிடிக்க முடியல. மனதிலுள்ளதை அவசரப்பட்டு கொட்டிட்டேன். ஐ. ஆம் வெரி ஸாரி... நீ ரெஸ்ட் எடு! நான் வர்ந்தேன்" என்றபடி அவள் திரும்ப அவளின் முகம் மெல்ல மாறியது.

"ஓகே டியர்! டோன்ற வொர்ரி! நீ என்னிடம் எதுவும் கேட்கலாம். சொல்லலாம். உனக்கு உரிமை இருக்கு. தப்பி ஓடாதே! வந்து அமரு...!" என்று அவள் சொல்ல, அவள் சங்கடத்துடன் நெனிந்தான்.

"கோபம் வந்திட்டுதோ? வாடா...! வந்து உட்காரு...!" என்று அவள் கையை பிடித்து இழுத்து, சிரித்தபடி கட்டிலில் அவளாருகே உட்கார வைத்தாள்.

அவள், அவளைப் பார்த்து வியந்து கொண்டான்.

அவள் ஒரு கணத்தில் கோபப்படுவதும்.... பின் மறுகணம் அவள் கோபம் பறந்தோடுவதையும் நினைக்க, கொஞ்சம் ஆறுதலடைந்தான். அடிப்படையில் இவள் என் வெஷாப்னாதான். கன்டாதான் இவளை மாற்றிவிட்டது.

“என்னடா யோசிக்கிறாய்...?” கண் சிமிட்டியபடி அவனை உலுப்பினாள்.

“ஓன்றுமில்லை...”

“சரி பரவாயில்லை. பீச்சில் என்னிடம் என்ன கேட்க வந்தாயோ கேளு!”

“வேண்டாம்மா... நான் கேட்கப்போக, பின் நீ டென்ஷனாக... எதுக்கு வீண் பிரச்சனை...?”

“டோன்ற வொர்ரி! உன்னுடன் சண்டை போட்டுட்டு அப்புறம் சமாதானமாயிடுவேன். ஆனால் உன்னுடன் மட்டும் ஓகேயா...?”

“....”

“ம் பேசுடா! நான் மாறிட்டேன்னு சொன்னாய், எதை வைத்து சொன்னாய்...?”

“முன்பு உன்னைப் பார்த்ததுக்கும் இப்போ பார்க்கிறதுக்கு நிறைய வித்தியாசம் இருக்கு...”

“இருக்கும்தானே... முன்பு நீ என்னை பார்த்தபோது எனக்கு எட்டுவயகு! இப்போ இருபது வயகு! முன்பு யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தேன். இப்போ கன்டாவில் வாழுறேன். இப்படி பல வித்தியாசங்கள் இருக்கு. இதில் என்ன அதிசயம்?”

“நீ வாழும் குழ்நிலை வித்தியாசத்தை சொல்லவ. உன் நடை, உடை, பாவனைகளை சொல்றேன். குறிப்பாக உன் உடையும் தோற்றமும்...”

அவள் குறுக்கிட்டாள். “அரவிந்த! நீ என்னை புரிந்து கொள்ளவில்லை. மற்றவர்கள் போலவே நீயும் பேசுறே...”

“நான் உன்னை புரிந்துகொண்டதால்தான் உன்னிடம் இப்படி பேசுறேன். உன்னை மற்றவர்கள் தவறாக புரிந்து கொள்ளக்கூடாது.

உன்னைப்பற்றி தப்பாக மற்றவர்கள் பேசுக்கூடாது. எல்லாரும் உன்னைப்பற்றி நல்ல விதமாக பேச வேண்டும். அதுக்காகத்தான் சொல்ரேன்"

"நான் மற்றவங்களின் சர்டிபிக்கட்டை எதிர்பார்க்கல். நாம் எமக்காக வாழ வேண்டும். மற்றவங்களுக்காக வாழ வேண்டுமென்றால் அதுக்கு பேர் நடிப்பு என்னால் நடிக்க முடியாது. வேண்டும் என்றால் நீ நடிச்சுக்கொள்! ஆனால் என்னை நடிக்கச் சொல்லாதே..."

"அப்படென்னா நாமெல்லாம் நடிக்கிறோம் என்னு சொல்நியா...?"

"அது எனக்கு தெரியாது. ஒன்று நீங்க நடிக்கிறீங்க. அல்லது மற்றவங்களுக்கு பயந்து வாழுமீங்க..."

"நீ எங்களை புரிந்து வைத்தது இவ்வளவுதானா...?"

"நீங்களும்தான் என்னை இப்படி புரிஞ்சு வைச்சிருக்கிங்களோ..." அவன் தலையை பிடித்துக்கொண்டான்.

"வெஷாப்னா... நாம் இங்கு ஒரு வட்டத்திற்குள்தான் வாழ்றோம். ஆனால் அந்த வட்டத்திற்குள் நிறைய அன்பு உண்டு. மனிதரை நேர்வழிப்படுத்தும் நல்ல கலாச்சாரமும் உண்டு. பண்பும் உண்டு. அதையெல்லாத்தையும் நீ நிறைய மிஸ் பண்றே. அதைத்தான் நான் சொல்ரேன்."

"ஸ்டாப் இட் ஜேசே! நீங்க எல்லாரும் வட்டத்திற்குள் வாழ்ந்து கொண்டு வெளியே பார்க்கிறீங்க. ஆனா நான் ஏற்கெனவே வட்டத்திற்குள்ளிருந்து வெளியே வந்து பறந்துகொண்டிருக்கும் சுதந்திரமான பட்டாம் பூச்சி! எனக்கு மட்டும்தான் தெரியும்... இந்த வட்டத்துக்குள்ளே என்ன இருக்கு? வெளியே என்ன இருக்கென்று...? ஆனா உங்களுக்கு வட்டத்துக்குள்ளே என்ன இருக்குன்னு மட்டும்தான் தெரியும். வெளியே என்ன இருக்குன்னு தெரியாது. வேணுமென்றால் நீயும் வெளியே வந்து பார்! வெளியே எவ்வளவு என்ஜோய் இருக்கு, எவ்வளவு சுதந்திரம் இருக்குன்னு..."

"அம்மாடி.. நான் வெளியே வரவும் இல்லை. அப்படிப்பட்ட சுதந்திரமும் தேவையில்லை. உள்ளுடன் பேசி ஜெயிக்கவும் முடியாது. நீ கண்டாவில் என்னம்மா படிச்சிக்கிட்டிருக்கே...?"

“கம்ப்யூட்டர் சயன்ஸ்...!”

“நீ பேசாம் வக்கீலுக்கு படிச்சிருக்கலாம்.”

“சரி கம்ப்யூட்டர் சயன்ஸ் முடிஞ்சாப்புறம் இதையும் படிச்சாப் போச்சு!”

“சரி இந்த ஆர்கிமென்டை இப்படியே விட்டுத்தள்ளுவோம். நான் ஒன்று கேட்கிறேன். பதில் சொல்லு”

“அதுதான் சொல்லிக்கிட்டிருக்கேனே. கேளு...”

“என்னைப்பத்தி என்ன நினைக்கிறாய்...?”

“எனக்கு பிடித்தவர்களில் ஒருவன், யூ ஆர் வெரி சிம்பாற்றிக்! ஆனா உன் கொள்கைகள் சிலவற்றைத்தான் என்னால் ஏற்றுக் கொண்டிட முடியல். ஆனா பரவாயில்லை. அது உன் சுதந்திரம். உனக்கு விருப்பமானதை எடுத்துக் கொள்வது உன் சுதந்திரம்...”

“என் மனதில் ஒன்று இருக்கு. உன்னிடம் இப்பவே சொல்லன்றும் போலிருக்கு...”

“ம... சொல்லு”

“நான் உன்னை விரும்புகிறேன்...”

“அது எனக்கு தெரியும்! நானும்தான் உன்னை விரும்புகிறேன். ஐ வைக் யூ...!”

“ஷாப்னா! ஐ மீன்... நாட் ஒன்வி வைக்... ஆல் ஸோ ஐ வை யூ...!” தடுமாறி சொன்னான். அவனுக்கு வியர்த்தது.

“என்... என்னது? யூ வை மீ...?” பலமாக சிரித்தாள். அவன் முதுகில் தட்டினாள். “என்னடா அரவிந்த? என்னடா ஆச்சு? வை என்றால் என்னென்று தெரியுமா...?” என்றாள்.

“ம... அதுக்கும் வேறு அர்த்தம் ஏதாவது வைச்சிருக்கிறியா...?” அவளின் உதாசீனப்பேச்சு அவன் மனதைச் சுட்டது.

“எப்படிடா உனக்கு வை வந்தது? நேற்றுதான் நாம் சந்தித்தோம். இன்றுதான் மனம் விட்டு பேசினோம்... அதுக்குள்ளே உனக்கு...”

“விளையாடாதே ஷாப்னா! நீ கனடாவுக்கு போனதிலிருந்து உன்னையே நினைச்சுக்கொண்டிருக்கேன்...”

“நல்ல ஜோக்டா! நான் கனடாவுக்கு போனபோது எனக்கு எட்டு வயசு! அந்த வயசில் இருந்து வல்வ பண்றியா? அந்த வயசில் எப்படி வல்வ பண்ண முடியும்? அந்த வயசில் விளையாடத்தான் முடியும்! வல்வ பண்ற வயசா அது?”

அரவிந்த் கண்கள் சிவந்தன. கைகள் நடுங்கின.

“என்ன சொன்னே நீ? நான் என்ன மாங்காய் மடையன், கேண்யன்னு நினைச்சிட்டியா? என் பிஞ்சு மனசில் ஆழமான காதலை விதைச்சிட்டு... இப்ப வந்து வேடிக்கை பார்க்கிறியே? நீ ஒரு துரோகி...!” அவன் தன்னை மறந்து கத்தியதை, அவள் திகைப்புடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

திடீரன்று கதவு தட்டும் சத்தம் கேட்க... ஷாப்னா எழுந்து சென்று கதவை திறந்தாள்.

அங்கே... லட்சுமி நின்றிருந்தாள்.

5

லட்சமியை கண்டதும் திகைத்தான் அரவிந்த!

"அ... அன்றி... நீங்க..." என்று எச்சிலை விழுங்கினான்.

"உன்னுடன் சில விஷயங்கள் பேசனும்! வர்றியா...?" என்றாள். அவன் சௌப்பாவை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு வெளியே வந்தான். லட்சமி முன்னால் நடக்க... அவன் பின்னால் நடந்தான். அவன் மனம் சங்கடத்தில் விழுந்து எழுந்தது. ஒரு வேளை சௌப்பாவுடன் பேசியதை அவன் கேட்டிருப்பாரோ?

'சே... ஒரு நிமிஷத்தில் உனர்ச்சி வசப்பட்டுவிட்டேனே...' தன்னை ஒருமுறை கடிந்துகொண்டான்.

வீட்டின் பின்புறம் நோக்கி அவள், அவனை கூட்டிச் சென்றாள். அங்கு வழுமையாக ஒரு மேசையும் நாற்காலிகளும் போடப்பட்டிருக்கும். நேரம் கிடைக்கும்போது, அங்கு அமர்ந்து தேவீர் பருகுவதற்கோ அல்லது அளவளாவிக் கொண்டிருப்பதற்கோ... புத்தகம் படிப்பதற்கோ என்று அந்த இடத்தை பாவிப்பார்கள். அந்த இடம் காற்றோட்டமான, வசதியான இடமாக இருப்பதால், அதை அவர்களின் 'வீட்டு ரெஸ்றராண்ட்' என்றும் வேடிக்கையாக அவர்கள் அழைப்பதுண்டு. லட்சமி அங்கிருந்த நாற்காலி ஒன்றில் அமர்ந்துகொண்டாள்.

"உட்கார்..." என்று இன்னொரு நாற்காலியை சுட்டிக்காட்டினாள். அவன் தயங்கியபடி உட்கார்ந்தான்.

"அரவிந்த! நான் ஒன்று சொன்னால் கோபிக்கமாட்டியே?" என்றாள்.

"என்ன அன்றி...?"

"நீ சௌப்பாவை விரும்பிறியா...?"

அவளின் நேரடிக்கேள்வி அவனை அதிர்ச்சியுற வைத்தது.
“எ... என்ன சொல்றீங்க...?”

“நீங்க இருவரும் அறையில் பேசிக்கொண்டிருந்ததை நான் ஓட்டுக்கேட்கவில்லை. ஆனால் அந்த அறையை கடந்து சென்று கொண்டிருந்த போது உங்கள் இருவரினது பேச்சை தற்செயலாக கேட்க நேர்ந்தது”

“....”

“நீ முன்பு பார்த்த ஷாப்னாவுக்கும், இப்போ பார்க்கும் ஷாப்னாவுக்கும் நிறைய வித்தியாசங்கள் இருந்ததை நீ கவனிக்கவில்லையா...?”

“ஆ... ஆம் அன்றி...!”

“அதனால்தான் சொல்றேன். அவளுடன் நீ மெனக்கெடுவது ரொம்ப வேஸ்ட்! அதில் அர்த்தமில்லை... அவளை மறந்துவிடு!”

“அ... அன்றி...”

“உன் நன்மைக்குத்தான் சொல்றேன். அவள் என்னுடைய மகள்தான். ஆனா அவளைப்பத்தி நானே நினைச்ச ரொம்ப நாளாச்சு. நானே நினைக்காதபோது... நீ நினைச்சக் கொண்டிருக்கிறது பெரிய முட்டாள்தனம்...” அரவிந்தின் மனம் ரோஷப்பட்டு, கோபப்பட்டுக் கொண்டது. முகம் உடன் அதை காட்டிக் கொடுத்தது. என்றாலும் லட்சமியின் மீது வைத்த மரியாதை, அவனை பொறுமைப்படுத்தியது. மெல்ல சொன்னான்.

“அன்றி... நீங்க அவளைப்பத்தி இப்படி அக்கறையில்லாமல் நினைக்கிறதும் பேசுறதும் எனக்கு ஆச்சர்யத்தை கொடுக்குது. அவள் உங்கள் மகள்! ஒரு தாய் இப்படி பேசுறது நல்லாயில்லை. அவளுடைய மாற்றம் எனக்கு வருத்தத்தை கொடுக்குதுதான். அவள் மாறிவிட்டாள்தான். ஆனால் அவள் தானாக விரும்பி மாறவில்லை. மாற்றப்பட்டிருக்கிறாள்...”

“நீ இப்போதுதான் அவளைப்பார்க்கிறாய். நான் வருடக்கணக்காகப் பார்த்து பார்த்து போராடி களைச்சிட்டேன்.

போராடித்தோத்திட்டேன். என் புருஷன்... அதாவது உன் கோபி அங்கிள் அவள் விஷயத்தில் என்னை தோற்கடிச்சிட்டார். மகளின் வாழ்க்கை எப்படிப் போனாலும் பரவாயில்லை. என்னை தோற்கடிக்க வேண்டுமென்று எல்லாத்தையும் செய்தார். ஆனால் இப்போ அவரும் தோற்றுவிட்டார். ஆனால் தன் தோல்வியை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து கர்வம் பிடிச்ச திரிகிறார். ஆனால் நானோ தோல்வியை ஏற்றுக்கொண்டு விட்டேன். ஆகவே வீணாக கற்பனை செய்து கணவு கண்டு கண்டு அவள் விஷயத்தில் நீயும் ஏமாறாதே! தோற்காதே...!"

"அன்றி...! மீண்டும் சொல்ரேன் அவள் உங்க மகள்!"

"மகள் தான். என் கையை விட்டுப் போன... தொலைதூரம் போன மகள்! அதனால்தான் சொல்ரேன். நான் சொல்றதை கேட்டு நீ நடக்கணும். நான் சொல்றதைத்தான் உன் அம்மாவும் சொல்லுவாள். அம்மாவும் இதைப்பத்தி உன்னுடன் பேசத்தான் இருக்கிறாள். அவள் சொல்வதைக் கேட்டு, அவள் மனதை நோக்கிக்காமல் நல்ல பிள்ளையாக நடந்து கொள்! அவளுக்கு நீ ஒருவன்தான் பிள்ளை! உன் வாழ்க்கை சீர்கெட்டால் அவளால் தாங்க முடியாது அவள் கவலைப்படுவதையோ, துன்பப்படுவதையோ என்னால் அனுமதிக்க முடியாது. அதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு அதன்படி நடந்து கொள்..."

லட்சமி சொல்விக் கொண்டிருந்த சொற்கள் அவன் நெஞ்சைக் குத்தி வேதனையளித்தன.

அவள் தொடர்ந்தாள். "உன் அம்மாவை கலங்க வைக்காதே! நிதானமாக யோசி! யோசித்து நல்லதொரு முடிவை எடு..."

லட்சமியின் குரலில் இருந்த ஒருவித உறுதி அவனை பயப்படுத்தியது. முன்பு அவள் இப்படி பேசுவதில்லையே. அவளும் மாறிவிட்டாள். கண்டா மாற்றிவிட்டது. மனம் இடிந்தது. அவன் தன் அறையை நோக்கி நடந்தான்.

'ஓ... வொப்னா! ஏன் நீ இப்படி? காதலில் போராட்டம் வரலாம். பெற்றோரின் எதிர்ப்பும் வரலாம். உறவினர்கள் தடை

போடலாம். ஆனால் காதலுக்கு நீயே எதிரியாக இருந்தால்...?' அறைக்குள் நுழைந்து கட்டிலில் விழுந்தான்.

ஃஷாபா நிலைக் கண்ணாடியில் ஒருமுறை தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டாள். பாமா கொடுத்திருந்த நீல வர்ண சுடிதார், அவளின் சிவந்த மேனிக்கு எடுப்பாகத்தான் இருந்தது. நீல நிற ஸ்ரிக்கர் பொட்டை நெற்றியில் ஒட்டிக்கொண்டாள். சமையலறைக்குள் சென்றாள். பாமா, இரவு சாப்பாட்டை தயார்ப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

"அன்றி... எப்படி இருக்கு?" என்று கேட்டாள் ஃஷாபா. பாமாவுக்கு அவளைப் பார்க்க சந்தோஷமாகவும் அதிசயமாகவும் இருந்தது. அவள் கண்டாவுக்கு போகும் போது 4 வயது குழந்தையாக இருந்தவள்... இப்போ 16 வயது சிட்டாய் அவள் முன்னே நிற்பதைப் பார்த்து ஆச்சர்யப்பட்டுக் கொண்டாள்.

"ம்... ரொம்ப அழகாய் இருக்கு. உனக்கு எந்த ட்ரெஸ் போட்டாலும் அழகாகத்தான் இருக்கும்... இன்று வெள்ளிக்கிழமை! கோணேஸ்வரர் கோயிலுக்கு போய்ட்டு வா...!" என்றாள் பாமா.

"ம்... 'போய்ட்டு வா' வா? கோணேஸ்வரர் என்ன பக்கத்து வீட்டிலா இருக்கார் போய் உடனே பார்த்திட்டு வர்றதுக்கு...?" பாமா அவள் தலையில் செல்லமாக குட்டினாள்.

"குறும்பு! அரவிந்துடன் போய்ட்டு வா! அவன் பைக்கில் உன்னை கூட்டிட்டு போவான்..."

"அரவிந்துடனா? முதல்ல உங்க பின்னையை சிரிக்கிறதுக்கு பழகச் சொல்லுங்க! இந்த இரண்டு நாளும் 'உம்' என்றே இருக்கான். அவனுடன் போனால் கோணேஸ்வரர் கோயித்துக் கொள்வார். இந்த சிடு மூஞ்சியை ஏன் கோயிலுக்கு கூட்டிட்டு வந்தாய்னனு" அவள் சிரித்தபடி சொன்னாள்.

"குறும்புக்காரி! அரவிந்தை அவன், இவன் என்று மரியாதையில்லாமல் கூப்பிடக்கூடாது..."

"ம... உங்க பிள்ளையென்றவுடன் மரியாதையாக கூப்பிடு என்கிறீங்களே. பார்த்தீங்களா ஓரவஞ்சுளையே..."

"அதுக்கில்லையாடி, என்ன இருந்தாலும் அவன் உன்னை..." என்றவள் நாக்கை கடித்துக்கொண்டு, தொடர்ந்தாள்.

"என்ன இருந்தாலும் அவன் 4 வயசு உன்னை விட பெரியவன். அதுவும் அவன் ஆண் பிள்ளை! அதுக்குத்தான். ஆனால் நீயும் என் செல்வம்தாண்டி" அவளின் தலையை அன்புடன் வருடிவிட்டாள்.

"எனக்குத் தெரியும் அன்றி, சும்மா ஜோக் அடிச்சேன்..." வஞ்சகமில்லாமல் சிரித்தாள்.

"சரி, அரவிந்த, அவன் அறையில்தான் இருக்கான். போய் சொல்லிட்டு அவனுடன் போய் கும்பிட்டுட்டு பூசை செய்திட்டு வாங்க..."

"நீங்க வரலையா...?"

"இன்று நிறைய வேலையிருக்கு. அடுத்த வாரம் எல்லாரும் சேர்ந்து போகலாம். இன்று நீங்க இருவரும் போய்ட்டுவாங்க...!"

"ஓகே..." என்று சொல்லிவிட்டு அரவிந்தின் அறையை நோக்கி நடந்தாள். அறைக்கதவை தட்டினாள். பதில் இல்லாமல் இருக்க... மீண்டும் தட்டினாள். அறை நிச்ப்தமாக இருந்தது. கதவை மெல்ல தள்ளினாள். கதவு திறந்து கொண்டது.

உள்ளே...!

அரவிந்த அலறினான். அவன் ஜட்டியுடன்... ஜீன்சை அறையும் குறையுமாக போட்டுக்கொண்டு கத்தினான்.

"ஏ... ஏய்... ஏன் உள்ளே வந்தாய்? போ... போ வெளியே" அவன் வந்த சிரிப்பை அடக்க முடியாமல், அடக்க முயல்வதற்கு வாயை பொத்திக்கொண்டு வெளியே வந்தாள். அவன் கதவை அடித்து சாத்தினான்.

சில வினாடிகள் கழித்து வெளியே வந்தான்.

"மன்னு! ஏன்டி உள்ளே வந்தாய்...?" கோபமாய் இரைத்தான்.

"கதவைத் தட்டிட்டுத்தானே வந்தேன்..." புன்னகையுடன் சொன்னாள்.

"ம்... நாகரிகம் இல்லை உனக்கு? டரெஸ் மாற்றிக் கொண்டிருக்கும்போது உள்ளே வர்நியே.."

"அதுக்கேன் இந்தக் கத்து கத்திரீங்க...? கதவைத்தட்டினால் பதில் சொல்லனும். இல்லைனா கதவை பூட்டிட்டு உடைகள் மாத்தனும். ஏதோ கற்பு பறிபோன மாதிரி கத்ரீங்க...?" அவளின் குறும்பு அவன் முகத்தை சிவக்க வைத்தது.

"ம்... கனடா போன போது 4 வயது விரல் சூப்பும் மண்டாய் போனது. இப்ப இங்கு வந்து என்னை கிண்டல் பண்ணுதோ...?"

"அப்படியா? அந்த 4 வயசை எனக்கு ஞாபகமில்லை. உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கா? எப்படி இருந்திருப்பேன்...?"

"ம்... மூக்கு சளி ஒழுக... ஒண்ணுமே இல்லாம..."

"பொய்... பொய்!" சினுங்கினாள்.

"நம்பலைனா அம்மாவிடம் கேட்டுப்பார்!"

"அதெல்லாம் இருக்கட்டும். உங்கள் அம்மாவின் உத்தரவுடன் வந்திருக்கேன்."

"உத்தரவா?"

"என்னை கோணேஸ்வரர் கோயிலுக்கு கூட்டிட்டு போகச் சொல்லி..."

"அப்படி இருக்காதே..."

"ம்... நம்பலைனா வந்து கேட்டுப்பாருங்க..."

"நீ ஒரு குறும்புக்காரி! ஏமாற்றக்கூடியவள்... எதுக்கும் வந்து கேட்டு பார்க்கிறேன்..." அவன் சமையல்கட்டை நோக்கி விரைந்தான்.

"என்னம்மா...?" என்றான்.

"ஆமாண்டா... பாவம் அவள்! கூட்டிட்டு போய்ட்டு வா! இன்று முழுதும் வீட்டுக்குள்ளேயே அடைப்பட்டு கிடக்கிறாள். இன்று

வெள்ளிக்கிழமை! விஷேஷ பூஜைகள் நடக்கும். போய் கும்பிட்டு வாங்க!" அரவிந்த் யோசித்தான். திரும்பிப் பார்த்தான்.

சமையலறை வாசவில் 'பார்த்தியா...?' நான் சொன்னது சரிதானே?' என்ற பாவனையில் புன்னைகை சிந்திக் கொண்டிருந்தாள் வேஷாபா. மீண்டும் அம்மா பக்கம் திரும்பி "அம்மா! இவளை கூட்டிட்டுப் போனால் பார்க்கிறவங்க என்ன நினைப்பாங்க...?" என்றான். பாமா ஒருமுறை முறைத்தாள்.

"ஏண்டா... மற்றவங்களுக்காக அவள் கோயிலுக்கு போகாமல் இருக்க முடியுமா?" என்றாள்.

"அம்மா... எனக்கு மட்டுமல்ல, அவளுக்கும்தான் கெட்ட பேர் ஏற்படும்..."

"வந்தால் பரவாயில்லை நீ கூட்டிட்டுப் போ!" வேஷாபா அவர்களாருகே வந்தாள். "பரவாயில்லை அன்றி. என்னை கூட்டிட்டு போக அவருக்கு விருப்பமில்லை. இன்னொரு நாளைக்கு போய்க்கலாம்...." என்றாள்.

"நீ சம்மா இரு! மற்றவங்களை கூட்டிட்டுப் போகலாம். உன்னை கூட்டிட்டுப் போகக் கூடாதா? போடா... குளிச்சிட்டு ட்ரஸை மாத்திட்டு வாடா..."

"சரி சரி வந்திடுறேன்..." என்றபடி குளியலறைக்கு சென்றான்.

"ஏன் வேஷாபா...! அரவிந்தைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்...?" என்று கேட்டாள் பாமா.

"அவரைப்பத்தியா...?" யோசித்தாள். யோசித்துக் கொண்டேயிருந்தாள். மீண்டும் செல்லமாய் தலையில் குட்டி "மக்கு! ஒண்ணுமே தெரியாது. போய் சாமியை கும்பிட்டுட்டு வாங்க...!" என்றாள். வேஷாபா ஹாலுக்கு வந்து சோபாவில் அமர்ந்து அரவிந்துக்காக காத்துக்கொண்டிருந்தாள். அரவிந்த குளித்து உடை மாற்றி வந்தான்.

"சரி வா... போகலாம்..." என்றான். இருவரும் வாசலுக்கு வந்தனர். திடீரென்று வெளியே இருந்து உள்ளே வந்து

கொண்டிருந்த கோபி அவர்களைப் பார்த்து விழிகளை விரித்தார். இருவரையும் ஒரு முறை ஏற இறங்க பார்த்தார்.

"எங்கே புறப்பட்டுடைங்க...?" என்றார். அவரின் குரலை கடுமை ஆக்ரமித்துக் கொண்டிருந்தது.

"கோ... கேயிலுக்கு அங்கிள்..." என்றான் அரவிந்த்.

"என்னது கோயிலுக்கா? இருவரும் தனியாகவா...?" அரவிந்த் எச்சிலை விழுங்கிக் கொண்டான்.

கோபி ஒரு மாதிரியானவர். எதுக்கும் சந்தேகப்படக்கூடியவர். இப்போ அவர் கேட்ட கேள்வி கூட ஒரு மாதிரியாக இருக்க, சங்கடப்பட்டுக் கொண்டான்.

"யார் உங்களைப் போகச் சொன்னது.?" என்றார் மீண்டும்.

"அன்றிதான்..." என்று ஷோபா சொன்னாள். ஏதோ யோசித்துக் கொண்டவர், பின் அரவிந்திடம் சொன்னார்.

"அரவிந்த! நான் உன்னுடன் தனியாக பேசணும்! கோயிலுக்கு போய்ட்டு வந்தபின் என்னிடம் வா! சரியா...?" அரவிந்த் மனம் படபடத்தது. தலையாட்டினான். கோபி உள்ளே சென்றார்.

அரவிந்த் குழம்பி... ஏதேதோ யோசிக்கத் தொடங்கினான்.

6

'ஓ... யோசித்தது போதும்! வாங்க போகலாம்...' என்று கோபா அரவிந்தை உலுக்க... அவன் சுதாகரித்துக் கொண்டான். பைக்கை ஸ்டார்ட் பண்ணினான். அவன் பின்னால் ஏறி அமர்ந்தாள். பைக் ஓட்டத் தொடங்கியது. அவன் மனதில் கோபி சொன்னது இடித்துக்கொண்டிருந்தது.

'என்னுடன் பேச வேண்டுமா. என்ன பேச வேண்டுமாம்?' கேள்விக்கு பதிலை தேட, மனம் முயற்சித்துக்கொண்டிருந்தது. அவனின் தோளை கைகளால் பிடித்துக்கொண்டிருந்த அவள், அவன் தோரூக்கு மெல்லமாய் சின்ன குத்து ஒன்றை குத்தினாள்.

"எ.... என்ன பண்டே?" என்று கேட்டான்.

"ம... அப்பாவை நினைக்காம பைக்கை கவனமாக பார்த்து ஓட்டுங்க" என்றாள். அவன் பக்க கண்ணாடியில் அவளைப் பார்க்க, அவன் குறும்புடன் கண் சிமிட்டினாள்.

"அப்பாவை நினைத்து மனம் குழம்பாதீங்க..." என்று அவன் சொல்ல அவன் ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்தான். அவள் மீண்டும் சொன்னாள். "அப்பா அப்படித்தான் அவர் ஏதாவது இசகு பிசகாய் கேள்விகளை கேட்டாரென்றால், இசகு பிசகாய் பதில் சொல்லுங்க! அவரை சமாளிக்க இதைவிட வேறு வழியில்லை..." தீர்வு சொன்னாள்.

"அப்ப... ஏதோ இசகு பிசகு இருக்குன்னு சொல்லு..." அவன் புன்னகைத்தாள். கோணேஸ்வரர் கோட்டையை நோக்கி பைக் கென்று கொண்டிருந்தது. கோட்டையை சார்ந்து அமைந்த இயற்கை கடல் அழகு, அவளை வியக்க வைத்தது. கோட்டைக்குள் பைக் நுழைந்தது.

“வாவ்... என்ன அழகு...!” தன்னை மறந்து உதடுகள் விரித்தாள். ஒல்லாந்தரின் திறமை, பழுமை வாய்ந்த கோட்டையின் கட்டடத்தில் தெரிந்தது. கோயில் மலைக்கு செல்லும் வீதி கூட பிரமிப்பாக இருந்தது. ஆலயத்தை அடைந்தார்கள்.

“அரவிந்த்... ரொம்ப தாங்ஸ்...” என்றாள்.

“கூட்டிட்டு வந்ததற்காகவா...?”

“ம்...” தலையாட்டினாள்.

நடு மலையின் உச்சியில் ஆலயம்! மூன்று பக்கமும் கடல்! கடல் அலைகள் மலையின் பாறைகளில் அடித்து சிதறுகின்றபோது மனதில் சிறு பயத்தை உண்டாக்கினாலும், அதன் இயற்கை அங்குள்ள அழகை பன்மடங்காக்கியது. சாமி நரிசனம் செய்தனர். அவள் அர்ச்சனை செய்தாள். மனம் நிறைந்து இனம் புரியாத அமைதி ஏற்பட்டது. கோயிலுக்கு வெளியே வந்தனர். அரவிந்த் கோயிலை சுற்றி காண்பித்தான்.

“இந்த கோணேஸ்வரர் தலம் சம்பந்த மூர்த்தி நாயனரால் பாடல் பெற்ற தலம்” என்றான்.

“பாடல் பெற்றதலமா? அப்படியென்றால்...?”

“ம்... கண்டாவில் உள்ள கோயிலுக்கு சம்பந்தர் பாடல் பாடியிருந்த ரென்றால் உங்களுக்கு தெரிந்திருக்க வாய்ப்பிருந்திருக்கும். ஆனால் இலங்கையில் உள்ளதைப்பற்றி நீங்கள் தெரிந்திருக்க எப்படி வாய்ப்பிருந்திருக்கும்...?”

“எங்களுக்கு இலங்கை வரலாறுகளை சொல்லித்தர ஆட்களில்லை. அது எங்கள் தவறில்லையே...”

“உண்மைதான்...” என்று சொல்லிவிட்டு ‘இராவணன் வெட்டு’ என்று அழைக்கப்படும் இடத்தை காண்பித்தான்.

“இதுதான் இராவணன் வெட்டு! ஒரு முறை இராவணனின் தயார் சுகயீனமாக இருக்கும்போது, அவர் கோணேஸ்வரரை தரிசிக்க வேண்டும் என்று நினைத்தாராம். அதனால் தன் பலத்தினால் இந்த மலையை அப்படியே வெட்டி பெயர்த்தெடுத்து

தாய் இருக்கும் இடத்துக்கு கொண்டு போக முயற்சித்தானாம். அப்போது அதை தடுக்கும் நோக்கில் சிவபெருமான், தன் கட்டை விரலால் அழுக்கி பிடிக்க... அதற்குள் இராவணன் மாட்டிக் கொண்டானாம். பின் அதிலிருந்து வெளியேறுவதற்காக தன் பத்து தலைகளில் ஒன்றை எடுத்து வீணையாக்கி இசை மீட்டினானாம்.

இசையில் மயங்கிய இறைவன் தன் விரலின் பிடியை தளர்த்தி அவனை விடுவித்தாராம். இப்படி பல வரலாறுகள் இந்த கோயிலுக்காக சொல்லுவார்கள். இராவணன் வெட்டிய இடத்தைத்தான் 'இராவணன் வெட்டு' என்று அழைக்கிறார்கள்..." என்று விவரித்தான். வரலாறு அவளின் மூக்கின் மேல் விரலை வைக்க வைத்தது. அவன் மலையின் மறுபகுதிக்கு அழைத்துச் சென்றான். அதிலிருந்து சிறு படிக்கற்கள் ஒரு பாறையை நோக்கி அழைக்கப்பட்டிருந்தன. அவன் அவளை அழைத்தான்.

"வேண்டாம் அரவிந்த! எனக்குப் பயமாக இருக்கு தற்செயலாக தவறி விழுந்தால், எலும்பின் சிறு பகுதி கூட மிஞ்சாது போலிருக்கு..."

"பயப்படாதே! என் கையைப்பிடிடு!" என்று அவன் கை கொடுத்து பாறையை நோக்கி அழைத்து சொன்றான்.

பாறையில் ஏதோ வசனங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன.

"என்ன எழுதியிருக்கு அரவிந்த?" என்று கேட்டாள்.

"இங்கு நடந்த சில துக்க சம்பவங்களைத்தான் இதில் எழுதியிருக்காங்க..."

"துக்க சம்பவமா...?"

"வாசித்து காட்டுகிறேன் கேள்! 'என்னை என் காதலியிடம் இருந்து பிரித்து விட்டார்கள். அதனால் என் உயிரை என் உடலினின்று பிரித்து விடுகிறேன்.... இங்ஙனம், மோகன், 27.07.2002 இதுக்கு கீழே என் உயிர் காதலனை என்னிடமிருந்து பிரித்து. அவர் உயிரை போக்க வைத்துவிட்டார்கள். அதனால் என்னுயிரை என்னுடலிருந்து பிரித்து அவர் உயிருடன் என் உயிரை

சேர்க்கிறேன்... இங்ஙனம், கவிதா 27.07.2003' என்று எழுதியிருக்கு" என்றான். வோபா விக்கித்து நின்றாள். இதயத்தை யாரோ பிழிந்து வேதனைப்படுத்துவது போலிருந்தது.

"அப்படியென்றால் இருவருமே..."

"ஆம்! இருவரும் காதலர்கள்! சென்ற வருடம் காதலன், காதல் தோல்லியால் இந்த பாறையிலிருந்து விழுந்து தற்கொலை செய்து கொண்டாள். சரியாக ஒரு வருடம் கழித்து.. ஒருவருடம் காத்திருந்து அதே தினத்தில் இங்கு வந்து காதலி தற்கொலை செய்து கொண்டிருக்கிறாள்..."

அவள் உதடுகள் துடித்தன. ஆனால் வார்த்தைகள் வெளியே வர முடியாமல் உள்ளுக்குள்ளேயே அமுங்கின. கண்களில் நீர் வந்துவிடும் போலிருக்க.. கட்டுப்படுத்திக்கொண்டாள். பின் மெல்ல திடப்படுத்திக் கொண்டு சொன்னாள்.

"அதிசயம்! சரியாக ஒரு வருடம் கழித்து தன் காதலனுக்காக அவளும் உயிர்விட்டிருக்காளே...! தே ஆர் கிரேட்"

"கிரேட்டா? ஸ்டூபீட்! கோழைத்தனம்! எம் உயிரை பறிக்கும் உரிமை எங்களுக்கில்லை. பெற்றோரை... சொந்தங்களை மனம் பதற விட்டுட்டு, அவர்கள் விடுதலையாவது எந்த விதத்தில் நியாயமாகும்?" அவன் இரைந்தான்.

"என்றாலும் அவர்கள் காதல் புனிதமானது. காதலுக்காக தம் உயிரை தியாகம் செய்தவர்கள்..."

"நான் ஒத்துக் கொள்ளமாட்டேன். காதலுக்காக போராடத் தெரியாத கோழைகள்! சரி சரி வா போகலாம்..." அவர்கள் மேலே ஏறினார்கள். ஆலய படிகளிலிருந்து கீழே இறங்கி நடந்தனர். கோயிலின் பின்புறம் பெருபள்ளமாக சரிவாகத் தோன்றும் மன் நிறைந்த பகுதி. மரங்களும் புதர்களும் கூட நிறைந்திருந்தன.

அப்பால்... ஆழ்கடல் தெரிந்தது. அதற்குள் இறங்கி கொஞ்ச தூரம் நடக்கலாம்தான். ஆனால் தற்செயலாக தவறி விழுந்தால், உருண்டு அப்படியே ஆழ்கடலில் விழும் அபாயமும் இருந்தது.

திடீரென்று அழகான ஒரு மான்குட்டி ஒன்று அவளருகே துள்ளி வந்து நிற்க... ஆச்சர்யத்துடன் கண்ணிமைகளை விரித்துக் கொண்டாள்.

மான்குட்டியும் தன் இமைகளை விரித்து பார்த்தது. அன்புடன் அர்ச்சனைத்தட்டிலிருந்து வாழைப்பழுத்தை எடுத்து நீட்ட... அதுவும் ஆசையுடன் உண்டது. அவளுக்கு எல்லாம் புதுசாக இருந்தது. மான்குட்டியின் தலையை மெல்ல அன்புடன் கைகளால் தடவிக் கொடுக்க... அது அவள் பக்கத்தில் வந்து ஓட்டி நிற்க, அவள் வியப்புடன் பார்த்தாள். பின்பு அது அந்த சிறுபாறையில் ஏறி பின் இறங்கி துள்ளி ஓட... அவளும் அப்பாறையில் ஏறி, இறங்கி பின் மெல்ல தொடர்ந்தாள். அதைப்பார்த்த அரவிந்த, கத்தினான்.

“ஷோபா! அங்கு போகாதே! பள்ளத்தில் விழுந்திடுவாய்...”

அவள், அவள் சொன்னதை காதில் விழுத்தாமல் மான்குட்டியை நோக்கி நகர்ந்தாள்.

“ஷோபா! மேலே ஏறு! இது ஆபத்தான இடம்! உட...”

அவள் சொல்லி முடிப்பதற்குள்... கல்லில் அவளின் கால்கள் இடறுபட்டு அவள் விழ....

“ஷோ...பா...” கத்தினான். அவள் பள்ளத்தை நோக்கி உருண்டு கொண்டிருக்க... அவள் திகைத்து நின்றான்.

பின் அவனும், பாறைமேல் ஏறி அவதானமாக பள்ளத்தில் இறங்கி அவள் விழுந்துகொண்டிருந்த இடத்தை நோக்கி மெல்ல நகரத் தொடங்கினான். உருண்டு கொண்டிருந்த ஷோபா ஒரு புதருக்குள் போய் விழுந்தாள். விழுந்தவள் மெல்ல எழுந்து நிற்க முயற்சித்து, பின் “அ... அம்...மா...” என்றபடி பக்கத்தில் இருந்த மரக்குற்றியில் மெல்ல அமர்ந்தாள். அரவிந்த அவளை நெருங்கினான்.

“என்ன ஷோபா! ஏன் இங்கு இறங்கினாய்? நல்ல வேளை கொஞ்சம் தவறி இருந்தால்கூட என்ன நடந்திருக்கும் தெரியுமா?

அப்படியே ஆழ்கடவில் போய் விழுந்திருப்பாய். சரி வா. போகலாம்..." என்றவனை அவள் பரிதாபமாக பார்த்தாள்.

"அரவிந்த நான் நினைக்கிறேன்... மழங்காவில் பலமாக அடிப்படிருக்கென்று" என்றாள்.

"மெல்ல முயற்சி செய் ஷோபா! மேல்பாறை மட்டும் போகணுமே..." அவன் சொன்னபடி கொஞ்சம் முயற்சித்தாள். வலது காலை மெல்ல ஊன்ற முயற்சிக்க... உயிரே போவது போலிருந்தது. அவள் இயலாமல் அப்படியே அமர்ந்தாள்.

"பள்ள அரவிந்த... என்னால் இயலாது யாரையாவது உதவிக்கு அழையுங்கள்..."

"உதவிக்கா? வேண்டாம் வா! என் தோளை பிடித்துக் கொள். கைகளை இறுக பற்றிக் கொள்! நான் மெல்ல உன்னை கூட்டிச் செல்றேன்..." அவளை தாங்கி மெல்ல ஒற்றைக்காவின் உதவியுடன், பாறைக்கு கூட்டி சென்றாள். பாறை மேல் ஏறித்தான் வீதியில் இறங்க வேண்டும். யோசித்தான்.

"ஷோபா! உன்னை தூக்கி அப்படியே பாறையில் ஏற்றி விடுகிறேன். அடிப்பட்ட காவில் சில நேரம் வேதனை ஏற்படலாம். கொஞ்சம் தாங்கிக் கொள்! சரியா...?" தன் இரு கைகளாலும் அவளை தூக்கி பாறைமேல் ஏற்றி இருத்திவிட்டாள். அவள் நன்றியுடன் பார்த்தாள். "தாங்ஸ் அரவிந்த."

"ம... தாங்ஸ் சொல்ற நேரமா இது? கொஞ்சம் பொறு! ஆட்டோவை அழைத்து வருகிறேன். இங்கேயே இரு..." போனவன், ஆட்டோவுடன் திரும்பிவந்தாள். அவளுக்கு கை கொடுத்து ஆட்டோவில் ஏற்றிவிட்டு அவனும் ஏறிக் கொண்டான்.

"அரவிந்த... பைக்?" என்றாள்.

"அப்புறம் வந்து எடுத்துக்கிறேன்..." ஆட்டோ ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

"ஷோபா! ரொம்பவும் வலிக்குதா? அங்கே போகவேண்டாம்னாலு சொல்லியிருந்தேன்தானே..." அக்கறையுடன்

கேட்டான். வலியிலும் புன்னகைத்தாள். “பரவாயில்லை. வலியே தாங்கிக்கிறேன்.”

அவனுடைய தூடிப்பு, அவளை என்னவோ செய்தது. ஆட்டோ வீடு வந்து சேர்ந்தது. அவளை கைத்தாங்கலாக அழைத்து வீட்டிற்குள் அவன் நுழைய, கோபி அவனுக்காக காத்துக் கொண்டிருந்தார்.

நடை நாட்டுத்தாப்பு, அவனு நாட்டுத்தாப்பு மற்றுப்பாடு
நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு
நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு
நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு

நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு
நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு
நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு
நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு

நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு
நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு
நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு

நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு
நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு
நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு

நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு
நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு நடை நாட்டுத்தாப்பு

ஏற்றாள் மாலை...

வேஷாபாவின் முழங்கால் பலமாக அடிப்பட்டிருந்ததால் டாக்டர் கட்டுப்போட்டிருந்தார். அவனுக்கு நடந்த விபத்தையிட்டு எல்லாருக்கும் கவலையாக இருந்தது. அரவிந்த் கூடுதலாக கவலைப்பட்டான். அவளை கூட்டிச் சென்றது அவள்! அதனால் மனம் நெருடிக்கொண்டான். செஷாப்னா, அரவிந்தின் ரூம் தேடி போனாள்.

"உன்னை நம்பி வந்தவனுக்கு ஏற்பட்ட கதியைப் பார்த்தியா?" என்று அவனை சீண்டினாள், அவனோ, அவள் சொல்வதை கேட்காதவன் போல் புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனும் இரண்டு நாட்களாகவே அவனை சீண்டிக் கொண்டேயிருந்தாள்.

அவனோ... அவனுடன் கடைசியாக பேசிய பின் மௌனமாகி விட்டிருந்தான். அந்த மௌனம் அவளை பொறுமையிழக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த அவனுடைய மௌனம், அவனுக்கு சவால் விடுவது போல் என்னி நகையாட... கோபத்துடன் உலுப்பினாள்.

"கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கேன்... பதிலே பேசமாட்டேன்கிறியே... இதுதான் உங்க இலங்கை நாகரிகமா...?" என்றாள். அவன் மேலும் மௌனத்தை பதிலாக்க... மேலும் சீறினாள். அவனை மீண்டும் உலுப்பினாள்.

"இப்ப உனக்கு என்ன வேணும்...?" புத்தகத்தை முடிவைத்துவிட்டு கேட்டான்.

"நீ என்னுடன் பேசனும்!"

"உன்னுடன் பேசி என்ன பலன்...?"

"என்ன பலனா? நீ என் ஃப்ரண்டூடா, உனக்கு பலன் இருந்தால்தான் ஃப்ரண்டூடன் பேசுவியா? அப்படினா ஃப்ரண்டைப்புக்கு என்ன அர்த்தம்?"

"ம்... 12 வருடங்கள்னு அர்த்தம்!"

"இதோ பார்! 12 வருடங்களாக உன்னுடன் பேசாமல் இருந்ததுக்கு விளக்கம் தந்திருக்கிறேன். அதை புரிந்துகொள்ள முயலாதது உன் பிடிவாதத்தைக் காட்டுது..."

"சரி அப்படியே வைச்சுக்கோ..."

"உனக்கு இப்ப என்ன வேணும்?"

அவன் அவளை கூர்ந்து நோக்கினான்.

"எனக்கு உன்னைத்தான் வேணும்..." என்றான்.

"என்னிடம் என்ன இருக்கென்று நினைச்சு இப்படி கேட்கிறாய்?" கதவு தட்டும் சத்தம் கேட்க, மெளன்மானார்கள். அவன் எழுந்து கதவை திறந்தான். கோபி நின்றிருந்தார். ஷாப்னா தன் தலையை வேறு பக்கம் திருப்பிக் கொண்டாள். அரவிந்துக்கு சில விடயங்கள் புரியத் தொடங்கின. அவளுக்கும், அவளுடைய அப்பாவுக்கும் நிறைய இடைவெளியும், கருத்து வேறுபாடுகளும் இருந்ததை உணர்ந்து கொண்டான். இங்கு வந்த பின் இருவரும் பேசிக்கொண்டதை அவன் பார்க்கவேயில்லை. கோபி உள்ளே வந்தார். "போகலாமா...?" என்றார்.

"இதோ வர்றேன்... அங்கிள்" என்று சொல்லிவிட்டு, ஷாப்னா பக்கம் திரும்பி "ஷாப்னா கம்ப்யூட்டரை ஆன் பண்ணி பார்த்துக் கொண்டிரு... வந்துடுறேன்..." என்று விட்டு கோபியுடன் வெளியேறினான். அவன் பைக்கை ஸ்ரார்ட் பண்ண, அவர் பின்னால் ஏறிக்கொண்டார். கோபி ஏற்கெனவே அவன் ஷாபாவுடன் கோயிலுக்கு போகும் முதலே அவனுடன் தனியாக பேச வேண்டும் என்று சொல்லியிருந்தார். தனியாக பேசுவதற்கு அவர் 'பீச'சை தெரிவு செய்திருந்தார்.

‘மனிசன் என்ன... எதைப்பற்றி பேசப்போகிறார்?’ என்பதை நினைத்து மனம் வேறு குழம்பிக்கொண்டது. நிச்சயம் அவருடைய மகள்கள் சம்பந்தப்பட்டதாகத்தான் இருக்கும் என்பதை ஊகித்துக் கொண்டான். நீதி மன்றத்துக்கு போகும் வக்கீல்கள் தம் வழக்குகளுக்காக தேவையான பாய்ண்டுகளை குறித்துக் கொண்டு போவதைப் போல, அவனும் சில பாய்ண்டுகளை அவருடன் பேசுவதற்காக மனதில் குறித்துக் கொண்டான்.

பீச் வந்தது. பைக்கை நிறுத்தி விட்டு, ஜனநெருக்கடியில்லாத பக்கமாக நடக்கத் தொடங்கி, கடற்கரை மணவில் அமர்ந்து கொண்டனர்.

“அரவிந்த.... நான் உன்னுடன் தனிமையில் பேச விரும்பிய தன் காரணத்தை ஊகித்துக் கொண்டு விட்டாயா?” என்றார் கோபி.

“இல்லை அங்கிள்...” தெரியாதவன் போல காட்டிக்கொண்டான்.

“என்னெனப்பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்...?”

“உங்களைப்பற்றியா?... கண்டிப்பானவர், கோபக்காரர்...” துணிவுடன் சொன்னான். அவர் சிரித்தார். அந்த சிரிப்பு அவனை கொஞ்சம் ஆறுதல் படுத்தியது.

“நீ என்னை சரியாகத்தான் கணிப்பிடிடிருக்கிறாய். என்னுடைய அந்த கண்டிப்பும் பிடிவாதமும்தான் என்னை பல விஷயங்களில் தோற்க வைத்துவிட்டது” அவர் சொன்னது அவனுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. கோபியின் வழமையான கண்டிப்பும், கோபமும், அதிகாரமும் அவரிடமிருந்து காணாமல் போயிருந்தது.

“என்ன சொல்றீங்க...?”

“நான் இலங்கைக்கு வந்தது... முக்கியமாக திருகோணமலைக்கு வந்தது உன்னை சந்திப்பதற்காகத்தான்.”

“எ... என்னது? என்னை சந்திக்கவா?” அவனுக்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது.

“ஆம்... கனடாவில் நான் நடந்துகிட்ட முறைதான் ஷாப்னாவின் வாழ்க்கையை நாசமாக்கிட்டுது. அதை நான்

உணர்ந்து கொண்டபோது... திருந்த நினைத்தபோது எல்லாம் குலேட்டாயிடுச்சு வேறு வழி தெரியல். உன்கிட்டே பேசுறதைத் தவிற எனக்கு இப்போ வேறு வழி தெரியல்... ஆனா..."

"தயங்காம மனதிலுள்ளதை பேசுங்க அங்கிள்! பேசாமல் பிரச்சனைகளை தீர்க்க முடியாது..."

"கனடாவில்... என் குடும்பத்தில் பல பிரச்சனைகள் நடந்து முடிந்துவிட்டன. எல்லாம் எல்லை மீறிய நிலையில், நான் கடைசியாக மனநல டாக்டரிடம் போக வேண்டிய சூழ்நிலைக்கு கூட தள்ளப்பட்டு விட்டேன். அந்த டாக்டர் எல்லா விஷயங்களையும் கேட்டறிந்த பின்னர்தான் இந்த ஐடியாவை எனக்கு தந்தார். அந்த டாக்டரும் ஒரு தமிழர் என்பதால் பிரச்சனைகளை சுலபமாக புரிந்து கொண்டார்."

"ஆனால் டாக்டரிடம் போகிறானவுக்கு?"

"வாழ்க்கையில் நாம் செய்யும் தவறுகள்தான் பின்னைகளின் சீரழிவுக்கு காரணம் என்பதற்கு நான் ஒரு நல்ல உதாரணம். முதலில் நான் செய்வது தவறுதான் என்று உணரத் தொடங்கிய வேளையிலும் கூட... என் தவறுகளை என்னால் ஏற்றுக் கொண்டிட முடியவில்லை. ஆனால் பின்பு அந்த மனப்பக்குவத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தவர் அந்த டாக்டர்தான். என்னால் வொப்னாவின் வாழ்க்கை சீரழிந்துவிட்டது. அதுக்கு ஏற்ற தண்டனையை நான்தான் அனுபவிக்க வேண்டுமேயொழிய... என் மகள் அனுபவிக்கக் கூடாது..."

"நீங்கள் உங்கள் மகளுடன் நடந்துகொண்ட முறைகள் ஒருவிதத்தில் காரணமாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் முற்றும் முழுதாக நீங்கள்தான் அவளுடைய மாற்றத்துக்கு காரணம் என்பதை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. கனடா சூழ்நிலைகளும் அப்படித்தானே"

"இல்லை... அப்படி கூறமுடியாது. வொப்னா அப்படி என்றால் சோபா அப்படியில்லையே. அவர்கள் ஒரே நாட்டு சூழ்நிலையில்தானே வளர்ந்தார்கள். ஆனால் வளர்ப்பு முறைதான்

வித்தியாசமாக இருந்தது. சௌபனா விஷயத்தில் நான் விட்ட தவறுகளை சோபா விஷயத்தில் விடாததால், சோபா தப்பித்துக் கொண்டாள்... இப்போ, சௌபனாவை நினைக்கும்போது” அரவிந்துக்கு அவர் சொல்வது குழப்பமாக இருந்தது “இவ்வளவு பாசமும் அக்கறையும் வைத்திருக்கும் நீங்கள் ஏன் அவளுடன் முகம் கொடுத்து பேசுற்றில்லை...?”

“அதுக்கு நிறைய காரணங்கள் இருக்கு. நடந்தவற்றை நான் உனக்கு சொல்லனாலும். அதை அறிந்து நீ என் மேல் கோபப்பட்டாலும் பரவாயில்லை. சௌபனாவை நீ புரிந்துகொள்ளனாலும்!

நாம் கண்டாவுக்கு சென்ற பின், என் மனம் முழுதாய் மாறிவிட்டிருந்தது. புது நாடு, புது குழ்நிலை என்னை அளவுக்கு மீறி கர்வப்படுத்திவிட்டது. பழகையெல்லாம் மறக்க ஆரம்பித்து விட்டிருந்தேன். இனி எல்லாமே என் கைவசம்தான் என்று நினைத்து என்னை மாற்றிக் கொண்டு விட்டேன். சௌபனாவின் மாற்றத்துக்கு என்னுடைய மாற்றம் காரணமாயிட்டுது. நான் மாறாமல் விட்டிருந்தால் அவள் சோபாவைப் போல் எங்கள் கலாச்சாரத்துக்குள் இருந்திருப்பான். நான்தான் அந்த வட்டத்தை உடைத்து அவளை வெளியே விட்டுட்டேன்...”

“நீங்களா? எப்படி...?”

“கண்டாவுக்கு போனபின் அவள் உன்னைத்தான் நினைக்கக்கொண்டிருந்தாள். உனக்கு தன் பிஞ்சக் கரங்களால் கடிதந்கள் எழுதினாள். ஆனால் அக்கடிதந்களை நான் போஸ்ட் பண்ணவிடல. அப்போ அவளுக்கு நிறையவே இருந்தது. அப்போது, அந்த சின்ன வயசில் உன்னை விரும்பினாள் என்று சொல்ல வரல. ஆனா உன்மேல் ஆழமான நட்பும் அன்பும் அவளிடமிருந்தது. காலப் போக்கில், அது காதலாக மாறியிருக்கும்.

அதை உணர்ந்திருந்த நான், அப்போதே அவளை உன்னிடமிருந்து பிரிச்சேன். அப்போது நான் போட்ட கட்டுப்பாடும் தடையும் அவள் மனதை மிகவும் நோகடிச்சவிட்டிருந்தது அவள்

வளர் வளர் என் மேல் வெறுப்பு கொள்ள ஆரம்பித்தாள். அந்த வெறுப்பை நீக்குவதற்கு அவளுக்கு வேறுவிதங்களில் அவளுக்கு அளவுக்கு மீறிய சுதந்திரத்தை வெளியே கொடுக்க ஆரம்பித்தேன். அவளுடைய நண்பர்களின் அளவுக்கு மீறிய சகவாசத்துக்கும் இடமளித்தேன். அவளுடைய அம்மாவின் எதிர்ப்பை மீறி அவளுக்கு எல்லாவற்றையும் அனுமதித்தேன். எல்லாம் தலைக்கு மேலே போன்பின்னர்தான் திடுக்கிட்டு சுதாகரிக்கத் தொடங்கினேன்.

அதன்பின் அவளை கட்டுப்படுத்த முயன்றேன். அவளை கண்டித்தேன். பின்பு அடித்தேன். அவளை அடித்ததற்கு அவள் பொவிஸ்க்கு போன் பண்ணினாள். அங்குள்ள சட்டத்தின்பாடி இரண்டு நாள் சிறையைகூட அதுக்காக அனுபவித்தேன். லட்சமியை அவளுடன் முரண்பாடாக வைக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் உன்னை அவளிடமிருந்து பிரிப்பதற்காகவும் நான் செய்த காரியங்கள், எனக்கே தண்டனையாக மாறிவிட்டது. அந்த தண்டனையை நான் மட்டும் அனுபவித்தால் பரவாயில்லை... அவளையறியாமல் அவளும் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதுதான் என்னால் தாங்க முடியல்...” கோபியின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வடிந்துகொண்டிருந்தது.

அரவிந்துக்கு இப்போ எல்லாம் புரிந்து போனது. கோபியை பார்க்க கோபமாகவும் இருந்தது. பாவமாகவும் இருந்தது. தவறு செய்து விட்டார். உணர்ந்துவிட்டார். “இப்போ நான் எப்படி உதவி செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கிறீங்க...?” என்றான்.

அவசரமாய் அவனுடைய ஒரு கையை எடுத்து தன் கைக்குள் வைத்துக் கொண்டு சொன்னார்.

“இனி எனக்கென்று ஒன்றும் தேவையில்லை. இப்பவே நான் தனிமையில்தான் வாழுமேன். இப்போ நானும் லட்சமியும் சட்டபூர்வமற்ற விவாகரத்து பெற்றவர்கள் போலத்தான் ஓரே வீட்டில் பிரிந்து வாழ்கின்றோம். ஷாப்னாவோ என்னை பழிவாங்க வேண்டிய எதிரியாக நினைத்து வெறுக்கிறாள். ஷாபா ஏதோ கடமைக்கு ஓர் அப்பா என்பது போல் என்னுடன் பழகுகிறாள்.

இதைவிட தண்டனை எனக்கு கிடைக்காது என்பது எனக்கு தெரியும்.

இப்போ... என்னால் பாழாகிப்போன வெங்களின் வாழ்க்கைக்கு நான்தான் பரிகாரம் தேடி ஒரு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுத்து அவளை காப்பாத்த வேணும்! என் முதல் செல்வத்தை எப்படியாவது காப்பாற்ற வேணும்! அதனால்தான் சொல்ரேன்... உன்னை கெஞ்சி கேட்டுக் கொள்கிறேன். என் மகளை... உன் ஆருயிர் நண்பியை நீதான் காப்பாற்ற வேணும், உன்னால் மட்டும்தான் அவளை காப்பாற்ற முடியும்! எப்படியாவது அவள் மனதை மாற்றி, அவளுக்கு நீதான் நல்லதொரு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும்... பள்ள அரவிந்த்... செய்வாயா? எனக்காக இல்லை... உன் ஆருயிர் நண்பிக்காக..." அவர் விம்மினார்.

அவன் மனம் குழைந்து சங்கடப்பட்டது.

"அழாதீங்க அங்கிள்! நீங்க என்னுடன் பேசனும்ன்னு அழைத்தபோது, அவளுடன் பேசக்கூடாது... என்று சொல்லப் போற்கூடியன்னு எதிர்பார்த்துத்தான் வந்தேன். ஆ... ஆனால்... நீங்க என் மனதிலுள்ள என்னத்துக்கு ஆதரவாக பேசப் போற்கூடியன்னு கடைசிவரை எதிர்பார்க்கவில்லை. அதையிட்டு எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சிதான். ஆனால்... இப்போ பிரச்சனை அதில்லை. வெங்களின் விஷயத்தில் நான் மனமுடைஞ்ச போயிருக்கேன். அவள் காதலுக்கு எதிரியாக பேசறாள். என்னை உதாசீனம் செய்றாள். அவளின் பேச்சை வைத்து பார்க்கும் போது, நாம் நினைப்பது நடக்காதுன்னுதான் நினைக்கிறேன்..."

"என்ன சொல்றே நீ...? நீயே நம்பிக்கையிழக்கலாமா? உன்னை நம்பித்தானே நான் அவளை இங்கு கூட்டி வந்தேன். உன்னால் நிச்சயம் அவளை மாத்த முடியும். அவள் உன் மேல் ஆழமான அன்பையும், நட்பையும் வைத்திருக்கிறாள். அதை நீதான் பயன்படுத்த வேண்டும். நீ மனம் தளர்ந்தால் எல்லாம் போயிடும்..."

“சரி அங்கிள். அவள் மாறனும்! அவள் மாறினால் நாம் பாக்யசாலிகள். இல்லைன்னா...”

“முடியாதுன்னு சொல்லாதே! இனிமேல் எல்லாத்தையும் பாசிட்டெவாக எடுத்துக்கணும். ஆனா ஒரு முக்கிய விஷயம். நாம் பேசிய விஷயங்கள் எக்காரணம் கொண்டும் ஷாப்னாவுக்கும் அவளுடைய அம்மாவுக்கும் தெரியக்கூடாது”

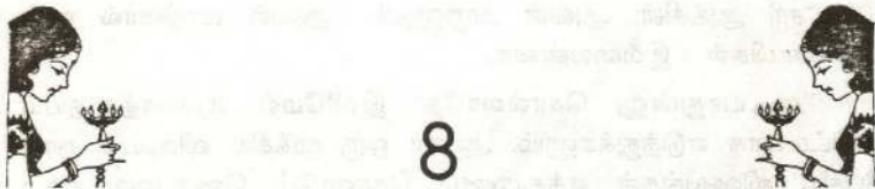
“ஏன்..?”

“வெஷாப்னாவுக்கும் அவளுடைய அம்மாவுக்கும் நான்தான் முதல் எதிரி! இந்த விஷயத்துக்கு நான் உனக்கு ஆதரவு என்று தெரிந்த மறுகணமே, அவர்கள் உன்னை தூக்கி எறிந்து விடுவார்கள். அப்புறம் நம்ம லட்சியம் தூள் தூளாகிவிடும்... ஆகவே...”

அரவிந்த யோசித்தான். இக்குடும்பத்தில் பல குழப்பங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. கணவன், மனைவியிற்கிடையே இருக்கும் ஒற்றுமையின்மையும் போட்டிகளும்தான் ஷாப்னாவின் நிலைமைக்கு காரணம் என்பது தெட்டத் தெளிவாகியது.

முடிவு செய்துகொண்டான்.

“ஓகே அங்கிள்! நாங்கள் பேசிய விஷயங்கள் எங்களுக்குள்ளேயே இருக்கும்...” கோபி திருப்தியுடன் தலையசைத்தார். ஆனால் அரவிந்தின் வீட்டில்... லட்சுமியும், பாமாவும் தாங்கள் போட்டிருந்த திட்டத்தை செயல்படுத்த தயாராகினர்.

ஷோபா படுக்கையில் காலை நீட்டியபடி படுத்திருந்தாள். பாமா அவளின் கால் கட்டை அவிழ்த்து டாக்டர் கொடுத்திருந்த ஆயில்மெண்ட்டை பூசி விட்டாள்.

“என்ன அன்றி? இதையெல்லாம் நீங்க செய்து கொண்டு... அம்மா வந்து செய்வாங்கதானே... இவ்வளவு வேலைகளுக்கு மத்தியில் இதுக்கு வேறு கஷ்டப்படனாமா...?” சங்கடத்துடன் ஷோபா சொன்னாள். பாமா அவள் கன்னத்தை செல்லமாக மெல்ல கிள்ளியபடி.

“என் மருமகளுக்கு செய்யாமல் வேறு யாருக்கு செய்யப் போகிறேன்..?” என்று சிரித்தபடி சொன்னாள்.

“எ... என்னது? மருமகளா...?” வியப்புடன் விழித்தாள்.

“ம... அதாவது நீதான் என் மருமகள் என்று முடிவு செய்து விட்டேன்” திடீரென்று பாமா போட்ட குண்டால் ஷோபா நிலைகுலைந்து போனாள்.

“அ... அன்...ரி... நீங்க...”

“என்... நான், உன் மாமியாராவது உனக்கு பிடிக்கலையா...?”

“மா... மியாரா...?”

“ஐ. மீன்... உன் மாமியாராக...”

“ஆ...அதுக்...கில்லை... ஆனா...”

“என்.... அரவிந்தை உனக்கு பிடிக்கலையா...?” பாமா திடீர் திடீர்னு எல்லாவற்றையும் நேரடியாக கேட்க, அதிர்ச்சியில் தடுமாறினாள்.

“அ... அதுக்கில்லை. ஆனா... எப்படி திடீர்ன்னு...?” என்றாள் சங்கடத்துடன்.

"இந்த நல்ல விஷயத்தை நானும் உன் அம்மாவும் சேர்ந்துதான் முடிவு செய்தோம். 'உன் விருப்பம் எப்படியோ?' என்று அம்மாவிடம் கேட்டேன்தான். அதுக்கு அவள் சொன்னாள். 'நான் போட்ட கோட்டை தாண்டாத பெண், என் பெண்' என்றாள். உண்மையாகவா...?"

ஷோபா தடுமாற்றத்திலும், சிரித்தாள். தனது கருத்தை அறிந்து கொள்வதற்கு, எவ்வளவு நாகுக்காக கேட்கிறாள் என்பதை நினைத்து சிரித்துக்கொண்டாள். பின் சொன்னாள். "அம்மா அப்படியா சொன்னாங்க? உண்மைதான். அக்காவால், அம்மா நிறையவே கஷ்டப்பட்டுட்டாதான். அக்காவைப் போல் அம்மாவுக்கு நிறைய வேதனைகளை கொடுக்க மாட்டேன்தான். அதுக்காக இந்த விஷயத்தை இவ்வளவு சாதாரணமாக...?" பாமாவுக்கு அவளின் பதில் பிடித்திருந்தது.

இந்த 16 வயசிலும் நிதானமாக யோசிக்கும் அவளை மிகவும் பிடித்திருந்தது.

உடன் தூண்டில் விட்டாள்.

"உனக்கு அரவிந்தை பிடிக்கவில்லையென்றால் சொல்லு என்னைப் பொறுத்தவரை உன் விருப்பம்தான் எனக்கு முக்கியம். ஏனென்றால் வாழுப் போகிறவள் நீ! ஆகவே உன் விருப்பத்தை முதலில் சொன்னால்தான் மேற்கொண்டு காரியங்களை பார்க்க முடியும்..." பாமா போட்ட தூண்டிலில் மீன் சிக்கியது.

"அப்படியொன்றுமில்லை. எந்தப் பெண்ணும் அவரை பிடிக்கவில்லை என்று சொல்ல மாட்டாள். ஆனா..." மீன் தடுமாறியது.

"உன் தயக்கம் என்னென்று புரிகிறது. முதலில் உன் வயசு! திருமணத்தை உடன் செய்வேண்டும் என்று நாம் நினைக்கவில்லையே. நிச்சயார்த்தம் மட்டும்தான்! படிப்பு... அதை நீங்கள் எந்த வித தடையுமில்லாமல் தொடராலாம். இந்த கால கட்டத்தை நீங்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொள்வதற்கு பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். எதுக்கும்.... எல்லாம்

உன் முடிவிலேயே தங்கியிருக்கு. நிதானமாக யோசித்து ஒரு நல்ல முடிவை சொல்லு...!" என்று சொல்லிவிட்டு பாமா சென்று விட.... ஷோபா குழம்பினாள். பாமா சொன்ன '5 நிமிட விஷயங்கள்' ஒரு வாழ்க்கைக்கு சமன் என்பதை புரிந்துகொண்டு ஆராய்ந்தாள்.

"அரவிந்த..." அவனை பிடிக்கவில்லை என்று சொல்வதற்கு எந்த காரணமும் அவனிடம் இல்லை. அழகானவன், அமைதியானவன்... பொறுமையானவன்! மருத்துவம் பயின்று கொண்டிருக்கும் வருங்கால டாக்டர்! அவள் இங்கு வந்த பின், படிப்படியாக அவள் மனதில் மெல்ல மெல்லமாக பதிந்து கொண்டவன். ஆனால்... அவனை காதலிக்க வேண்டுமோ, அல்லது திருமணம் செய்ய வேண்டுமோ என்று நினைத்திராத அவள் மனதில்... பாமா வந்து விதைத்து சென்று விட்ட இனம் புரியாத உணர்வுகள் வந்து அவனை சீண்டி விட... சிலிர்த்துக் கொண்டாள்.

கனடாவில் அவள் இருந்தபோது... அவள் காதலிப்பதற்கோ, அல்லது உல்லாசமாக இருப்பதற்கோ உரிய சந்தர்ப்பங்கள் எவ்வளவோ வந்து, அவள் மனக்கதவை தட்டியிருக்கும். ஆனால், இப்போ... இந்த பாமா சொல்லிவிட்டு சென்ற இது...!

"கடவுளே... இது எனக்கு புதுசாக இருக்கிறதே! அதுவும் இந்த குறுகிய சிறிய நிமிடங்களுக்குள்...?" பாமாவும் லட்சமியும் சேர்ந்து செய்த அன்பு கூட்டு சதிக்குள்... வசமாய் மாட்டிக்கொண்ட ஷோபா... புதுசாய் சிலிர்த்துக் கொண்டாள்.

'பாமாவுக்கு பதில் சொல்ல வேண்டும்!' பதில் சொல்வது என்ன... கஷ்டமா?

"ஆம்" என்று சொல்லும் பதில் எவ்வளவு சுலபமானது. சுலபமான விஷயத்துக்கா ஏன் வீணாய் கஷ்டப்பட வேண்டும்? தன்னையறியாமல் ஒருமுறை சிரித்துக் கொண்டாள்.

அரவிந்த் பைக்கை ஸ்ராண்டில் நிறுத்திவிட்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். கோபி அவனை பின் தொடர்ந்து உள்ளே வர,

லட்சமி கண்களை விரித்துப் பார்த்தாள். இருவரும் ஒன்றாக வெளியே சென்றார்கள். இப்போ இருவரும் ஒன்றாக வருகிறார்கள். கோபியின் செயல், அவருக்கு சந்தேகத்தை கிளப்பியிருந்தது. அரவிந்தின் மனதில் ஏதாவது குழப்பங்களை விளைவிக்கும் விஷயங்களை சொல்லியிருப்பாரோ என்று மனம் கொஞ்சம் பயப்பட்டதொடங்கியது. வென்னையாக இருக்கும் அவன் மனதில், கரும் புள்ளியாக ஏதாவதை சொல்லி குழப்பினால்... அவன் மனம் குழம்பலாம். அப்படி அவன் குழம்பினால், அவர்கள் போட்ட திட்டம் நிச்சயம் பலவீனப்படலாம். அதுக்கு முதல் அவனை தன் வசப்படுத்த வேண்டும்! மனதில் உறுதி கொண்டாள். அவனுடன் சேர்ந்து வந்த கோபி, வீட்டின் பின்பறும் போய் நாற்காலியில் அமர்ந்து தினசரியை கையிலெடுக்க... சந்தர்ப்பதை பயன்படுத்தி அரவிந்தை நெருங்கினாள் லட்சமி. “அரவிந்த! எங்கெடா போயிருந்தீங்க ரெண்டு பேரும்...?” என்றாள்.

“பீச்சுக்கு அன்றி...”

“ஏதோ உன்னுடன் தனியா பேசனும் னு சொல்லிக்கொண்டிருந்தார் போல் என் காதில் விழுந்ததே...”

“அ... அது... ஒன்னுமில்லை. சும்மா ‘பீச்’சுக்கு போய் வருவோம்னால் சொல்லியிருந்தார். அவர் தனியாக எப்படி போவார்? அதுதான் தன்னை கூட்டிட்டு போகச் சொன்னார்...” அவன் ஏதோ மழுப்புகிறான் என்பது அவருக்கு புரிந்தது. ஒரு கணம் அவனை கூர்ந்து நோக்கிவிட்டு “என்னடா அரவிந்த? அவர் ஏதாவது உன்னிடம் சொன்னாரா...?” என்றாள்.

“இல்லையே, அவர் ஒன்னும் சொல்லலையே... நாங்க சும்மா நாட்டு நடப்புகள் பற்றியும் சமாதான குழ்நிலை பற்றியும்தான் பேசினோம்...” அவன் அவனை சந்தேகமாய் பார்க்க... அவன் பார்வை தடுமாறியது.

“நீ ஏதோ என்னிடம் மறைக்கிறாய்ன்னுதான் நினைக்கிறேன்...”

“ம.... மறைக்கிறேனா? மறைக்கிறதுக்கு என்ன இருக்கு அன்றி...?”

“திருப்பி என்னையே கேள்வி கேள்! இதோ பார் அரவிந்த். எனக்கு அவரைப்பத்தி நன்றாக தெரியும். அவர் உன் மேலேயும் உன் குடும்பத்தின் மேலேயும் எவ்வளவு அன்பு வைச்சிருந்தார்களு உனக்கு தெரியாது அவர் ஒரு சூழ்சிக்காரர்! உன்னை பயன்படுத்தி ஏதோ ஒரு சூழ்சிக் கெய்யப் போகிறார். அவர் உன்னிடம் என்ன பேசினார் என்று நீ சொன்னால்தான், அதற்கு தகுந்தபடி நாம் நடந்து கொள்ளலாம்...” என்று அவன் சொல்ல அவன் தன் இடது கையால் தன் நெற்றியை பிடித்து ஒருமுறை தடவிக் கொண்டான்.

இருவரும் இரு துருவங்கள் என்பதை நன்றாக புரிந்துகொண்டான். லட்சுமியோ ‘ஷாப்னாவை நெருங்காதே’ என்று சொல்கிறாள். கோபியோ... ஷாப்னாவுடன் பழகி, அவளை மாற்றி உன் வசப்படுத்து என்கிறார். அவனுக்கு தலை இங்கும் அங்கும் சுற்றுவது போலிருந்தது. இந்த இருவரின் பளிப்போரில் அவன் வசமாய் மாட்டிவிட்டதை உணர்ந்து கொண்டான். இருவரும் அவனிடம் சொன்ன விஷயங்களை அவர்களிடமே சொன்னால்.

“அம்மாடியோவ! இருவருக்குமிடையே பூகம்பம் வெடித்தாலும் வெடிக்கலாம்.”

“அன்றி... அவர் என்னிடம் வித்தியாசமாக ஓன்றும் பேசல். அப்படியிருந்தால் உங்களிடம் சொல்வேன்தானே...” என்றான்.

அவன், அவனை நம்பாமல் பார்த்தாள். “சரி சரி... நான் உன் நன்மைக்குத்தான் சொல்றேன். அடுத்து இன்னொரு விஷயம்... ஷாபா உன்னை தேடினாள். படுக்கையிலேயே இருப்பது அவனுக்கு மிகவும் சிரமமாக இருக்குதாம். பாவும் அவன்! நடக்க முடியாமல் படுக்கையில் இருந்தபடியே நேரத்தை கடத்துவது எவ்வளவு சிரமம்...?”

“சரி... போய் பார்க்கிறேன்..” என்றபடி அவன் நடந்தான்.

அவர்களின் வீடு பெரிதாக இருந்ததால், ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு அறையை ஒதுக்கி கொடுத்திருந்தாள் லட்சுமி.

லட்சுமி சொன்ன பிடியங்களை யோசித்தபடி ஷாபாவின் அறைக்கதவை தட்டினான் அரவிந்த்.

உள்ளே யிருந்து ஷோபா “கம் இன்” சொல்ல, அவன் உள்ளே நுழைந்தான்.

“ஹாய்! இப்போ எப்படி இருக்கு கால் வலி?” என்றான்.

“ஆ... நீ... நீங்களா...? வா... வாங்க...” கண்டா ஷோபா, தமிழில் தடுமொறுவது அவளுக்கே புதிராகவும் புதுசாகவும் இருந்தது. அவன் அங்கிருந்த நாற்காலி ஒன்றை இழுத்து அவளருகே போட்டு, அமர்ந்து கொண்டான்.

“இப்போ எப்படி வலி? என்று கேட்டேன்...” மீண்டும் கேட்டான். ‘ஆம்... இப்போ உங்களைப் பார்த்ததும் நன்றாக இருக்கு’ என்று சொல்ல வேண்டும் போவிருக்க... “ஆம்... இப்ப ரொம்ப நல்லாயிருக்கு...” என்றாள்.

“ரொம்ப நல்லாயிருக்கா? அப்படன்னா காவில வலியே இல்லையா?” அவன் ஆச்சர்யத்துடன் கேட்டான்.

அவன் அவசரமாய் பல்லைக்கடித்துக் கொண்டான்.

“வலி இருக்குத்தான். ஆனால் இப்போ கொஞ்சம் பரவாயில்லை...”

“நான் கேட்டதுக்கு ரொம்பவும் நல்லாயிருக்கு என்றாயே...” என்று அவன் சிரித்தபடி கேட்க, அவன் வெட்கப்பட்டுக் கொண்டாள். வழுமையாக துணிவாக பேசுபவள், இப்போ அவன் முன் துவண்டு விழுவது, அவளுக்கு புதியதை சொல்லிக் கொடுத்தது.

“மன்னு! இப்படி தடுமாறி தவிக்கிறியே...?” என்று தன் தலையிலேயே குட்ட வேண்டும் போவிருந்தது.

“என்ன...? பதிலையே காணோம்... நான் ரெண்டு வார்த்தை பேசுற்றுக்குள்ளே பன்னிரண்டு வார்த்தைகள் பேசி முடிச்சிடுவியே. என்ன நடந்தது உனக்கு? உனக்கு கால் வலிக்கலையா...?” அவளின் உண்மை புரியாமல் அப்பாவியாய் கேட்டான். அவன் முகம் சிவந்தது. “இல்...லை...ஒன்றுமில்லை...”

“உனக்கு நேரம் போகலைன்னு சொன்னாயாமே... அதுதான் வந்தேன்...”

“ஓ...” லட்சமியின் உள்நோக்கம், அவனுக்கு புரிய... மனதிற்குள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

“உனக்கு வாசிக்கிறதுக்கு புத்தகங்கள் கொண்டு வந்து தரட்டுமா?”

“இருந்தால் நல்லதுதான்...”

“தமிழ் புத்தகம் படிப்பியா?”

அவளின் முகம் கொஞ்சம் இறங்கியது. “தமிழ் வாசிக்கமாட்டேனே..”

“நூலகத்தில் ஆங்கிலப் புத்தகங்களும் நிறையவே இருக்கின்றன. எடுத்து வந்து தருகிறேன். ஆனால் எனக்கு வருத்தம்தான். இடம் சுற்றிப்பார்க்க வந்து விட்டு வீட்டுக்குள்ளேயே முடங்கி இருக்க வேண்டியதாய் போய்விட்டதே...”

“பரவாயில்லை. நீங்கதான் அருகில் இருக்கிறீங்களே... அதுபோதும்...” அவள் ஏதோ ஒரு திருப்தியில் புன்னகைத்தாள்.

“இரு வர்றேன். நூலகம் பூட்டுறதுக்குள்ளே போய் புத்தகங்கள் எடுத்துட்டு வர்றேன்.” என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்தான். நூலக அங்கத்தவர் அட்டை அவனுடைய அறையில் இருந்தால், அதை எடுப்பதற்கு அவனுடைய அறைக்குள் நுழைந்தான் அங்கே... ஷாப்னா அவனுடைய கட்டிலில் தன்னை மறந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

'**வெஷா**ப்னா எப்படி...? இங்கு...? இப்போ?' அவள் அங்கு அவனுடைய கட்டிலில் தூங்கிக்கொண்டிருந்தது அவனுக்கு ஆச்சர்யமாக இருந்தது. கோபியுடன் அவள் வெளியே சென்றிருந்தபோது, அவள் இங்குதான் இருந்திருந்தாள். அதன் பின்...? அவள் இங்கேயே இருந்து விட்டாள்.

'வோக்மன்'ஜை காதில் மாட்டியிருந்தாள். இசையை கேட்டபடி அப்படியே தூங்கிவிட்டிருந்தாள் என்பது புரிந்தது. அவள் நெற்றியில் சின்ன சின்னதாய் வியர்வை துளிகள்.

மின் விசிறியை மெதுவாக போட்டு விட்டான்.

'**வெஷா...ப்னா...**' மனதிற்குள் மெல்ல உச்சிரித்துக் கொண்டான். மெல்ல நெருங்கி கட்டிலின் விளிம்பில் உட்கார்ந்து கொண்டான். சிறுவயதில் அவள் துயில்வதை எத்தனையோ தடவைகள் பார்த்திருப்பான். ஆனால், இப்போ... இந்த பெரிய வெஷாப்னாவை பார்க்கும்போது... மனம் 'திரு திரு' வென முழிக்கத் தொடங்கியது. அவள் போட்டிருந்த இறுக்கிய பெளியனுக்குள்ளிருந்து திமிறிக் கொண்டு வெளியே வரத்துடிக்கும் இளமைகள், அவனை பைத்தியமாய் அடிக்கும் போலிருக்க... தடுமாறிக் கொண்டான். அவனுடைய பெருமூச்சே... பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டது.

'என்ன இது...? ஏன் இந்த அநாகரிகமான தடுமாற்றங்கள்...?' மீண்டும் தடுமாறிக் கொண்டான். மின்விசிறியின் காற்று, அவளின் நெற்றியில் பதிந்திருந்த வியர்வைத் துளிகளை விரட்டி விட்டிருந்தது. 'ஓ... எவ்வளவு அழகான நெற்றி!' அந்த அழகிய அவள் நெற்றியில் விரல்களை பதித்து, பின் அவளின் கேசத்தை அப்படியே மெதுவாக தடவியிடவேண்டும் போல, மனமும் கையும் துறுதுறுக்க... மெல்ல தன் விரல்களை அவள் நெற்றியில் பதித்தான்.

அவனுடைய சூடான விரல்கள் நெற்றியில் பட்டதும்தான் தாமதம்... அவள் விழிகள் அப்படியே மெல்ல திறந்துகொண்டன. அந்த கருவிழிகளுக்குள் அவன் நின்றிருக்க, ஆச்சர்யமாக பார்த்தாள். மெல்ல அவள் உதுகள் திறந்து விரிந்து “அ...அர..விந்த நீயா...?” என்றன. அவன் திடுக்கிட்டு, சுதாகரித்து விரல்களை மீட்டுக் கொண்டாள்.

“ஷாப்னா...” என்று தடுமாறினான்.

“எப்ப வந்தாய் அரவிந்த...? நன்றாக தூங்கிவிட்டேன். எத்தனை மணி இப்போ...?”

“ஏ...ஏழு மணியாகுது...”

“எ... என்னது ஏழு மணியாகிவிட்டதா? மை காட்! இவ்வளவு நேரம் தூங்கியிருக்கேனா?” இன்னும் முறியாத தூக்கம் அவளை அழுக்க, சிரமப்பட்டு மெல்ல எழுந்து அமர்ந்து கொண்டாள்.

“ஸாரி ஷாப்னா..!” என்று தலை குனிந்து சொன்னான்.

“ஸாரியா? எதுக்கு?”

“உ... உன்னை தொந்தரவு பண்ணிவிட்டேன்...”

“நோ... நோ... நீ ஒன்றும் தொந்தரவு பண்ணல். எழுந்திருக்க வேண்டிய நேரம்தான். நீ போய் மூன்று மணித்தியால்மாகிவிட்டன. உன் கட்டிலில் என்ன மாயம் இருக்கோ தெரியல. அப்படியே சாய்ந்தது ஞாபகம். பின் எப்படி தூங்கினேன் என்பதே மறந்து போக்கு...” அவள் எழுந்து சிறிது கலைந்திருந்த கேசத்தை சரி செய்ய தன் நீண்ட விரல்களினால் மேவி விட்டாள்.

அவன், அவளின் நெற்றியில் கை வைத்ததை அவள் பெரிதாய் எடுக்கவில்லை என்பது அவனுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. அப்படி அவளை தொடுவதற்கு எப்படி அவன் கைக்கு உந்துதல் வந்தது என்பது தெரியாமல் தவித்தவனுக்கு.... அவளின் வார்த்தைகள் ஆறுதலாகின.

“நான் உன் அப்பாவுடன் வெளியே சென்ற பின் இன்னும் நீ வெளியே போகலையா...?” அவன் கேட்டான்.

"இல்லை. வெளியே போய் என்ன பண்றது? அதனால் மியூசிக்கை கேட்டுக் கொண்டே அப்படியே கட்டிலில் சாய்ஞ்சேன். எப்படி தூக்கம் வந்ததென்றே எனக்கு தெரியல்..." வெகுளியாய் புன்னகைத்தாள்.

"நான் வெளியே போய்க்கொண்டிருக்கேன். வரப் போறியா?"

"ம்... கொஞ்சம் காற்று வாங்கினால் நன்றாகத்தான் இருக்கும். கொஞ்சம் பொறு. குளிச்சிட்டு சீக்கிரமாக வந்துடுறேன்..."

குளியலறைக்குள் நுழைந்தாள். குளியலறையில் தொட்டியும் இருந்தது. ஷவரும் இருந்ததும் தொட்டிக்குள் தன்னீர் நிறைக்கப்பட்டிருந்தது.

'தொட்டிக்குள் அப்படியே இறங்கி விடலாமா...?' யோசித்தாள். தொட்டியை நெருங்கியவள், அதில் நிறைக்கப்பட்டிருந்த தன்னீரைப் பார்த்ததும்... விழிகளை விரித்துக்கொண்டாள். சலனமற்று, கலங்கவில்லாமலிருந்த தன்னீரில் அவள் முகம் தெரிய... ஒருமுறை அவளின் நெஞ்சு ஏறி இறங்கியது. பார்த்தவுடன் தெரிந்துகொள்ளவோ அல்லது புரிந்துகொள்ளவோ முகம் என்ன... மனதின் கண்ணாடியா?

'அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்' என்பார்கள். ஆனால் இந்த ஷாப்னாவின் அகத்திலுள்ளதெல்லாம் முகத்தில் தெரியுமா? இல்லவே இல்லை! அவளுக்கு மட்டுமே தெரியும்...! மனதிலுள்ளவைகள் வெளியே வராமல் உள்ளேயே சிறையிலிருப்பது அவளுக்கு மட்டுமே தெரியும். அவளின் எண்ணங்கள், பாரங்கள் உள்ளுக்குள்ளேயே உருண்டு, பிரண்டு ஓடி....

'அரவிந்த்' அவளை நினைக்கையில் மனம் எழுந்து, நின்று தள்ளாடி.... விழுந்து...!

'அவன் பாவம்தான்! அதுக்காக...?'

'இல்லை... முடியாது... நடக்கவே முடியாது...'

அவள் தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் அவனுடைய விரல்கள் பட்டு, கண் விழித்து... அவளுக்கு தெரியும்! ஆனால் தெரியாதது

போல் இருக்க வேண்டும்! தெரிந்தமாதிரி காட்டிக் கொண்டால்... அவன் விழுந்து விடுவான். அல்லது தெரிந்தமாதிரி காட்டிக் கொண்டு, அவனை வெறுக்க வேண்டும்! ஆனால் அப்படி வெறுக்கத்தான் அவன் மனமும் இடம் கொடாதே! என்ன இருந்தாலும் அவன், அவளுடைய நண்பன்!

'தொலை தூர் நண்பன்...! நெருங்க முடியாத, நெருங்கக்கூடாத நண்பன். அவன் நன்றாக இருக்க வேண்டும். நல்லபடியாக வாழ வேண்டும்!'

'என் இங்கு வந்தோம்? வந்து வீணாய் அவன் மனதை குழப்பிவிட்டோமோ...?' வந்தது தவறு என்று மனம் தீர்ப்பு சொன்னது.

'அவனைப் பொறுத்தவரை காணாமல் போயிருந்தவள்... காணாமலே இருந்திருக்கலாம். இப்போ, இங்கு வந்து... தெளிவாய் அமைதியாய் இருந்த குளத்தில் சிறு கல்லைப் போட்டு குழப்பி கலங்க வைத்தது போல... தெளிவாக இருந்த அவன் மனதில் வந்து விழுந்து விட்டேனோ...?'

'போட்ட கல்லு போட்டாகி விட்டது. பொறுத்தால் கலங்கிய நீர் தெளிவாகும்தானே...'

'இப்போ என்ன செய்யலாம்? உறுதியாக இருந்து நிராகரித்துக் கொண்டிருந்தால்... மாறிவிடுவான்தானே...' மனமும் முடிவு செய்து கொண்டது. ஆடைகளை களைந்து விட்டு அப்படியே தொட்டிக்குள் இறங்கினாள். அவளின் சிவந்த மேனியை அரவணைத்த குளிர்ந்த நீர், அவளை சில்லிட வைத்தது. அது அவளுக்கு பிடித்திருந்தது. குழாயை திறந்து விட, தண்ணீர் மேலும் அவளை நிரப்பியது. குளித்து, உடை மாற்றி வெளியே வந்தாள்.

"என்ன அதிசயம்! உடைகளை மாற்றிவிட்டாய் போவிருக்கு..." அவளைப்பார்த்து அரவிந்த சொன்னான்.

"ம்... கிண்டலா? குளித்தால் உடை மாற்றத்தானே வேண்டும். ஏதோ அதிசயமாய் கேட்கிறாய்...?"

"நான் அதை சொல்லல் வழிமையாக நீ போடும் அரைகுறை உடைகளை சொன்னேன்..."

"ஓ... அதுவா? ஓரே மாதிரியான உடைகளை போடும் பழக்கம் எனக்கில்லை. அத்துடன் உண்ணுடன் வெளியே போகும் போது ஏன் உளக்கு வீணான சங்கடங்களை கொடுப்பானேன் என்பதற்காகத்தான். அவ்வளவுதான்..."

"அப்படி என்ன எனக்காக உன்னை மாற்றிக் கொள்கிறாய்ன்னுதானே அர்த்தம்...?"

"மன்னாங்கட்டி! என்னால் மற்றவர்களுக்கு என்னால் கஷ்டம் வரக்கூடாது என்று நினைத்தேன். அவ்வளவுதான். அதுக்காக மற்றவர்களுக்காக என் சுதந்திரத்தையும் கொள்கைகளையும் விட்டுக் கொடுக்கிறேன் என்று அர்த்தம் இல்லை. இதுதான் உங்கள் கொள்கைகள்... கொஞ்சமென்றால் கற்பனைகளையும் களவுகளையும் தட்டி வெளியே விட்டுவிட்டு அல்லாடுகிறது. எதார்த்தத்தை எப்போதுதான் ஏற்றுக் கொள்ளப் போரீங்களோ தெரியாது..." அவன் சுற்றி வளைத்து எங்கு வருகிறான் என்பதை புரிந்துகொண்டவள், பதிலை காரமாகவே கொடுத்தாள்.

"ம்... எனக்கு தெரியும் நீ விட்டுக் கொடுக்க மாட்டாய்ன்னு. சரி சரி வா போகலாம்..." வெளியே வந்து பைக்கை ஸ்ரார்ட் பண்ணினான். அவள் பின்னால் ஏறி அமர்ந்து கொண்டாள். பைக்குறைமுகம் நோக்கி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. உலகின் மூன்றாவது சிறந்த இயற்கை துறைமுகம் அருகே பைக் நின்றது. செஷாப்னா பைக்கிலிருந்து இறங்கி... கடல் காற்றை மகிழ்ச்சியுடன் உள்ளெடுத்துவிட்டாள். இருட்டிய பொழுது! கடலில் இடையிடையே நின்றிருந்த படகுகளின் வெளிச்சங்களினால், கடல் அடிக்கடி மின்னின.

"அரவிந்த! இந்த இடத்துக்கு இப்ப வரணும்னு எப்படி நினைத்தாய்...?" என்று கேட்டாள்.

"காற்று வாங்கணும்னு சொன்னாய். அதுக்காக கூட்டிவந்தேன்..."

“உன்மைதான். காற்று வாங்க நல்ல இடம்தான்...” கைகளை மேல் உயர்த்தி சோம்பல் முறித்தான். அவன் மொனமாய் விட்டிருந்ததை பார்த்து சொன்னாள்.

“என்ன அரவிந்த? மொனமாய்ட்டாய்...?” மொனத்தை விரட்ட முயற்சித்தாள்.

“நீ பேசு நான் கேட்கிறேன்...” என்றான்.

“கிண்டலா...?”

“உன்மையாகத்தான் சொல்றேன்...”

“நீ என்னை பழி வாங்குகிறாய்...”

“பழி வாங்குகிறேனா? எதுக்கு...?”

“சரி நாம் மறைமுகமாக வாதாட வேண்டாம்... நேரடியாகவே பேசுவோம்...”

“நான் உன்னுடன் வாதாட விரும்பல்...”

“ஆனா உனக்கு வாதாடனும் போல் தோன்றுகிறதல்லவா...?” அவன் மெல்லிதாய் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்துவிட்டு

“வேண்டாம் ஷாப்னா! நாம் ஒன்றும் பேசுவேண்டாம். கொஞ்ச நேரம் சுற்றிவிட்டு வீட்டுக்கு திரும்பிவிடலாம்...”

“என்னுடன் பேசுறதுக்கு பயப்படுறியா...? அன்றைக்கு போல் உடன் வீட்டுக்கு திரும்பணும் ன்னு சொல்வேன் என்று யோசிக்கிறாயா?”

அவன் மெல்ல கடல் அலைகளை நோக்கி இரண்டு அடி எடுத்து வைத்து விட்டு நின்றான்.

“பயமில்லை. ஒருவித எச்சரிக்கை! வீட்டுக்கு வந்த விருந்தாளிகள் மனம் புண்படக் கூடாது என்கின்ற எச்சரிக்கை உணர்வுதான்...” என்று அவன் சொல்ல... ஷாப்னா ஒருவித வேகத்துடன் அவன் முன் வந்து நின்றாள்.

“இப்ப என்ன...? அன்று அப்படி நான் நடந்துகொண்டதுக்கு ஸாரி சொல்லனும்... அவ்வளவுதானே...?”

"நான் ஸாரியை எதிர்பார்க்கல். நீ என்னை புரிஞ்சு கொள்ளணும்னு எதிர் பார்க்கிறேன்."

"சரி. நான் என்ன புரிஞ்சு கொள்ள ணும்னு எதிர்பார்க்கிறாய்...?"

"நீ கோபப்படாமல் பொறுமையாக இருப்பாய் என்றால் சொல்கிறேன்..."

"கோபப்படல சொல்லு..." அவன் அவளை ஒருவிதமாக கூர்ந்து நோக்கி விட்டு, 'சட்டென்று அவள் கையைப் பிடித்தான். அவள் சாதாரணமாக நின்றாள். அவன் சொன்னான். "வெஷாப்னா! நான் உன்னை உயிருக்குயிராய் நேசிக்கிறேன். உயிருக்குயிராய் காத விக்கிறேன். இதை... இந்த உன்மையைத்தான் நீ புரிஞ்சுக்கணும்...!" அவன் சொன்னதை கேட்க, அவளுக்கு சிரிப்பு வந்தது. சிரித்தாள். வாய்விட்டுச் சிரித்தாள்.

"ஓ... அரவிந்த! நீ படிச்ச முட்டாள்! சரி பரவாயில்லை... சொல்ரேன். இதைப் பார்த்தாயா?" அவள் தனது இடது கையிலுள்ள விரல்களில் ஓன்றை சுட்டிக்காட்டினாள்.

அந்த விரலில்... மோதிரம் ஓன்று பளிச்சிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அவன் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தான் அந்த மோதிரத்தை!

“என்ன இது சொல்லு பார்ப்போம்...” என்றாள் ஷாப்னா. அவன் நிமிர்ந்து பார்த்து “மோதிரம்...!” என்றான்.

“இதுக்கு என்ன அர்த்தம் தெரியுமா...?”

“திருமணம் செய்திட்டாய்ன்னு அர்த்தம்!”

“பச்... அந்தளவுக்கு இல்லை. இந்த மோதிரம் என் பாய்ஃப்ரண்ட் போட்டது என்று அர்த்தம். அவனும் நானும் திருமணம் செய்துக்கப் போரோம்ன்னு அர்த்தம்...”

“அதாவது நிச்சயார்த்தம் செய்வது போல...”

“ஆம். அப்படித்தான்”

“பரவாயில்லை இதெல்லாம்... இப்ப இங்கு கூட மிகவும் சாதாரணமாக நடக்கிற விஷயம்தான். எத்தனையோ திருமணங்கள் மணமேடையிலேயே நின்றிருக்கின்றன. அதோட ஒப்பிடும் போது இது ஒன்றும் பெரிய விஷயமில்லை...”

“என்ன சொல்ல வருகிறாய் அரவிந்த்?” சினத்தோடு கேட்டாள்.

“உனக்கு நிச்சயார்த்தம் முடிந்தால் பரவாயில்லை. அதைப்பற்றி எமக்கு கவலையில்லை. சந்தர்ப்பம், குழந்தையால் அது அமைஞ்சதைப் பற்றி நாம் ஏன் வீணாய் அலட்டிக் கொள்ளல்லோம்...? வாழுப் போவது நாம். நீ சொல்வதைப் போல், மற்றவர்கள் எம்மைப் பற்றி நினைப்பதையிட்டு அக்கறைப்படத் தேவையில்லை... ஆகவே...”

“ஆகவே...?” சிடுசிடுத்தபடி கேட்டாள்.

“ஆகவே இதை கழற்றி எறிந்துவிட்டு என்னை திருமணம் செய்து கொள்! அது எமக்கும் நல்லது எம் குடும்பத்துக்கும் நல்லது...”

“இதோ பார் அரவிந்த! நீயாக கற்பனை செய்து, நீயாக நினைத்து, நீயாக முடிவு செய்வதற்கு இது ஒன்றும் உனது சம்பந்தப்பட்ட விஷயம் மட்டுமல்ல. இது எனது சம்பந்தப்பட்ட விஷயமும் கூட. நீ யாரையும் காதலிக்கலாம். அதுக்கு உனக்கு சுதந்திரம் உண்டு. அது போல்தான் எனக்கும். அதை நீ ஞாபகம் வைத்துக் கொள்...”

அவனுக்கு மனம் ‘பட பட’ வென அடித்துக் கொண்டன.

“நீ என்ன சொல்ல வருகிறாய்...?” அவன் குரல் இறங்கி தவித்தது.

“ஸாரி அரவிந்த! வெரி ஸாரி... என் பாய்ஃப்ரண்ட் ஜோர்ச்! அவனும் நானும் அடுத்த ஆண்டு ஜெனவரியில் திருமணம் செய்வதாக முடிவு செய்திருக்கிறோம். என்று சொன்னால் கனடாவில் என்ன அர்த்தம் தெரியுமா? இரண்டு பேரும் ஒருவரையொரு விரும்பி புரிந்து கொண்டிருக்கிறாங்கள்னு அர்த்தம்! அதாவது அவங்க காதலிக்கிறாங்கள்னு அர்த்தம்! இங்கு போல் இருவரின் விருப்பமின்றி திருமணத்தை கட்டாயப்படுத்தி செய்துவைக்க மாட்டாங்க.

நான் ஜோர்ச்சை காதலிக்கிறேன். அவனும் என்னை காதலிக்கிறான். நாம் திருமணம் செய்யிறளவுக்கு ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே... நீ என்னை... என் குழ்நிலையை புரிந்து கொள்ளலும்...”

அவன் இதயம் நொறுங்கியது போலிருந்தது. அவன் செய்யும் எந்தக்காரியத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளலாம் போலிருந்தது. ஆனால் அவன் வேறொருவனை காதலிக்கிறாள் என்பதை மட்டும் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் இதயம் தவித்தது. கடவின் குளிர்ந்த காற்றிலும் அவனுக்கு வியர்த்தது. “பொன்னா... உனக்கு தெரியுமா நான் உனக்காக காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்பது?”

"என்ன பேச்சு இது? நான் உனக்காகவும், நீ எனக்காகவும் காத்துக்கொண்டிருப்பதற்கு நாம் என்ன காதலர்களா? நாம் நன்பர்கள்! நன்பர்கள் எப்படி காதலர்களாகலாம்...?"

"ஆனா, நான் காதவிச்சேனே..."

"உன்கிட்டே ஒன்று கேட்கிறேன். பதில் சொல்நியா? நீ மாற்றான் காதவியை காதவிப்பியா? இன்னுமொருவனுக்கு மனைவியாக போகிறவளை உன்னால் காதவிக்க முடியுமா...?" அவன் அங்கிருந்த சிமெண்ட் பெஞ்சின் மேல் தட்டுத்தடுமாறி அமர்ந்தான். தனது இருகைகளாலும் தன் முகத்தை மூடிக் கொண்டான். அவன் தன் உள்ளத்தீயை அணைக்க வருவாள் என்று எதிர்பார்த்தான். ஆனால் அவரோ... 'பெற்றோலை ஊற்றி தீயை அணைக்கிறேன்...' என்பது போலல்லவோ பேசுகிறாள்.

ஏதெதோ யோசித்தான். மெல்ல எழுந்தான்.

"நீ... நீ... உன்மையிலேயே அந்த ஜோர்ச்சை காதவிக்கிறாயா? அவனை கல்யாணம் செய்துகொண்டு சந்தோஷமாய் இருப்பாய்னு நம்புகிறாயா?" எதிர்பார்ப்போடு கேட்டான்.

"ஆம் அரவிந்த! அதில் உண்மை இருப்பதால்தானே உன்கிட்டே இதை இவ்வளவு நேரமாக சொல்லிக்கிட்டிருக்கேன். இதை நீ புரிஞ்சுக்கணும்...!" அவன் அப்படியே ஒரு நிமிடம் நின்று யோசித்தான்.

"ஓகே! எனது வாழ்த்துக்கள்! வீட்டுக்கு போகலாம். ஏறு பைக்கில்..." வேகமாக பைக்கை நோக்கி நடந்து சென்று பைக்கை ஸ்ரார்ட் பண்ணினான். அவன், அவன் பின்னால் அவசரமாய் பின் தொடர்ந்தாள்.

"அரவிந்த... நீ நல்லவன்! கெட்டிக்காரன்... அழகன்... நிச்சயம் என்னவிட அழகான நல்ல பெண் உனக்கு நிச்சயம் கிடைப்பாள்..."

அவன் கண்கள் உங்னமடைந்தன.

"நீ என்னைப்பத்தி கவலைப்படும் அவசியம் உனக்கில்லை. உரிமையுமில்லை. வா... போகலாம்" அவனின் அதட்டவில் அவன்

மனம் ஆடியது. பதட்டத்தோடு அவள் பைக்கில் ஏற... பைக் வேகமாக புறப்பட்டது.

அரவிந்த் தனது அறைக்குள் புகுந்துகொண்டு கதவை தாழிட்டுக் கொண்டான். மனம் பாரமாகி இதயத்தில் வலித்தது. அவள் எவ்வளவு இலகுவாக எல்லாவற்றையும் பேசி எடுத்தெறி கிறாள். அவளின் உதாசீனம் அவனை உடைய வைத்தது. அவனுடைய தன்மானம் அவனைப் பார்த்து சிரித்தது. ஏமாற்றம் அவனை நொறுக்கியது.

'இனிமேல் அவனை நினைக்காதே! அவளின் நினைவுகளை கிழித்து குப்பையில் போடு...'

மனம் அவனுக்கு கட்டளையிட்டது. கட்டிலில் அப்படியே படுத்தபடி கண்களை மூடிக்கொண்டான். திடீரென்று ஷோபா அவன் ஞாபகத்துக்கு வர...

'ஓ... மை காட்டு! ஷோபாவுக்கு புத்தகங்கள் எடுத்து தார்ரேன்னு சொல்லியிருந்தேனே... ச்சீ...' வேகமாய் எழுந்தான். ஷோப்னாவைக் கண்டதும் மொத்தமாய் எல்லாம் மறந்து விட்டிருந்தது. அவனுக்கு அவமானமாக இருந்தது. தன் மேலேயே கோபப்பட்டுக் கொண்டான். டாக்டருக்கு படிக்கும் அவனுக்கு சொல்லித்தரும் முதல் பாடமே... 'பொறுப்புணர்ச்சிதான்...' நேரத்தைப் பார்த்தான். இரவு 10 மணியாகிக்கொண்டிருந்தது.

இந்த நேரத்தில் போய் அவளின் அறைக் கதவை தட்டுவது சரியில்லை. என்றாலும் புத்தகங்கள் கொண்டு வராததற்கு 'ஸாரி'யாவது சொல்லனுமே. இல்லைன்னா... நாளை காலை அவனை பார்க்கும் போது எப்படி முகத்தை வைத்துக் கொள்வது?

ஷோபாவின் அறையை நோக்கி நடந்தான். கதவை தட்டினான். அவள் வழிமைபோல் 'கம்டின்' சொல்லும் வழக்கத்திற் காக காத்திருந்தான். சில விளாடிகள்தான் கழிந்திருக்கும்... கதவை திறந்து கொண்டு ஷோபா நின்றிருந்தாள். அதுவும் ஒற்றைக் காலில் தத்தி வந்திருந்தாள்.

"என்ன ஷோபா? குரல் கொடுத்திருக்கலாமே. நானே வந்திருப்பேன்." என்றான் ஆதங்கத்துடன்.

"பரவாயில்லை. தினமும் 'கம் இன்' சொல்லி கூப்பிடுவதா? என்று நினைத்து நானே வந்து திறந்தேன்." புன்னகையுடன் சொன்னாள். அவனுடைய கைகளை பார்த்தாள். புத்தகங்கள் இல்லாமல் வெறுமையாக இருந்தன.

"ஸாரி ஷோபா நூலகத்துக்கு போக முடியல்..." சங்கடத்துடன் சொன்னான்.

"பரவாயில்லை. அதுக்கென்ன... நாளைக்கு எடுத்தாப்போச்சு..."

"தாங்ஸ் ஷோபா..."

"தாங்ஸ்சா...? எதுக்கு?"

"நீ அதை பெரிசாக எடுக்காம இருந்ததுக்கு..."

"பெரிசா எடுக்கிறதுக்கு இது என்ன பெரிய விஷயமா?" அவன் திருப்தியுடன் மெல்ல புன்னகைத்தான். "ஓகே... குட்நைட் ஷோபா..."

"....." அவன் தலை குனிந்தாள்.

"ஷோபா...!" ஷோபா திடுக்கிட்டாள்.

"குட்நைட்..." கொஞ்சம் உரத்து மீண்டும் சொன்னான்.

"ஆ...ம்...குட் நைட்..." - அவன் கதவை சாத்தி விட்டு வெளியேறினான். அவன் மெல்ல கட்டிலில் சாய்ந்தாள். அவன் கதவை தட்டியதும் 'கம் இன்' என் வாய் சொல்வதற்குள் அவனின் கால்கள் தத்தி சென்று கதவை திறந்து விட்டிருந்தாள். அதுவும் வேகமாக... தானே வெட்கப்பட்டுக் கொண்டாள். அவனுக்கு காதல் ஜாரம் அடித்து மனம் ஜன்னி கண்டது போல், உள்ளம் நடுங்கி... உடல் கூதலடித்தது. கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டாள்.

'அரவிந்த! இன்றும் என் கனவில் வரனும்! ஓகேயா...?' வாய் விட்டு 'கிளுக்' என்று ஒருமுறை சிரித்துக்கொண்டாள்.

மறுநாள் காலை!

கட்டிலிலிருந்து எழும்ப மனம் இடம் கொடாமல் உடல் கிடந்தது. நேற்று சொப்னா கொடுத்த அதிர்ச்சி, அரவிந்தை தூங்கவிடவில்லை. யோசித்து யோசித்து பார்த்துவிட்டான். அவனை கோபிப்பதற்கு எந்த நியாயமிருக்கவில்லை. மனித சுதந்திரம் என்று ஒன்று உண்டல்லவா?

“நீ என்னைத்தான் காதவிக்க வேண்டும்! என்னைத்தான் கல்யாணம் பண்ணிக்க வேண்டும்” என்று சர்வாதிகாரம் பண்ண முடியுமா? ஒருவேளை அவளும் அவனை காதவிச்சிருந்தால், அப்படி பிடிவாதமாய் வாதாடியிருக்கலாம். தலை பாரமாக இருந்தது. என்றாலும் மெல்ல எழுந்து, குளியலறை சென்று... குளித்துவிட்டு விருந்தினர் அறைக்கு வந்தான். அங்கு கையில் குடு பறந்த காபியுடன் லட்சுமி வந்தாள்.

“குட்மார்னிங்! இன்று என்ன இவ்வளவு லெட்டாக தூக்கம் விட்டெடமுந்திருக்கிறாய்? காபியை குடி! ஒரு நிமிஷத்தில் தோசை வார்த்து கொண்டு வந்திடுறேன்.” என்று காபியை அவனிடம் நீட்டினாள்.

“அம்மா இல்லையா அன்றி...?” காபியை வாங்கி மெல்ல உறிஞ்சியபடி கேட்டான்.

“கடைக்கு போயிருக்காள். உன்னை கவனிக்கும்படி சொல்லிட்டுத்தான் போயிருக்காள். அவள் சொல்லாட்டியும் எனக்கு உன்னை கவனிக்கும் கடமை. இருக்குத்தானே...” கண் சிமிட்டியபடி சொன்னாள்.

“அதுக்கில்லை அன்றி. சும்மா கேட்டேன்.”

“கொஞ்சம் பொறு! தோசை வார்த்துக் கொண்டு வர்றேன்” என்று சமையலறைக்கு திரும்ப எத்தனித்தாள்.

“வேண்டாம் அன்றி! எனக்கு பசிக்கலை...”

“பசிக்கலையா? எப்படி...? இன்று நித்திரை விட்டு எழுந்ததே லேட் இன்னுமே பசிக்கலைன்னா எப்படி?”

“ஏனோ தெரியல பசிக்கல்...”

“ஏனென்று எனக்கு தெரியும்..”

அவன் ‘எப்படி?’ என்பது போல் விழிகளை விரித்தான்.

“இந்த ஷாப்னா சிங்காரி இருக்காளே... அவள்தான் உன்னை தூங்க விடல. அதனால் பசிக்கல. நான் சொல்றது சரியா?” அவள் பார்வையால் ஆழம் பார்த்தாள்.

“அ... அன்றி...”

“எனக்கு தெரியும்ண்டா...”

“அப்படியொன்றுமில்லை...”

“அப்படியென்று ஒன்று இருக்குதடா. உனக்கு நான் ஏற்கெனவே சொல்லிட்டேன்.... ‘ஷாப்னா என்றால் யார்? ஷாப்னா என்றால் எப்படி...?’ என்று. வீணாக அவளுக்காக மனசைப் போட்டு குழப்பி உன் எதிர்காலத்தை பாழாக்காதே! உனக்காக... உன் நன்மைக்காக நானும், உன் அம்மாவும் சேர்ந்து ஒரு முடிவு எடுத்திருக்கிறோம்...”

“முடிவா...?” அவளின் பீடிகை புரியாமல் விழித்தான்.

“உனக்கும் ஷாபாவுக்கும் கல்யாணம் செய்து வைக்கிறதென்று முடிவு பண்ணியிருக்கோம்”

“எ... என்னது? எனக்கும் ஷாபாவுக்குமா...?” அவன் திகைத்தான்.

ஷேர் பாவுக்கும் எனக்குமா? இதென்ன புது குண்டு? இரண்டு குடும்பத்தையும் குழப்பிற குண்டு...!

“என்னா அரவிந்த? ஏதோ நடக்க முடியாத விஷயத்தை நான் சொன்ன மாதிரி முகத்தை வைச்சுக்கிறே...?”

“அன்றி என்ன பேச்சு பேசுறீங்க? அன்றைக்கு வொப்ளாவை நினைக்காதே! என்று சொன்னதுக்கு இதுதான் காரணமா...?” முகம் சிவந்து இரெந்தான்.

“உஷ்... சத்தம் போட்டு பேசாதே! அவர் காதில் விழுந்து தொலையப் போகுது. வா சமையலறைக்கு! அங்கு போய் நிதானமாக பேசிக்கலாம்...” அவள் சமையலறைக்கு நடந்தாள். அவன் குழப்பத் துடனும் வெறுப்புதனும் அவளை பின் தொடர்ந்தான். லட்சமி சமையலறையிலுள்ள ஸ்டூல் ஒன்றை எடுத்து போட்டு அமர்ந்து கொண்டு, மற்ற ஸ்டூலை காட்டி “முதல்ல உட்காரு...!” என்றான்.

“பரவாயில்லை.. முதல்ல விஷயத்தை சொல்லுங்க..”

“உட்காரு! ரிலாக்ஸ்...” அவன் பொறுமையில்லாமல் உட்கார்ந்தான்.

“சரி... இரண்டு பேரும் சேர்ந்து என்ன திட்டம் போட்டங்க? முதல்ல அதை சொல்லுங்க...!” என்றான்.

“திட்டம் என்று ஏனானமாக சொல்றியா? உனக்கும் வோபாவுக்கும் கல்யாணம் செய்து வைக்கிறது என்று நாம் முடிவு செய்ததில் தப்பு இருக்கென்று நினைக்கிறியா...?”

“தப்பில்லையா? மகா தப்பு!” அவனுடைய பதில், அவனுக்கு ஏமாற்றம் அளிக்கவில்லை. அவன் இந்த நல்ல விஷயத்தில் முரண்டு பிடிப்பான் என்று ஏற்கெனவே தெரிஞ்சிருந்ததுதான்.

“சரி. என்ன தப்பென்று சொல்.”

“நான் சௌப்பாவை விரும்புகிறேன் என்று உங்களுக்கு ஏற்கெனவே தெரியும்...”

“அதுக்காக நீ அவளை கல்யாணம் பண்ணிக்க முடியுமா?” அவளுடைய கேள்வி... அவளை தடுமாற வைத்து, மெல்ல தலை குனிய வைத்தது.

லட்சுமி தொடர்ந்தாள். “சௌப்பா... ‘ஆம்’ என்று சொல்லட்டும். இப்பவே அவளை உனக்கு கட்டி வைக்கிறேன். எப்படிப்பட்ட எதிர்ப்பு வந்தாலும் அதை நான் சமாளிக்கிறேன். அவள் சம்மதிப்பாளா?”

அவன் வேதனையோடு நிமிர்ந்து பார்த்தான். “அ...ன்றீ...”

“எனக்கு என் மகளைப் பத்தி நன்றாக தெரியும்! அது நடக்காத விஷயம் என்று உனக்கும் தெரியும்...! அதனால்தான் நானும், உன் அம்மாவும் நன்றாக யோசித்து இந்த நல்ல முடிவை எடுத்திருக்கிறோம்...”

“ஸாரி அன்றீ! நீங்க நினைப்பது நிச்சயம் நடக்காது என்பதற்காக ஸாரி சொல்ரேன்...”

“ஏன் அப்படி சொல்ரே?”

“நான் சௌப்பாவைத்தான் விரும்பினேன்.. சௌபாவை அல்ல...”

“விடிய விடிய ராமன் கதை. விடிஞ்சாப் போல் ராமன் கீதைக்கென்ன முறை என்று கேட்டாற் போல் இருக்கிறது உன் கதை. சுத்தி சுத்தி இதுக்குள்ளேயே வந்து நிற்கிறியே... இனிமேல் சௌப்பாவின் பேச்சை எடுக்காதே...”

“அதுபோல்... இனிமேல் எனக்கு கல்யாணம் என்ற பேச்சையும் எடுக்காதீங்க பள்ளிஸ்...”

“ம்.. நான் எடுக்காவிட்டாலும் உன் அம்மா அக்கறையில்லாமலா இருப்பாள்? உன் வாழ்வின் நலனை அவள்தானே பார்க்க வேண்டும்!” லட்சுமி சரியான பிடியை கையில் வைத்துக்கொண்டு

பேசுகிறாள் என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது. அவர்களிருவரும் உயிர் நண்பிகள். அவள் சொல்வதைத்தான் இவள் கேட்பாள். இவள் சொல்வதைத்தான் அவள் கேட்பாள். யோசித்தான். இன்னுமொரு துருப்பு சீட்டை எடுத்து முன் போட்டான்.

“அன்றி... ஷோபாவை கட்டி வைக்க அங்கிள் சம்மதிப்பாரா...?”

“அவர் சம்மதிப்பார். சம்மதிக்கணும்! இல்லைன்னா சம்மதிக்க வைப்பேன்...”

“அவர் இதுக்கு நிச்சயம் சம்மதிக்க மாட்டார்...”

“அதை எப்படி நிச்சயமாக சொல்றாய்? உன்னிடம் ஏதாவது அவர் சொல்லியிருந்தாரா...?” அவன் தடுமாறிக் கொண்டான். அவனும் கோபியும் தனியாக வெளியே போய் வந்ததையிட்டு அவள் ஏற்கெனவே குடைந்து குடைந்து கேட்டிருந்தாள்.

“இ... இல்லையே... அவரின் குணம்தான் ஏற்கெனவே எல்லாரும் அறிஞ்சதே...”

“ஆனால் இப்போ ஷோபனா விஷயத்தில் நல்ல உடைஞ்ச போய்ட்டார். ஷோபாவின் விஷயத்தில் இனிமேல் பிடிவாதம் பிடிக்க மாட்டார்...”

“எதுக்கும் நீங்க அவருடன் இதுபற்றி ஒரு முறை பேசிப்பாருங்களேன்...”

“அதுக்கு அவசியமில்லை. அவரைப் பத்தி நானோ, உன் அம்மாவோ அலட்டிக் கொள்றதுக்கு ஒன்றுமேயில்லை. அவர் தன் மூத்தமகளை எப்படியோ பாழாக்கிவிட்டார். ஷோபாவைப்பற்றி இனி முடிவெடுக்கிறதுக்கோ... பேசுறதுக்கோ அவருக்கு அருக்கை இல்லை. நாம் முக்கியமாக பேசுவேண்டிய ஆளுடன் பேசியாச்சு...! முடிவும் எடுத்தாச்சு”

“பேச வேண்டிய ஆளுடனா? யாருடன்?”

“ஷோபாவுடன்...”

“மைகாட்! என்..ன ஷோபாவுடனா? அவருடன் பேசிட்டங்களா? அவசரப்பட்டுட்டங்களே...”

"நாம் அவசரப்படல். அதுதான் முதல்ல அவருடன் பேசினோம். அதுவும் உன் அம்மாதான் முதல்ல அவருடன் பேசினாள்."

"அதுக்கு அவள் என்ன சொல்லியிருந்தாள்?"

"அவள் அதுக்கு சம்மதம் மட்டுமல்ல... பரிபூரண விருப்பத்தையும் தெரிவித்திருக்கிறாள்..."

"என்ன அன்றி? அவருக்கு இப்போ 16 வயசு! இந்த வயசில் போய் அவருக்கு நிறைவேறாத ஆசையை, அவள் மனசில விதைச்சிட்டங்களோ..."

"வயசைப்பத்தி நீ பேசுறியா? சின்ன வயசு முதலே ஷாப்னாவை எதிர்பார்த்திருக்கும் நீ... வயசைப்பற்றி பேச எனக்கு சிரிப்புதான் வருது. ஆனா நாம் நிறைவேறக் கூடிய ஆசையைத் தான் விதைச்சிருக்கோம்..."

"இல்லை! பாவம் அவள்! நிறைவேற முடியாத ஆசையை வீணாக அவள் நெஞ்சில விதைச்சிட்டங்க..."

"இப்போ... நீ ஷாப்னா என்கின்ற மாயையில கழன்று கொண்டிருக்கிறாய். அந்த மாயை அகன்றவுடன் எல்லாம் உனக்கு சரியாகிவிடும். அதாவது உன்னை நன்றாக அவமானப்படுத்தி வேதனைப்படுத்திய பின்தான் உனக்கு எல்லாம் புரியும்..."

அவன் மெளனமானான்: அவன் ஏற்கெனவே அவமானப் பட்டுவிட்டான். வேதனையும் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். இனி லட்சமியுடன் பேசி பயனில்லை. அவள் உறுதியாக இருக்கிறாள். இனி பாமாவுடன்தான் பேச வேண்டுமென்று முடிவு செய்து கொண்டான். "என்ன யோசிக்கிறாய் அரவிந்த? உன்மைதான். உனக்கு யோசிக்கிறதுக்கு அவகாசம் வேணும்! நன்றாக யோசித்து, அம்மாவுடன் பேசி நல்ல முடிவு ஒன்றை எடு...! தோசை வார்க்கட்டுமா...?" என்றாள் லட்சமி.

"இப்ப வேணாம்..." யோசனைகளை சுமந்தபடி ஹாலுக்குள் வந்தான். "ஹாய் அரவிந்த! குட்மார்ஸிங்...!" குரல் கேட்டு

யோசனைகளை 'கட்' பண்ணி திரும்பினான். ஷோபா அங்கிருந்த சோபாவில் அமர்ந்திருந்தாள். முகத்தில் அவனைப் பார்த்த மகிழ்ச்சி துள்ளி விளையாடியது.

"ஹாய்... குட்மார்னிங்!" என்றபடி எதிரில் இருந்த சோபாவில் அமர்ந்து கொண்டாள். கடந்த தினங்களில் அவனுடைய முகமாற்றத்தையும், பழகும் முறையில் இருந்த மாற்றங்களையும் கவனிக்கத் தவறியவன்... இப்போ அவனைப் பார்த்து, அந்த வித்தியாசங்களை பார்த்து திகைத்துக்கொண்டாள். அவளின் பார்வையில் காதல் இருந்தது. அந்தப் பார்வை சொன்ன வார்த்தைகளில், காதல் மேல் கொண்ட நம்பிக்கை தீவிரமாய் தெரிந்தது. அவனைப்பார்க்க, அவனுக்கு என்னவோ போவிருந்தது.

'ஓர் அப்பாவியின் மனசில காதலை விதைத்து விட்டார்களே. அது முளை விட்டு வளர்வதற்குள் பிடுங்கிவிடவேண்டுமே...' மனதிற்குள் கோபப்பட்டுக்கொண்டான்.

"காபி குடிச்சிட்டங்களா...?" அக்கறையுடன் அவள் கேட்டாள்.

'ஓ... ஷோபா! நீ மாறிவிட்டாய்...!' கனடாவிலிருந்து வந்தவுடன் பார்த்த ஷோபாவுக்கும், இப்போ பார்க்கும் ஷோபாவுக்கும் நிறைய வித்தியாசங்கள் இருந்தன. அதை இப்போதுதான் இந்த மழுங்கி விட்ட புத்தி கவனிக்கத் தொடங்கிவிட்டிருந்தது.

"என்ன யோசிக்கிறீங்க? காபி குடிச்சிட்டங்களா?" மீண்டும் அவள் கேட்க... அவன் சுதாகரித்துக் கொண்டான்.

"ஆ.. ஆம்..." அவனுக்கு 'உன் கால் எப்படி...?' என்று கேட்க வேண்டும் போவிருந்தது கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான். அவளின் ஆசைகளுக்கும் எதிர்பார்ப்புகளுக்கும் இடம் கொடுக்கக்கூடாது. மெல்ல மெல்லமாக அவைகளுக்குத் தடை போட வேண்டும். அதுதான் அவனுக்கு பாதுகாப்பு! அவனுடன் நல்ல மாதிரியாக நடந்து, அவளின் மனதை பலவீனப்படுத்தக்கூடாது!

"என்ன அரவிந்த...? ஒரு மாதிரியாக இருக்கீங்க?" என்றாள். அவளின் அக்கறை அவனை பயமுறுத்தியது.

"நா... நானா...? அப்படியொன்றுமில்லையே..." என்றான்.

"முகத்தில் அப்படி தெரியலையே..." அவனுடைய மனநிலையை சரியாக எடை போட்டு சொன்னாள்.

"ஷோபா! உன்னுடன் சில முக்கிய விஷயங்கள் பேசனும்"
"பேசவோமே..."

"இங்கே பேச முடியாது தனியா பேசனும்..."

"தனியாகவா?" அவள் மேலும் பிரகாசமடைந்தாள். அதைப்பார்த்தவனுக்கு மனம் 'திக்' என்றது.

12

அவளின் காதல் வேகம், ஓவர் ஸ்பீடில் ஓடிக் கொண்
டிருந்தது தெட்டத்தெளிவாகத் தெரிந்தது. 16 வயது என்பது முக்கிய
வயது! காதலை கிட்டே இழுத்து நெருங்க விட்டால் பஞ்சைப்
போல் பத்தும் வயசு! அக்காளின் அனுபவத்தால் யாரையும்
ஏற்றுத்து பார்க்காத மனம், அரவிந்தை அவர்கள் நினைக்க
வைத்தவுடன்... அப்படியே தளர்ந்து, கீழே விழுந்து... சித்ரவதைப்
பட்டு, இனம் புரியாத இன்பத்தை அனுபவித்து பெருமுச்சை
விட்டுக் கொண்டபோது... மேலும் சிலிர்த்துக் கொண்டது.

'ம... தனியாகத்தான் அவளுடன் பேச வேண்டும்! ஆனா
எப்படி?' அவன் குழம்பினான்.

"ஷோபா! உன் காவிருக்கும் நிலையிலே உன்னை வெளியே
கூட்டிட்டுப் போக முடியாது. வீட்டிலோ எல்லாரும் அங்கும்,
இங்குமாய் எம்மை வேறு கடந்து போய்க்கொண்டிருக்காங்க. இந்த
குழ்நிலையில்..." என்றான்.

"என் அறையில் பேசிக்கலாமே? அப்பாவும், அக்காவும்
கன்றிய நேரத்துக்கு இன்னமும் தூங்கிக்கொண்டிருக்காங்க. அன்றி
கடைக்கு போய் இருக்காங்க. அம்மா சமையலறையில்
பாத்திரங்களுடன் போராட்டம்! இப்போதைக்கு யாரும் என் ரூம்
பக்கமே வரமாட்டாங்க. அப்பறும் என்ன...?" பழைய துடுதுடுப்பு
மீண்டும் துளிர் விடத் தொடங்கிவிட்டிருந்தது.

"சரி... உன் அறையிலேயே இருந்து பேசிக்கலாம்..."

சோபாவிலிருந்து எழுந்து அறைக்கு செல்ல, அவளுக்கு கை
கொடுத்து உதவினான். அவளை கட்டிலில் உட்கார வைத்து விட்டு,
அருகே இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டான்.

“ஏதோ பேசனும்னு சொல்லிட்டு, மௌனம் சாதிச்சா எப்படி?” என்று வஞ்சகமில்லாமல் கேட்டாள். அவன் ‘எப்படி எங்கிருந்து ஆரம்பிப்பது?’ என்று தடுமாற... அவள் புன்னகைத்தபடி “எதைப்பற்றி பேசப் போறீங்கள்னு எனக்கு தெரியும்...” என்றாள்.

“உ... உனக்கு தெரியுமா?”

“ஆம்! நீங்க அம்மாவுடன் பேசிய விஷயத்தை பற்றித்தானே?”

“எ... என்னது? நாம பேசியதை ஓட்டுக்கேட்டியா...?”

“ஓட்டுக் கேட்கல். ஊகித்துக்கொண்டேன். சமையலறையில் நீங்க இருவரும் என்ன பேசியிருப்பீங்கள்னு கண்டு பிடிக்கிறது என்ன பெரிய கஷ்டமா...?”

“ஆ ஆர் கரெக்ட்! இது பற்றி பேசத்தான் நான் கேட்டேன். என்ன இருந்தாலும் எங்க சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களை நாமே பேசி தீர்த்துக்கிறது நல்லதில்லையா...?”

“பேசித்தீர்க்கிறதுக்கு இதென்ன பிரச்சனையா...?” அவன் உஷாராகிளான். அக்காளும் தங்கையும் பேசுற்றில் சளைத்தவர்கள் இல்லை...

“பிரச்சனை என்று சொல்ல வரல். எமது சம்பந்தப்பட்ட விஷயம்... நாமதான் பேசி முடிவெடுக்கனும்”

“அரவிந்தி! முடிவை நீங்கதான் எடுக்கனும்! ஏன்னா முடிவை நான் ஏற்கெனவே எடுத்திட்டேன்...” இமைகள் மெல்ல பட்டப்பக்க சொன்னாள்.

“முடிவு எடுத்திட்டியா...? எ...எப்படி?”

“நான் நேரடியாகவே சொல்றேன். நான் உங்களை விரும்புகிறேன். உண்மையை சொல்லப் போனால் முன்பு இதைப்பற்றி எண்ணியிருக்கவேயில்லை. அன்றி... அதாவது உங்கம்மா என்னுடன் இதுபற்றி பேசின பின்புதான், உங்களை விரும்பத் தொடங்கினேன். ஏனோ தெரியவை... விரும்பிட்டேன். உங்களை, உங்க குணத்தை, உங்க அழகை எனக்கு ரொம்ப

பிடிச்சிட்டுது...” அவளுடைய மெல்லிய நீண்ட பிரல்கள் அவளின் சட்டையின் நுனியினை பிடித்தபடி கோலம் போட்டுக் கொண்டிருந்தன. அவள் அதிர்ந்தான்.

லட்சமியும் பாமாவும் போட்ட வீதியில் அவள் நன்றாகவே நடந்து கொள்ள ஆரம்பித்து விட்டாள். ஆனால் அவனோ...?

“ஷோபா.. நீ வருத்தப்படமாட்டாய்னால் சொன்னால், நான் உன்னிடம் ஓன்று சொல்லனும்...”

“பயப்படமாட்டேன் சொல்லுங்க...”

“நான் உன்னை திருமணம் செய்ய முடியாது. அதுக்கு ஒரேயொரு காரணத்தை தவிர வேறெந்த காரணமுமில்லை. நீ அழகானவள்! நிறைந்த குணமுடையவள். பொறுமைசாலி! எல்லாம் உன்னிடம் இருக்கின்றன. ஆனால் அந்த காரணம்தான்...”

“அந்த ஒரேயொரு காரணம் எது என்று எனக்கு தெரியும்”

“உனக்கு தெரியுமா...?”

“ஆம்! நீங்க அக்காவை விரும்பிறீங்க. அதனால்தான் என்னை கல்யாணம் செய்ய முடியாது என்று சொல்றீங்க...”

“எ... என்னது? காரணத்தை தெரிஞ்சுகொண்ட பின்னும் என்னை விரும்பிறியா?”

“ஆம்! ஆனால், என் காதல் மேல் எனக்கு நிறைய நம்பிக்கையுண்டு! அதனால் சொல்கிறேன்... நான் உங்களை விரும்பிறேன்...”

“எப்படி ஷோபா உன்னால் முடியும்? நான் விரும்பிறது உன் அக்காவை. அப்படி இருக்கையில் நீ என்னை விரும்பிறது கேவலம் இல்லையா...?”

“முதல் என்னுடைய காதலை கேவலப்படுத்தாதீங்க! கொச்சைப்படுத்தாதீங்க. என் காதல் புனிதமானது! முதல் இதைப் பாருங்க...” என்று பட்படத்தபடி சில ‘வி.சி.டி.’க்களை எடுத்து கட்டிலில் போட்டு விட்டு சீரினாள். “இவையெல்லாம் நான் பார்க்கணும்னால் நீங்க கொண்டு தந்த ‘சி.டி.’க்கள் எல்லாமே தமிழ்

படங்கள்! இதைப் பார்த்தால் எங்களின் கலாச்சாரமும், பண்பும், உண்மை காதலும் புரியும் என்று சொல்லி எனக்கு கொண்டு வந்து தந்தீங்க, கனடிய கலாச்சாரம் எவ்வளவு கீழ்த்தரமானது என்றும்.... பல உதாரணங்கள் சொல்லி என் மனசை நெகிழி வைத்துவிட்டு, இப்ப என்னென்னெவல்லாம் சொல்லி... என் மனசை உடைக்கப்பார்க்கிறீங்க..."

"என்ன சொல்லே ஷோபா? நான் கலாச்சாரம் பற்றி சொன்னேன். எப்பவாவது காதலைப்பற்றி சொன்னேனா...?"

"காதலை நீங்க சொன்னாத்தான் நான் காதலிக்கணுமா? அக்கா, உங்களை காதலிக்கிறேன்னு சொல்லாமலே... நீங்க அவளை காதலிக்கிறோது, நான் உங்களை காதலிக்கக்கூடாதா...? காதலிப்பது அவரவர் உரிமை, சுதந்திரம்...!" அவன் திகைத்தான்.

'சுதாரங்கத்தில் ராஜாவுக்கு முற்றுகை!' என்பதுபோல் அவனுடைய ஒரு பலவீனத்தை வைத்தே, தனது பலவீனத்தை பலமாக மாற்றுகிறாரே...

"நான் என்ன சொல்ல வர்க்கேன்னா.. நான் அவளைக் காதலிக்கிறதுக்கும், நீ என்னை காதலிக்கிறதுக்கும் நிறைய வித்தியாசங்கள் உண்டு..."

"ஆம்! நிறைய வித்தியாசங்கள் உண்டு! யாரும் சொல்லாமலே நீங்க அக்காவை காதலிச்சீங்க. ஆனால் அவள் உங்களை காதலிக்கல. அத்துடன் கடைசிவரையும் உங்களை திருமணமும் செய்யப்போற்றுமில்லை. ஆனால் என் விஷயம் அப்படியில்லை. உங்க அம்மா சொல்லித்தான் நான் உங்களை காதலிக்க ஆரம்பிச்சேன். என் அம்மாவின் ஆசீர்வாதம் என் காதலுக்கு உறுதியாக இருக்கு. என் காதலுக்கு ஆதரவும், காரணங்களும் நிறைய இருக்கின்றன. இப்ப நீங்க என் மனசில நிறைஞ்சு இருக்கீங்க. அதனால் என் காதலை நான் விட்டுக் கொடுக்க தயாரில்லை. வேணுமென்றால் நீங்க உங்கம்மாவுடன் பேசிப்பாருங்க..."

"என்ன உளர்நாய்...?"

"நீங்க அக்காவிடம் உளர்ந்தைவிடவா...?"

"தெரிந்த பின்பும் இப்படி பேசுறியே.."

"ஆம்! தெரிந்த பின்புதான் பேசுறேன். நிறைவேற்முடியாத காதலை காதலிக்கிறதுக்கு நான் ஒன்றும் முட்டாளில்லை..." அவனுக்கு கோபம் தலைக்கு மேலே ஏற, நாற்காலியை விட்டு எழுந்தான். அவள் திடீரென்று அவளின் கையை பிடித்தாள். அவளின் பார்வையில் ஏக்கமும் காதலும் நிரம்பி வழிந்தன.

"ப்ளீஸ் அரவிந்த! ப்ளீஸ் அன்டர்ஸ்ராண்ட் மீ! பிக்கோர்ஸ் ஐ லவ் யூ...!" என்று அவள் தடுமாற்றத்துடன் சொல்ல. அவள் வெறுப்புடன் அவளின் கையை உதறிவிட்டு கதலை பலமாக சாத்திவிட்டு வெளியேறினாள். 'விடுவிடு'வென வெளியே வந்தவன் கண்ணில் பாமா தென்பட்டாள். அப்போதுதான் சாமான்களுடன் ஆட்டோவிலிருந்து இறங்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

நேராக அவளிடம் சென்றான். "அம்மா! உங்களுடன் பேசணும்..." என்றான்.

அவள், அவனை முறைத்து "இப்பதானே வந்துகொண்டிருக்கி றேன். முதல்ல இந்த சாமான்களை பிடி!" என்றாள். அவள் சலிப்புடன் அவள் நீட்டிய சாமான்களை வாங்கிக் கொண்டாள். பாமா சமையலறைக்குள் செல்ல, அவள் பின் தொடர்ந்தான்.

"அம்மா! இந்த வீட்ல என்னதான் நடக்குது...?" என்றான். அவள் நிமிர்ந்து பார்த்து "ம... நல்ல விஷயங்கள்தான் நடக்குது..."

"நல்ல விஷயமா? 16 வயது ஷோபாவின் மனசை பாழாக்கி வைத்திருப்பது நல்ல விஷயமா? அவள் சின்னப் பெண்! ஏனம்மா லட்சுமி அன்றியுடன் சேர்ந்து அவளின் மனசில வீணான ஆசைகளை விதைச்சு வளர்த்திருக்கீங்க...?"

"ஆ... அப்படியா? ஷோபா சின்னப்பெண்! நீ என்ன பெரிய மனுகனோ? அப்படி என்ன பெரிசா, புதுசா நடந்திட்டுதுன்னு இந்த துள்ளு துள்ளே...?"

"என்ன நடந்திட்டுதா? என்னிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்காமல் கல்யாணத்தை நிச்சயம் பண்ணியிருக்கீங்களே.. அதைத்தான் கேட்கிறேன்..."

“நான் செய்ய வேண்டிய கடமையைத்தான் செய்றேன்...”

“இது கடமையா அம்மா? பிள்ளையின் விருப்பத்துக்கு மாறாக திருமணம் செய்ய வைக்க முயல்வதுதான் உங்க கடமையா...?”

“அரவிந்த! நான் சொல்றதை முதல்ல பொறுமையாக கேள்! ஷாபா ஓர் அருமையான, குடும்பத்துக்கு ஏற்ற ஒரு நல்ல பெண். கண்டாவில அவள் வளர்ந்து படித்துக்கொண்டிருந்தாலும், எம் கலாச்சாரத்தை மீறாமல் இருப்பவள். அவள் உனக்கு மிகவும் பொருத்தமான பெண்! அவளை சிறியவள் என்கிறியே... அவள் உன்னைவிட நான்கு வயசுதான் குறைந்தவள். வயச கூட பொருத்தமாகத்தான் இருக்கு”

“விஷயங்கள் எப்படி வேணுமென்றாலும் பொருத்தமாக இருந்திட்டு போகட்டும். ஆனால் இதில எனக்கு துளி கூட இஷ்டமில்லை”

“உனக்கு ஏன் இஷ்டமில்லைன்னு எனக்கு தெரியும். நீ நினைக்கும் ஷாபனா உனக்கு கிடைக்கமாட்டாள். நடக்க முடியாத விஷயங்களை நாம் நினைச்ச வீணாக கற்பனைகளை வளர்த்து கனவுகாண முடியாது.”

“சரி, நடக்காமலே இருக்கட்டும். அதுக்காக ஷாபாவை கட்டணும்னு வற்புறுத்துவது எந்த விதத்தில நியாயம்...?” பாமாவின் கண்கள் ஒருவித சோகத்தை காட்டியது..

“நியாயமும் இருக்கு... காரணமும் இருக்கு அரவிந்த! அதைவிட லட்சமிக்கு நான் செய்யவேண்டிய ஒரு கடமையும் பாக்கி நிற்குது. அந்த கடமையை செய்ய வேண்டிய நேரம் வந்திட்டுது. அதனால்தான் இந்த கல்யாணத்துக்கு சம்மதிச்சேன்...”

“கடமையா..? என்ன சொல்லீங்க அம்மா...?” புரியாமல் அதிர்ந்தான்.

13

“ஆம் அரவிந்த! நாம், எம்மை உயிர் சினேகிதிகள் என்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வோம். உண்மையில் அவள் எனக்கு உயிர் சினேகிதிதான். ஏனென்றால் எனக்கு உயிர் தந்த சினேகிதி...!”

அரவிந்த குழம்பினான்.

அவள் தொடர்ந்தாள். “நாம் சிறு வயது முதலே ஒன்றாகவே படித்தோம். எம் நட்பு கல்லூரி, தொழில்நுட்ப கல்லூரி என்று தொடர்ந்தது. அப்போதுதான் உன் அப்பா எனக்கு அறிமுகமானார். ஒருவரையொருவர் உயிராக காதலித்தோம். உன் அப்பாவைத்தான் உனக்கு தெரியுமே. அப்பவும் சரி, இப்பவும் சரி... பரமசாது! எப்படித்தான் என்னை காதலிச்சாரோ தெரியல்.. துணிஞ்சு காதலிச்சார். வழிமையான சில பெற்றோர்கள் போல, எம் காதலை எதிர்த்த அவரின் பெற்றோரை அவரால் எதிர்த்திட முடியல். எம் காதலை காப்பாற்ற இயலாத கோழையாகிவிட்டிருந்தார். நொண்டிக் குதிரையை நம்பி பயணம் செய்த கதை போலாகிவிட்டது என் கதை! ஏழ்மையில் பிறந்த என் காதலின் எதிரியாக சீர்வரிசை இருந்தது, ‘சீர்வரிசையை கொண்டு வா! நாம் மகனை கொண்டு வருகிறோம்...’ என்று அந்த பெற்றோர் சொன்னபோது.. நான் துடி துடித்துப் போனேன். உன் அப்பாவின் கோழைத்தனம் என்னை வஞ்சித்தாலும், அவர் மேல் வைத்திருந்த காதல்... என்னை கோழையாக்கிவிட்டிருந்தது. தற்கொலை செய்யத் துணிந்த என்னை காப்பாற்றினாள் என் லட்சமி! தன் பெற்றோருக்கும் தெரியாமல்... ஏன் எனக்கும் கூட தெரியாமல் தன் நகைகள் எல்லாவற்றையும் விற்று பணமாக்கி, அதை சீதனமாக்கி என்னை வாழ்வைத்தாள். அப்படிப்பட்ட என் உயிர் சினேகிதிக்கு, என் உயிரைக் கொடுக்காவிட்டாலும் அவள் பிள்ளைக்காக என்

பிள்ளையைக் கொடுப்பது ஒன்றும் பெரிய தியாகமாக படலை எனக்கு.” என்று பாமா சொல்லி முடிக்க... அரவிந்த் ஸ்தம்பிதமாகி நின்றான்.

அவன் எங்கேயோ சிறைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதை உணர்ந்தவன்... தூடி தூடித்துக் கொண்டான். அவனுடைய முகமாற்றம் ஏமாற்றத்தை கொடுத்தது.

“என்னா அரவிந்த? என்னை என்ன செய்யச் சொல்றாய்...?” என்றாள். அவன் யோசித்தான். மனதின் போராட்டம், அம்மாவின் உணர்வுகளுக்கு பயந்து வெளியே வர பயந்தது.

“அ...அம்மா! என்னை என்ன செய்யச் சொல்றீங்க...?” அவன் திரும்பிக் கேட்டான்.

“நீ ஷாப்னாவை விரும்பிறது எனக்கு மட்டுமல்ல, எல்லார்க்குமே தெரியும். உங்களிருவருக்கும் திருமணம் செய்து வைக்க வேண்டும் என்ற ஆசையை நானும் லட்சமியும் பேசி... வெளிப்படுத்தி முடிவும் செய்திருந்தோம். ஆனால் இப்போ அந்த ஆசையை நிறைவேற்ற இப்போ இங்கு நிலைமை இல்லை. ஷாப்னாவின் நிலைமைதான் உனக்கு நன்றாக தெரியுமே. நாம் விருப்பப்பட்டாலும் சம்மதித்தாலும்... ஷாப்னா சம்மதிக்க மாட்டாள். அது உனக்கும் கூட தெரியும்தானே. அதனால்தான் நாம் எடுத்த முடிவை மாற்றினோம். உன் வாழ்க்கை கெட்டு போவதற்கு இந்த முடிவை எடுக்கவில்லை. அப்பமென்னு நீ ஒருவேளை நினைத்தால், நான் இந்த முடிவிலிருந்து நான் பின்வாங்குவேன். ஏனென்றால் வாழப் போவது நீ! எம் நட்புக்காக உன் ஆசைகளை பலி கொடுக்க, நான் மட்டுமல்ல... லட்சமியும் தயாராக இருக்கமாட்டாள். இனி நான் ஒன்றும் பேசுவதற்கொன்றுமில்லை. நீ என்ன முடிவு பண்றாயோ... அதை நாம் ஏற்றுக் கொள்வோம். இனியெல்லாம் உன் கையில்தான் இருக்கு...” பாமாவின் குரல் தழுதழுத்து தளர்ந்து தள்ளாடியது. அவனுடைய மனமும் தாய்க்காக தள்ளாடியது. அரவிந்த் அம்மாவினுடைய கையை பிடித்துக்கொண்டான்.

“அம்மா! உங்களை மீறி நான் ஒன்றும் செய்ய மாட்டேன்னு உங்களுக்கு நல்லாத்தெரியும். என்றாலும்... எனக்கு கொஞ்சம் அவகாசம் கொடுங்க. எனக்கு அவகாசம் தேவேம்மா...” அவன் சொல்லிவிட்டு மெல்ல நடந்தான். அவன் நடையின் தளர்வு, தாயை என்னவோ செய்தது. அவன் ஹாலுக்கு வந்து சோபாவில் அப்படியே ‘தொப்’ என்று விழுந்தான். மனம் ஷாப்ளாவாய் கனத்தது.

“ஹாய் அரவிந்த்...” திடுக்கிட்டு குரல் வந்த திசையை நோக்கினான். ஷாப்ளா சிரித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய கை விரலில் அந்த மோதிரம் இன்னமும் பதுங்கியிருந்து. அவனை இன்னமும் இம்சைப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

“என்ன அரவிந்த? எனக்கு நல்ல ஓர் உதை தந்தால் என்ன என்று உனக்கு தோன்றியிருக்கணுமே...” குறும்புடன் சிரித்தாள். அவன் முறைத்தான். “தரலாம்தான், ஆனா...” கோபமாய் இழுத்தான்.

“ஆனால் நீ தரமாட்டாய். உன்னைப் பத்தித்தான் எனக்கு தெரியுமே...”

“காலையில் எழுந்தோமா... காபி குடிச்சோமா, கிடைக்கிறதை சாப்பிட்டோமா... என்று இருக்கிறதை விட்டுட்டு ஏன் என் கோபத்தை வீணாய் கிளருகிறாய்...?” வெறுப்புடன் எழுந்தான்.

“எங்கே கிளம்பிட்டே அரவிந்த? சரி. உன் கோபத்தைத்தான் கொஞ்சம் காட்டேன்” அவளின் சீண்டல்... அவனுடைய பொறுமையை சோதிக்கத் தொடங்கியது. ஏதோ நினைத்தவன், ஷாபாவின் அறையை நோக்கி நடந்தான். ஷாப்ளாவின் முகம் மெல்ல இறுகியது.

“ஓ... அரவிந்த விஷ யூ ஆல் தி பெஸ்ட! என் மனம் நிறைந்த வாழ்த்துக்கள்...! நீ நன்றாக வாழுணும்! மனதிற்குள் வாழ்த்திக் கொண்டாள். அவன் கதவை தட்டிவிட்டு ஷாபாவின் அறைக்குள் நுழைந்தான். கட்டிலில் சாய்ந்திருந்த ஷாபா மெல்ல எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

“பரவாயில்லை. அப்படியே சாய்ஞ்ரு ஷாபா...!” என்றான் அவளுடைய கண்கள் மெல்லிதாய் சிவந்திருக்க... துணுக்குற்றான்.

“என்ன வேஷாபா? அழுதிருந்தியா...?” சிறு பத்தட்டத்தோடு கேட்டான்.

“இல்லையே...” தடுமாறி சமாளித்தாள்.

“ஐ ஆம் ஸாரி...”

“எதுக்கு...?”

“நான் நடந்துகொண்ட விதத்துக்கு மற்றவங்க உணர்வுகளை மதிக்கத் தெரியாமல் இருந்ததுக்கு...”

“உங்க மேலே தவறில்லை...”

“உன் மேலேயும் தவறில்லை”

“அப்ப யார் மேலே..”

“இந்த பாழாய்ப்போன காதல் மேலே...” அவள் வாய்விட்டு சிரித்தாள். அதில் அப்பாவித்தனம் இருந்தது. அந்த சிரிப்பு அவனை கொஞ்சம் ஆறுதல் படுத்தியது.

“பட் வேஷாபா... ஐ லைக் யுவர் கரெக்டர்...”

“உங்க நல்ல காலம்! ஐ லவ் யூ என்று நீங்க சொல்லவ...” என்று மீண்டும் அவள் சிரித்தபடி சொல்ல... அவன் வாய்விட்டு சிரித்தான். சிரித்துக்கொண்டிருந்த வேஷாபா மெல்ல மௌனமாக “அரவிந்த... நான் ஒன்று சொல்லவாமா...?” என்றாள்.

“சொல்லு வேஷாபா...!”

“நீங்க என்னை காதலிக்காம விடுங்க பரவாயில்லை. என்னை கல்யாணமும் செய்யாம விடுங்க, பரவாயில்லை. ஆனா என்னை காதலிக்க விடுங்க. உங்களை காதலிக்க விடுங்க.”

“எ.. என்னது?”

“ஆம். அரவிந்த! நீங்க என்னை வெறுத்தாலும் பரவாயில்லை. ஆனா நான் உங்களை காதலிக்கக் கொண்டிருக்கணும்! இந்த தமிழ் சினிமாக்களில் வர்ற மாதிரி சீரியஸாக நான் காதலிக்கணும்! கோணேஸ்வரர் மலையில் எழுதிவிட்டு தற்கொலை செய்துவிட்ட ஜோடிகளைப் போல்தான் இல்லாதவிட்டாலும்... அவர்களின் உணர்வையாவது உணர்ந்து காதலிக்கணும்!”

“ஏய், என்ன பேச்க பேசுறாய்? உனக்கென்ன பைத்தியமா பிடிச்சிருக்கு...?”

“நிச்சயமா எனக்கு பைத்தியமில்லை. ஆனா நான் என்றுமே அனுபவித்திராத புது உணர்வு! இந்த சோகம் கூட சுகமாக இருக்கு... பூவே உனக்காக... வி.சி.டி. தந்தீங்களே. அந்த படத்தின் கதையில் உள்ளது போல...”

“ச்சீ உள்றாதே! அது சினிமாப்படம்! வாழ்க்கையில் அப்படி இருக்காது...”

“ஏன் வாழ்க்கையில் என்று பார்த்தா அக்காவுக்காக ஏங்கிற நீங்கள் இல்லையா? உங்களுக்காக ஏங்கிற நானில்லையா...” அவள் குரல் உடைந்து சிதறி அவனை குத்தியது

“பள்ள ஷோபா! என்னைக் கொல்லாதே! மற்றவங்க மனதை வேதனைப்படுத்தி வேடிக்கை பார்க்குமளவுக்கு கொடுமைக்கார னில்லை. என்னை நினைச்சு நீ வேதனைப்பட்டால் அது எனக்கும் கூட வேதனைதான். எனக்கு கொஞ்சம் அவகாசம் கொடு! உனக்காக என் மனதை மாற்றுவதற்கு அவகாசம் கொடு...!”

“அ... அப்பமென்னா நீங்க... நீங்க...”

“உன் உண்மையான அன்பை புரிஞ்சு கொண்டேன். ஆனா என் மனம் முழுதாய் உன்னிடம் மாறும்வரை கொஞ்சம் பொறு! உன் அன்புக்கு என்னை தகுதியாக்க விடு...”

“தாங்ஸ் அரவிந்த.... தாங்ஸ்...” அவள் சந்தோஷத்துடன் முகம் சிவந்து கூறினாள். திடீரென்று அவள் கட்டிலை விட்டு எழுந்தாள். மகிழ்ச்சியில் தன் இரு கால்களையும் ஊன்றிக் கொண்டு நடக்க. அவன் பதறினான்.

“ஏ... என்ன செய்றே? உட்காரு! கட்டிலில் உட்காரு! மீண்டும் காலை உடைச்சிக்கப் போறியா...?”

“ம்... இப்ப எனக்கு வலியே இல்லை தெரியுமா...?” ஆகாயத்திலேயே பறக்கலாம் போவிருந்தது.

“முதல் அடம் பிடிக்காம உட்காரு” அவன் மெல்ல அவளின் கைகளை பற்றி இழுத்து கட்டிலில் உட்கார வைக்க... அவள் புதுசாய் சிலிர்த்தாள். அவளின் மாற்றம், அவனுக்குப் புரிந்தது நிறைவேறாத காதல், நிறைவேறும் போவிருந்தால் எப்படி இருக்கும்?

அவளின் மகிழ்ச்சியும் சந்தோஷமும் அவனை வியப்பின் விளிம்புக்கு கொண்டு செல்லவில்லை.

ஏனென்றால்... காதலை உணர்ந்தவன் அவன்! காதலின் வலிமை அவனை என்னவோ செய்தது.

'எனக்காக தவிக்கிறானே... நான் என்ன செய்தேன் அவனுக்கு...?' அவனுடைய கேள்வி பதிலை தேடியது. அவனுடைய காதல், ஒருவேளை அவனை வென்று விடுமோ...? இவன் யோசித்து... யோசித்து குழம்பிக்கொண்டிருக்க, மறுபக்கம் கோபி... லட்சமியுடன் மோத தயாராகிக் கொண்டிருந்தார்.

"இங்கே பார்! நீ ஷோபாவின் வாழ்க்கையுடன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறாய், அவளின் வாழ்க்கையை பாழாக்காதே" என்று சீரினார்.

"ஷோபாவின் வாழ்க்கையைப் பத்தி பேச, உங்களுக்கு என்ன அருகதை இருக்கு...?" லட்சமி கோபத்துடன் படப்படத்தாள்.

"நான் அவனுடைய அப்பா..."

"ஷோப்னாவின் விஷயத்துக்கு அப்புறம் இன்னும் உங்களுக்கு அந்த தகுதி இருக்குன்னு உங்களுக்கு நினைவோ...?"

"அதுக்கு பிரயாசச்சித்தத்துக்குத்தான் ஷோப்னாவை அரவிந்துக்கு கட்டி வைக்கப் போரேன்."

"ஓ... நல்ல ஜோக! அவர்கள் இருவரையுமே பிரிச்சதே நீங்கள்தான். இப்ப ஓட்ட வைக்கப் போராங்களா...? இப்போ அவர்கள் என்னையும் தண்ணீரும், இனி ஓட்ட மாட்டார்கள்."

"ஓட்ட வைக்கிறேன்டி என்னைய்க்கும் தண்ணீருக்கும் கல்யாணத்தை எப்படி வெற்றிகரமாக செய்து வைக்கிறேன்னு இருந்துபாரேன்..." அவர் ஆத்திரத்துடன் கத்திவிட்டு திரும்பி நடக்க... லட்சமி மனதில் கறுவிக்கொண்டாள்.

'உங்களுக்கு தெரியாமலே அரவிந்துக்கும் ஷோபாவிற்கும் கல்யாணத்தை முடித்து வைத்து... உங்களை தோற்க வைக்காட்டி என் பேரு...' கோபத்தில் கண்கள் சிவந்திருந்தன.

14

அரவிந்த! கொமினிக்கேஷனுக்கு போய் வரணும்! வர்ரியா..." காபி அருந்திக்கொண்டிருந்த அரவிந்திடம் கேட்டார் கோபி. அருகில் காபி தம்ளருடன் இருந்த ஷோபா, அவரை ஒரு மாதிரியாக பார்த்துவிட்டு சொன்னாள். "அன்றைக்கு உங்களை கூட்டிச் சென்று இடத்தை காண்பித்தவர்தானே. நீங்க போய்ட்டு வாங்களேன்..." லட்சுமி ஒரு முறை அவளிடம் சொன்னது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அவளுடைய காதலுக்கு முதல் வில்லனே கோபிதான் என்று லட்சுமி சொல்லியிருந்தாள்.

"எதுக்கும் அரவிந்த் துணைக்கு வந்தால் எனக்கு சௌகரியம்தானே..." என்றார் கோபி. அரவிந்த், ஷோபாவிடம் சொல்லிவிட்டு எழுந்தான். அப்பால் நின்றிருந்த லட்சுமியின் மனம் 'திக்' என்று அடித்துக்கொண்டது.

'எங்கள் வழிக்கு வந்து கொண்டிருக்கும் அவளிடம் ஏதாவது சொல்லி... மனதை மாற்றி அவனை திசை திருப்பி விட்டால்...?' லட்சுமி குழம்பி நிற்க, அவர் அவளை முறைத்து விட்டு பைக்கில் ஏறினார். அரவிந்த் பைக்கை ஸ்ரார்ட் பண்ணி ஓட்டினான்.

"அரவிந்த! பைக்கை 'பீச்'க்கு விடு!" என்றார்.

"என்ன அங்கிள்? போன் பண்ண வேண்டுமென்று சொன்னீங்க..."

"இல்லை வீட்டை உள்ளவங்களுக்காகத்தான் சொன்னேன்"

"அப்பண்னா பேசுவதற்கு ஏதாவது இருக்குமே...?"

"நிறைய இருக்கு..." பைக் 'பீச்'கில் நின்றது. மனவில் இறங்கி நடந்து ஒரு ஒதுக்குப்புறமான இடத்தை பிடித்து அமர்ந்து கொண்டனர். "சொல்லுங்க அங்கிள்..." என்றான்.

“நீ இப்படி ஏமாத்துவாய்னனு நான் கடைசிவரையும் நினைக்கல்...”

“என்ன...? நான் ஏமாத்தினேனா...?” திகைத்தான்.

“பின்னே... நாம் பேசி முடிவெடுத்தது ஒன்று ஆனால் நீ செய்துகொண்டிருப்பது இன்னொன்று. சொப்பாவை கை கழுவிலிட்டு, அவளுடைய தங்கைச்சியை மடக்கப்பார்க்கிறியே...”

“சரிதான் போச்சு. இப்ப எல்லாருமே சேர்ந்து என்னை பகடக்காயாக உருட்டுறீங்களே. சரி... இந்த விஷயத்தை எப்படி தெரிஞ்சு கொண்டங்க...?”

“ஆமா... இது பெரிய அரச ரகசியம்.. வீட்டுக்குள்ளே எல்லாரும் கிச்கிசுத்து பேசுறீங்க... ஆனா காதில் விழாமலா பேசுறீங்க? அத்தோட இதைப்பற்றி நேற்று நான் ஷோபாவுடன் கூட பேசினேன்...”

“ஷோபாவுடனா...? என்ன சொன்னாள்”

“பாவம் அவள்! நல்ல பொண்ணாட்டம் பொறுப்பாக நன்றாக படிச்சுக்கிண்டிருந்தவள்... லட்சமியினதும் உன் அம்மாவினதும் சொல்லைக் கேட்டு, காதல் பித்து தலைக்கேறி ஆடுகிறாள்...”

“ஆடுகிறாள்னனு ஏன் அப்படி சொல்றீங்க? உண்மையில் அவள் நல்ல பெண்தான்...”

“ஓ கோ... அவளுக்கு சப்போர்ட் வேறு பண்ண ஆரம்பிச்சிட்டியா? இனி சொப்பா, உன்னைப் பொறுத்தவரை முடிஞ்சு போன கதைதான்...”

“நான் அப்படி சொல்ல வரல. ஷோபா ஒரு நல்ல பெண் என்றுதான் சொன்னேன்...” முறைத்தபடி சொன்னான்.

“இப்போ நீ சொப்பாவுக்கு என்ன பதில் தரப் போகிறாய்...?”

“நல்ல கேள்வி இது! ஏதோ நான் சொப்பாவை விரும்பி வாக்கு கொடுத்த மாதிரியும், இப்போ அவளை ஏமாத்தி தப்பி ஒடிக்கொண்டிருக்கேன் போல்லோ பேசுறீங்க...”

"டேய்... சொப்னா பாவம்டா.."

"உங்களைப் பொறுத்தவரை அவள் பாவம்! என்ன வஞ்சனை! காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு விடும் தவறு பொன் தவறாகும்... அப்படித்தானே...?" கோபி தன்னை மறந்து சிரித்தார். "சரி சொல்லு! அவள் என்ன தவறு செய்தாள்ளனு சொல்லேன்.."

"நீங்க தெரியாத மாதிரி பேசி என்னை முட்டாளாக்காதீங்க. வருகிற ஜனவரியில் அவளுக்கு திருமணம்! மணமகன் ஜோர்ச்! இவ்வளவு விஷயங்களையும் தெரிஞ்சு வைத்துக்கொண்டும், எனக்கு இதுபற்றி ஒண்ணும் சொல்லாமல் என்னை அவளிடம் அவமானப்பட வைச்சிட்டங்களே..."

"உன்மையில் அவள் ஓர் ஏமாற்றுக்காரிதான்..."

"அது எனக்கு தெரியும்! இனி நான் ஏமாற தயாரில்லை. அவமானப்படவும் தயாரில்லை..." அவன் வெறுப்புடன் சொன்னான்.

"பார்த்தியா? உன்னை ஏமாற்றுவது சுலபம்னனு நீ நிருபித்துக் கொண்டிருக்கிறாய். முதல்ல அவள் உன்னை எப்படி ஏமாற்றுகிறாள் என்பதை புரிஞ்சு கொண்டாயா...?"

"அவசியமில்லை... எப்படியோ ஏமாந்திட்டேன். விவரம் தெரிந்து என்ன பலன்...?" விரக்தியுடன் சொன்னான்.

"அவசரப்படாதே! சொப்னா உன்னிடம் பொய் சொல்லியிருக்காள். தனக்கு திருமணம் என்று பொய் சொல்லியிருக்காள்..."

"பொய்யா...? என்ன சொல்நீங்க?" அதிர்ச்சியில் ஆடினான்.

"ஆம்... தனக்கு ஜனவரியில் திருமணம் என்று சொன்னது கத்தப் பொய்!"

"அ... அப்ப ஜோர்ச்சுடன் திருமணம் என்பது...?"

"ஜோர்ச் என்பவன் இருக்கிறான்தான். ஆனால் அமெரிக்காவில். இப்ப அவனுக்கு கல்யாணமாகி ஒரு கழுந்தை கூட இருக்கு. அவனுக்கும் சொப்னாவுக்கும் இப்போ எந்த சம்பந்தமுமில்லை..." அரவிந்துக்கு அதிர்ச்சியிலும் ஆத்திரத்திலும் மண்டை விரைத்தது.

"ஆனால், மோதிரம் போட்டிருந்தாரே...?"

"மோதிரம் என்னிடம் இருந்தால் நான் கூட விரலில் மாட்டிக்கலாம். உன்னிடம் இருந்தால் நீ கூட மாட்டிக்கலாம். தாங்களே தங்களுக்கு தாவி கட்டிவிட்டு ஏமாத்திற பெண்கள் இருக்கிற போது... இந்த மோதிரம் மட்டும் எம்மாத்திரம்..."

அவனுக்கு உடல் உங்ணமாகியது. உதடுகள் துடித்தன. விரல்கள் நடுங்கின. அவமானம் வந்து அவனை அப்படியே உயிரோடு புதைத்தது போலிருந்தது. திடீரென்று எழுந்தான்.

"என்ன அரவிந்த? என்னாச்சு?" கோபி தெரியாதவர் போல் கேட்டார்.

"வீட்டுக்குப் போகலாம் வாங்க..."

"போய்...?" அவரின் விழிகள் திருப்தியுடன் விரிந்தன.

"போவோம்..." பைக்கை நோக்கி வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினான். அவரின் மனம் இப்போ நம்பிக்கையில் நிரம்பி வழிந்தது. அவனுடைய வேகத்துக்கு ஈடுகொடுத்து, அவரும் வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினார்.

'ஏய் லட்சமி! என்னிடமே சவால் விட்டாயா? எனக்கு தெரியும்னாடி எப்போ... எங்கே... என்ன செய்யணும்னனு... மனதிற்குள் வெற்றி மாலையை தானே சூடிக்கொண்டார். பைக் வேகமாக வந்து வீட்டு வாசலில் நின்றது. அரவிந்த கோபத்தோடு உள்ளே நுழைந்தான்.

"சொப்னா... சொப்னா..." விழிகளை உருட்டி அவனை தேடினான்.

"எண்டா இப்படி கத்துறே?" என்று கேட்டாள் பாமா.

"முதல்ல சொப்னா எங்கே என்று சொல்லுங்க..." பாமா திடீகத்தாள். இதுவரை அவனை இப்படி கோபத்தோடு பார்க்காதவள் சொன்னாள்.

"இப்பதான் அறைக்கு போனாள்."

அவளுடைய அறைக்கு வேகமாக சென்று கதவை திறந்தான்.

“என்ன அரவிந்த? கதவைத் தட்டிட்டு வரக்கூடாது...?”
கட்டிலில் சாய்ந்திருந்தபடி சாதாரணமாக கேட்டாள்.

“உனக்கெதுக்கடி கதவை தட்டனும்...?”

“என்ன... ஒரு மாதிரியாக இருக்கே...?” அவள் அதிர்ச்சியுடனும் பத்தடத்துடனும் கேட்டாள்.

“என்டி...? பேசாம நீ சினிமாவுக்கு நடிக்கப் போயிருக்கலாம். பணமாவது கிடைக்கிறுக்கும். என்கிட்டேயே நடிக்கிறியா? எழும்படி முதல்ல...”. என்று அவளின் கைகளை இழுத்துப் பிடித்து உடலை நிமிர்த்த முயற்சி செய்ய. அவள் தடுமாறினாள்.

“ஆ.. கை வலிக்குது. என்ன பண்ணே...? நீ முரடு...”

“இனித்தாண்டி நான் முரடு! வாடி வெளியே...”

“வெளியிலையா? எதுக்கு..?”

“கேள்வி கேட்காமல் முதல்ல வா வெளியில்...”

“எங்கே...?”

“கேள்வி வேற கேட்கிறியா? கொன்னுடுவேன். எழும்படி...” அவனுடைய பயங்கரமான அதட்டவில் பயந்து விழித்தாள். இதுவரை அவனை இந்தக் கோலத்தில் பார்க்காதவள்... வெலவெலத்தபடி எழுந்து நடக்கத் தொடங்கினாள்.

“என்டி... ஸ்லோமோஷனில் நடக்கிறியா? ம்... ஹாலுக்குள் யாருடனும் ஒன்றும் பேசக்கூடாது. அப்படியே பைக்கில ஏறுகிறே... ஒகேயா...?” அவள் பயத்துடன் தலையாட்டினாள். கண்களில் முதன் முதலாக நீர் எட்டிப்பார்க்கும் போலிருந்தது. ஹாலுக்குள் அவர்கள் கடந்து போகும் போது லட்சமி கேட்டாள்.

“அவனை எங்கேடா கூட்டிட்டு போறே...?” அவள் மெளனத்தை பதிலாக்கிக் கொண்டு, பைக்கை ஸ்ரார்ட் பண்ணினாள். அவள் தடுமாறி பின்னால் ஏறிக் கொண்டாள். பைக்கை வேகமாக ஓட்டி, துறைமுகமருகே நிறுத்தி, இருட்டுப் பகுதியை நோக்கி அவனை நடத்தி சென்றான். அவள் நடுங்கிக் கொண்டே கேட்டாள். “எ... என்னை என்ன பண்ணப்போறே?”

"பயப்படாதே! உன்னை கொலைதான் செய்யப்போறேன். வேறொன்றுமில்லை..." என்றான். அவனுடைய கோபம் அவளை அச்சப்படுத்தியது.

"அரவிந்த்... பள்ளிஸ்..." சிறைங்கினாள். நடந்தவன் நின்றான்.

"என்னடி இது?" அவள் விரலில் பதுங்கியிருந்த மோதிரத்தை சுட்டிக்காட்டினான்.

"இ... இதுவா...? மோ... மோதிரம்..."

"ஆமாடி... எனக்கு தெரியாதென்று சொல்லித்தர்ரியாக்கும். யாரடி போட்டது...?"

"ஜே... ஜோர்...சு!" அவள் சொன்னதன்தான் தாமதம் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் அவனுடைய விரல்கள் அவளின் கண்ணத்தில் வேகமாக பதிந்து பதிந்து மீள... அவள் நிலை குலைந்து அப்படியே மனவில் போய் விழுந்தாள்.

விழுந்த அறை, அவளை நிலை குலைய வைத்தது. எதிர்பாராத அறை, அழு வைத்தது. கண்கள் கண்ணேர வரவழைத்து கண்ணத்தை நனைய வைத்தது.

“உன்மையை சொல்லு! யார் உனக்கு மோதிரம் போட்டது?” என்று ஆவேசமாய் கேட்டான்.

“நா... நான்தா... ன...”

“ஏன் பொய் சொன்னாய் என்னிடம்...?”

“.....” விசும்பினாள். குனிந்து அவளின் கண்ணத்தை தன் கையால் நிமிர்த்தி, மீண்டும் கேட்டான். ஏன் அப்படி பொய் சொன்னாய்?”

“உ.... உனக்...காகத்தான்... சொன்...னேன்.”

“எனக்காகவா? எதுக்கு?”

“நீ என்னை மறக்க... கண்ணும்னு...”

“ஏண்டி? நான் உன்னை மறந்தால், அது உனக்கு சந்தோஷத்தை கொடுக்குமோ?”

அவள் தன் கைகளால் தன் முகத்தை பொத்திக்கொண்டு அழுதாள்.

“இப்ப ஏன் அழுகிறாய்...?”

அவள், அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் “அரவிந்து! என்னை மன்னிச்சிடு!” அவன் மனம் இறங்கியது. அவளின் கண்ணத்தில் விரல்கள் பதிந்திருந்த இடம் சிவந்திருந்தன. மனம் திடுக்கிட்டு விழித்துக்கொண்டது.

‘ஏனிப்படி நடந்துகொண்டேன்...?’ என்று அவசரப்பட்ட உள்ளம் தடுமாற ஆரம்பித்தது. ஆத்திரமும் அவமானமும் அவளை

வழிமறித்து திசை திருப்பிவிட்டதை என்னைத் தொடங்கி... மனம் குளிந்து கொண்டான்.

"ஸாரி செஷாப்னா உன்னை அடிச்சதுக்கு. அவசரப் பட்டுடோன். ஆனா"

"இல்லை அரவிந்த! உன்னிடம் ஏந்த தவறுமில்லை. நான் செய்த தவறுக்கு நீ அடிச்சாய். நீ என்னை அடிக்கலாம் திட்டலாம். அந்த உரிமை உனக்குண்டு. ஆனால் தயவு செய்து என் மீது ஆசைப்படாதே! இந்த ஆசைப்படுற உரிமையை மட்டும் எடுத்துக்காதே...!" அவனுடைய கைகளை பிடித்து தன் முகத்தை மூடி மெல்லிதாய் விசம்பினாள். அவன் யோசித்தான். அவனுடைய கோபத்தை தூண்டியதும் அவன் செயல்தானே...!

ஆன்மையை தூண்டி விட்டு வேடிக்கை பார்த்ததும் அவனுடைய தவறுதானே. அதற்காக அவளை அறைஞ்சிருக்க வேண்டுமா? அவள் தன் மனசாட்சியின் கூண்டிலேற பயப்பட்டான். அவளின் தலையை ஆதரவுடன் தடவிவிட்டு சொன்னான். "ஏன் செஷாப்னா...? உனக்கு என் மேல் அன்பு இருக்குதா...?"

"ம்.."

"அப்ப ஏன் என்னை விட்டு வெகுதூரம் ஒடிக் கொண்டிருக்கிறாய்?" அவள் மெல்ல நிமிர்ந்து பார்த்து "அரவிந்த! நான் உனக்கேற்ற பெண்ணில்லை. என்னை உன்னிடம் தருவதற்கு என்னிடம் ஒன்றுமேயில்லை..."

"ஏன் அப்படி சொல்கிறாய்? வைத்துக்கொண்டு இல்லைன்னு சொல்ல முடியுமா? என்ன அப்படி பார்க்கிறாய்? உன் இதயத்தைத்தான் சொல்றேன்..."

"இல்லை. என்னிடம் என் இதயம் இல்லை. அது இறந்து நரளாச்சு..."

"இப்போ... நீ இதயமில்லாமலா என்னுடன் அன்புடனும், அக்கறையுடனும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாய்...? இதயம் இருப்பதால்தானே, உன் கண்ணில் இன்னமும் நீர் ஓட்டிக்கிடக்குது..."

“இந்த இதயத்தை உன்னிடம் தருவதற்கு எனக்கு அருகதை இல்லை. பள்ளீ! என்னை விட்டுடு! என்னை மறந்திடு!”

“நான் உன்னை மறந்தால் நீ என்னை மறப்பாயா...?” அவள் தீர்க்கமாக அவனைப் பார்த்து “ஆம்! நான் உன்னை மறக்கிறேன். நீயும் என்னை மறந்திடு!” அவள் எழுந்தாள்.

“நீ என்னை ஏமாற்றி, உன்னையும் ஏமாற்றிக் கொள்கிறாய்...”

“நான் எத்தனை தடவை சொல்றது... எனக்கு அருகதை இல்லைன்னு... எனக்கும் விருப்பமில்லை...”

“அதைப்பற்றி எனக்கு கவலையில்லை...”

“ஆனால் எனக்கிருக்கு. என் கடந்த காலத்தை ஒரு முறை நீ எட்டிப் பார்த்தால், அதிர்ச்சியடைவாய்...”

“நீ என்னை விட்டு தூர போகிறாய் என்கின்ற அதிர்ச்சியை விட, எந்த அதிர்ச்சியும் என்னை பாதிக்காது...”

அவள் கண் கலங்கினாள்... “நான் ஏற்கெனவே தெலைஞ்சிட்டேன். அதாவது என் கற்பை நான் இழந்திட்டேன்...”

“பரவாயில்லை. அதை நான் மீட்டுக்குவேன்...”

“என்ன விளையாடுறியா? மீட்டுக் கொள்றதுக்கு கற்பு ஒண்ணும் தொலைந்த பொருளில்லை. அது மறைஞ்சு போன, மீட்டெட்டுக்க முடியாத பொருள்! இனிமேல் என்னிடம் காண முடியாத புனிதம்!”

“நான் விரும்பிறது உன் கற்பையல்ல...”

அவள் விரக்கியுடன் சிரித்தாள் “இப்போது அப்படித்தான் சொல்வாய். ஏன்னா இப்போ நீ காதல் மயக்கத்தில் இருக்கிறாய். இந்தக் காதல் என்கின்ற மாயை திரை விலகும் போது, என் கற்பு உனக்கு தெரிதாக தோன்றும். அப்போது நீ உன் வாழ்க்கையை தொலைத்துவிட்டது போல் உணருவாய். அப்போது உனக்கு எல்லாமே ‘ரூ வேட்’ ஆகிவிடும்...”

“நீ இப்போ கூட தவறாகத்தான் எல்லாவற்றையும் புரிஞ்சு கொண்டிருக்கிறாய். நான் உன் உடலை விரும்பவில்லை. உன் உள்ளத்தைத்தான் விரும்பிறேன்.”

“அந்த உள்ளமும் உடலோடு சேர்ந்ததுதானே”

“... என்று நீ நினைக்கிறாய். உண்மையான அன்புக்கு இந்த உடல் அவசியமில்லை...” அவன் சொன்னதைக் கேட்டு, அவள் பலமாக சிரிக்க ஆரம்பித்தாள்.

“அப்படியென்றால், ஒருவேளை என்னை கல்யாணம் செய்து கொள்கிறாய்ன்னு வைத்துக்கொள்வோம். என்னுடன் செக்ஸ் வைத்துக் கொள்ளாமல் இருப்பியா...?”

“அதுதான் உன் விருப்பமென்றால், அதுக்கும் நான் தயார்தான்...”

“நீ சொல்றதை நான் கடைசி வரை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன். காதல் என்பதன் மறுபெயர்தான் காமம்!”

“நீ அப்படி நினைக்கிறதுக்கு காரணம், அதில் உண்மை இருப்பதாலே...”

“நான் அப்படி நினைக்கிறதுக்கு காரணம், அதில் உண்மை இருப்பதால்...”

“நீ காதலை சரியாக புரிஞ்சுக்கவில்லை...”

சௌப்பனா முகம் மாறி கேட்டாள். “நான் உன்னிடம் ஒன்று கேட்கிறேன். சரியான பதில் தரணும்! நாம் எட்டு வயசில இருந்த போது காதவிச்சோமா...?”

“இல்லை...”

“அப்ப என் மீது என்ன இருந்தது?”

“அன்பு இருந்தது. நட்பு இருந்தது...”

“இப்போ உனக்கு என் மேல் காதல் என்கிறாயே அது எப்படி வந்தது?”

“அது அன்பின் முதிர்ச்சி!”

“மண்ணாங்கட்டி! அதுக்கு பேர்தான் செக்ஸ்! எட்டு வயசில வராத செக்ஸ், இப்போ வந்து தொலைஞ்சதாலே... அதை காதல் என்று பிதற்றுகிறாய். இந்த செக்ஸை அனுபவிப்பதற்கு நாம் போடும்

வேடம்தான் காதல்! அது ஓர் உடைபோல். உடையை எடுத்து மாட்டிக்கொண்டு திரிவது போல்தான் காதலும்! அதை கழற்றி எறிந்து விட்டால், நிர்வாணமாகத்தான் நிற்போம். அந்த நிர்வாணத்தை நாகரிகமாக மறைக்கும் உடைதான் காதல்! புரிஞ்சுக்க..” அவளின் வாதம், அவனை திகைக்க வைத்தது. அவள் மூச்ச விடாமல் சொல்லி, மூச்ச முட்ட வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். பதில் பேசாமல் குழம்பியவனை, பேச விடாமல் தொடர்ந்தாள்.

“வஞ்சகமில்லாமல் கேட்கிறேன். ஒரு சகோதரன், ஏன் சகோதரியை மணம் முடிப்பதில்லை. ஒரு தகப்பன், ஏன் மகளை மணம் முடிப்பதில்லை. ஏனென்றால் இந்த தூய அன்பில் செக்ஸ் இல்லை என்பதால்...” அவன் திகைத்துக்கொண்டேயிருந்தான். யோசித்துக்கொண்டே... யிருந்தான். பின் அமைதியாக சொன்னான். “எல்லாத்தையும் சொல்லி முடிச்சிட்டியா...?” அவள் பதில் பேசாமல், மௌனமாய் சிறு கற்களை பொறுக்கி எடுத்து ஆரவாரிக்கும் கடல் மீது ஓவ்வொன்றாய் எறிந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவன் சொல்ல ஆரம்பித்தான். “செக்கக்கு நீ விளக்கம் தந்திருந்தாய். அது உன் தனிப்பட்ட விளக்கம்! நான் கூறப்போவது பொதுப்பட்ட விளக்கம்! கேள்! கடவுள் ஜோடிகளை படைக்கும் போது காதலையும் சேர்த்து படைத்தார். அந்த காதலை உறுதியாக்குவதற்கும், அன்பை பலப்படுத்துவதற்கும்தான் இந்த செக்கையும் சேர்த்து படைத்தார். செக்ஸ் என்பது காதவின் ஓர் அங்கமே. ஒரு வீடு உறுதியாக இருப்பதற்கு காங்கிரீட் கற்களும், இரும்புக்கம்பிகளும் எவ்வளவு அவசியமாக இருக்கிறதோ அது போலத்தான் செக்கம். காதல் உறுதியாக இருப்பதற்கு செக்ஸ் ஒரு முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. இருமனம் ஓர் மனமாக பின்னிப் பிணைவதற்கு இது தேவைப்படலாம்.

ஆனால் காதல் முழுதும் காமத்தால் நிரப்பப்பட்டு இருப்பதில்லை. குடும்ப வாழ்க்கையை எடுத்துக் கொண்டால், நாள் முழுதும் காமத்துக்காகவே ஒதுக்கிக் கொள்வார்களா...? எத்தனையோ விஷயங்கள்... எவ்வளவோ. இருக்கின்றன. முதல்ல இந்த உண்மையை புரிஞ்சுக்கோ...”

"இப்போ நீ என்ன சொல்ல வர்றாய்...?" கற்களை ஏறிவதை விட்டு சொன்னாள்.

"ம. ஐ லவ் யூ சொல்ல வருகிறேன்..."

"மீண்டும் பிதற்ற ஆரம்பித்து விட்டாயே... அது சரி, ஷோபாவுக்கு என்ன பதில் சொல்லப்போகிறாய்...?"

"ஷா... ஷோபாவுக்கா? என்ன சொல்றாய்...?" தினைகத்தான்.

"எனக்குத் தெரியாதென்று நினைக்காதே. என்னுடன் பேசி, பின் அவளிடமும் பேசி... என்ன செய்யப் போகிறாய்...?"

"ஷா...ப்...னா...! நான் உறுதியாகத்தான் நிற்கிறேன். ஆனா உங்கம்மாவும், என் அம்மாவும்தான்..." தடுமாறினான்.

"எனக்கு எல்லாம் தெரியும்! நேற்று அம்மா என்னுடன் இது பற்றி சொன்னா..."

"உன்னுடன் பேசினாவா? உன்னை விட்டுக் கொடுக்கச் சொன்னாவா?"

"ஏன் வீணாக சந்தேகப்படுகிறாய்? நானும் அவங்க பெண்தான். அவங்க அப்படி பேச மாட்டாங்க..."

"சரி இப்போ நீ என்ன சொல்ல வர்றாய்...?"

"திரும்ப திரும்ப சொல்ல நான் என்ன கிளிப்பிள்ளையா? பள்ளீஸ்... வா வீட்டுக்குப் போகலாம். எல்லாரும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பாங்க..." அவன் மனம் சோர்வடைந்தது. கோபி வந்து, அவன் மூளையில் பொறி தட்டினார்.

"ஷாப்னா! நான் உனக்கு ஒன்று சொல்லணும்..."

"என்ன...?"

"சில நாட்களுக்கு முன், உன் அப்பா உன்னைப்பத்தி என்னுடன் பேசினார்..." அவளின் கண்கள் சிவந்தன. விழிகள் கட்டெடரிக்க, சொன்னாள்.

"அந்த ஆள் என்னைப்பற்றி பேசினாரா? என்னைப்பத்தி பேச அவருக்கு என்ன தகுதி இருக்கு? உன்னையும் என்னையும்

பிரிச்சதே அந்த ஆள்தான். எத்தனை தடவை அந்தாளுக்கு சொல்லிட்டேன்... என் பேரையே உச்சரிக்கக் கூடாது என்று..." உடல் நடுங்க சொன்னாள்.

வார்த்தையிலும் முகத்திலும், அவர் மேலுள்ள வெறுப்பு கொப்பளித்து இருக்க, அரவிந்த் திகைத்தான்.

செஷபனா! உனக்கு, உன் அப்பா மேலே இவ்வளவு வெறுப்பா...?" என்றான். அவள் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். "என் வாழ்க்கையிலேயே நான் வெறுக்கும் முதல் ஆளும் கடைசி ஆளும் அவர் ஒருவர்தான்..."

"அவர் உன்னைப் பெற்ற அப்பா!"

"அதனால்தான் வெறுக்கிறேன். மற்றவர்கள் துரோகம் பண்ணலாம். ஆனா, ஒரு தகப்பன் மகனுக்கு துரோகமும் தீங்கும் செய்வது மன்னிக்க முடியாத குற்றம்! என் வாழ்க்கை சிதைந்து போனதுக்கு காரணமே இவர்தான்..."

"நீ இப்படி எல்லா குற்றத்தையும் அவர் மேல் சுமத்துவது நியாயமில்லை. நீ மாறியதுக்கு நீயும் கூடத்தான் காரணம். இப்போதான் செய்த தவறுக்கு பரிகாரம் தேட நினைக்கிறார். உனக்காக கலங்குகிறார். உன்னை நினைச்சு ஏங்குகிறார். எல்லாருமே ஒன்று சேர்ந்து அவரை தனிமைப்படுத்தி பழி வாங்கிறது எந்த விதத்திலும் நியாயமில்லை..."

"இப்ப புரியிறது. உனக்காக அவர் சப்போர்ட் பண்றதால் நீ அவருக்காக பரிஞ்சு பேச்ரே..."

"இது நியாயமில்லாத பேச்சு! சரி, நீ என்னை எப்படி வேணுமென்றாலும் நினைச்சிட்டு போ! ஆனா ஒன்று. தன் தவறை உணர்ந்து திரும்பி வருபவர்களை மன்னித்து ஏற்றுக் கொள்வதுதான் மனித பண்பு. அதை உன்னிடம் நான் எதிர்பார்ப்பது தவறா..?"

"ப்ளீஸ் அரவிந்த! அந்த ஆளின் பேச்சு எதுக்கு எமக்கு? எம் நட்புக்கு அது சரியில்லை. எம் நட்பை உடைத்துவிடும். வீட்டுக்கு போகலாம். எனக்கு டயர்டாக இருக்கு..."

அவன் பதிலை எதிர்பாராமல் பைக்கை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

அவன் ஒரு கணம் ஸ்தம்பிதமாகி, பின் அவளை பின் தொடர்ந்தான். முன்பு அவன் கோபமாய் வந்தான். இப்போ அவன் கோபமாக போகிறாள்.

'அவளுக்கு அறைஞ்சது வீட்டில் உள்ளோருக்கு தெரியக்கூடாதே! தெரிஞ்சால் பல கேள்விகளுக்கு ஆளாக வேண்டிவருமே' அவளை மெல்ல நெருங்கினான்.

"இப்போ நடந்ததை யாருக்கும் சொல்லாதே!" என்றான்.

"பயப்படாதே! நான் யாருக்கும் சொல்லல்..." குரவில் கேவி கலந்து சொன்னாள். பைக்கை ஸ்ரார்ட் பண்ணினான். அவன் பின்னால் ஏறி அமர்ந்தாள். பைக்கின் வேகத்தை கூட்டினான். ஓடிக் கொண்டு, எண்ணங்களை சிதற விட்டான்.

அவன் தோற்றுவிட்டான். அவன், அவளை கவரவில்லை! அவனுடைய அன்பு, அவளை ஆக்கிரமிக்கவில்லை! ஏனோ தெரியவில்லை....

அவளுடைய இதயத்துக்கு உட்புக, அவனால் முடியவில்லை. இடையில், கோபி வந்து நினைவில் குறுக்கிட்டார்.

'பாவம் அங்கின்...' என்று பல பாவங்களை அவருக்காக மனதிலிருந்து உற்பத்தியாக்கிக் கொண்டான்.

'என் காதல்தான் தோற்றுவிட்டது. கடைசி, அங்கினையாவது தன் மகனுடன் சேர்த்து வைக்க வேண்டும்! அவர்களின் குடும்பத்தை ஒன்றுமையாக்க வேண்டும்...' திடீரென்று ஒரு யுக்தி மனதில் தென்பட்டது. மனதில் நம்பிக்கை ஏற்பட, திருப்திப்பட்டுக் கொண்டான்.

இரண்டு நாட்கள் அமைதியாக கழிந்தன. 'ஷாப்னாவை வெளியில் கூட்டிச் சென்று என்ன பேசினாய்?' என்ற கேள்வியை யாரும் கேட்காதது. அதிசயமாகவும் திருப்தியாகவும் இருந்தது.

ஷோபாவும் இது பற்றி ஒன்றும் அலட்டிக் கொள்ளாமல், தன் காதல் சென்டிமெண்டை கூட்டிக்கொண்டு செல்வதிலேயே அக்கறை காட்டி வந்தாள். அவளின் அன்பு அவனை தடுமாற வைத்து குழப்பியது. அவளின் அன்பை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று ஒரு மனமும், பின் வெஷாப்னாவை நினைத்து விட்டு துவஞும் மனமும் போட்டி போட்டுக் கொண்டன.

இருவேறு மனங்களிற்கிடையே இருந்து தவித்தான் அரவிந்த். ஷோபாவின் கால்வலி மெல்ல மெல்லமாக குறைந்து வர, டாக்டர் கால் கட்டுக்களை அவிழ்த்து விட்டிருந்தார். மெல்ல மெல்ல காலை ஊன்றி நடக்க ஆரம்பித்தாள். இப்போ அவள் முன்பை விட, சந்தோஷமாக இருந்தாள். முன்பு போல் அரவிந்த், அவளை அசட்சை செய்யவில்லை. மாறாக அவள் மேல் அக்கறை காட்டினான். தன் காதலை துணிந்து சொல்வி விட்டதால், அவள் வெற்றியடைந்துகொண்டிருக்கிறாள் போல் அவள் உணரத் தொடங்கினாள்.

ஒருவேளை தன் காதலை மனதிற்குள் பூட்டி வைத்திருந்தால், அந்தக் காதல் தோல்வியடைந்து காணாமல் போயிருக்கலாம். ஆனால் இப்போ அவளின் காதல், எல்லாருக்கும் தெரிந்த பாடலாகி விட்டதால்... அதுக்காக அவள் கூச்சப்பட்டாலும், இனம் புரியாமல் சந்தோஷமடைந்தாள். லட்சுமி போட்டுக் கொடுத்த காபியை எடுத்து, மெல்ல நடந்து வந்து அரவிந்திடம் நீட்டினாள்.

“என் ஷோபா...? கால் இன்னும் பூரணமாக குணமாகாமல், ஏன் இப்படி நடந்துகொண்டிருக்கிறே...?” என்று கேட்டான் அரவிந்த். அவனுடைய அக்கறை, அவளை மகிழ்ச்சிப்படுத்தியது.

“உங்களுக்கு இப்படி காபி கொண்டு வந்து தர்றது எனக்கு ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு. தமிழ் சினிமாக்களில் வர்ற மாதிரி, தமிழ்பெண்கள்... தம் புருஷன்களுக்கு சேவை செய்வது போல், எனக்கு இது பிடிச்சிருக்கு...”

“நாசமாப் போக்கு! முதல்ல இந்த தமிழ் சினிமா பார்க்கிறதை நிற்பாட்டு! நான் தமிழ் சினிமாக்களை கொண்டு வந்து தந்தது,

அதைப்பார்த்து எங்கள் கலாச்சாரங்களை அறிந்து கொள்வதற்கு... திருந்துவதற்கு! அதுக்காக ஓரேயடியாக திருந்தச் சொன்னேனா...? இப்படி நீ ஓவராக திருந்த நினைப்பது எதைக் குறிக்கும் தெரியுமா? பெண்ணடிமையை குறிக்கும். திருந்தச் சொன்னால் இப்படியா...?" ஷோபா, சோபாவில் மெல்ல நெருங்கி அமர்ந்தாள். அவனுடைய தோளின் மீது தன் இரு கைகளையும் சேர்த்து வைத்து மெல்ல தன் நாடியை அதில் செருகிக் கொள்ள... அவன் பதறினான்.

"ஏ... ஏய்... எழுந்திரு! வீட்டிலுள்ளவங்க பார்த்தால் என்ன நினைப்பாங்க...?"

"ஓண்ணும் நினைக்க மாட்டாங்க..."

"என்ன...? என்ன பேசுறே...?"

"எல்லாருக்கும் நாம கல்யாணம் செய்யிறதில இஷ்டம்தானே..."

"என்ன சொல்லே? எல்லார்க்குமா...?"

"என் அப்பாவைத்தவிர..."

"அப்பாவை உதாசீனம் செய்திட்டு கல்யாணம் செய்துக்குவியா...?"

"எப்படியாவது அவரை சம்மதிக்க வைச்சிடுவேன்..."

"அதுசரி... முதல்ல என் சம்மதத்தை கேட்டெங்களா...?"

"ம... இப்படி அடிக்கடி என்னை பயமுறுத்திறீங்க... அப்புறம் என்ன நடக்கும்னு தெரியுமா...?"

"இப்ப நீ என்னை பயமுறுத்திறியா...?"

"பயமுறுத்தல்... செய்து காட்டிடுவேன். கோணேஸ்வரர் மலையில், காதல் ஜோடிகள் எழுதி வைத்து விட்டு குதித்தது போல்... நானும் குதித்திடுவேன்..." அரவிந்த் திகைத்தான்.

"அடிப்பாவி... இப்படி யெல்லாம் உனக்கு விபரீதமாய் நினைக்கத் தெரியுமா...? கனடாவில் வளர்ந்தவள் இப்படி பேசலாமா...?"

"நான் கனடாவில் வளர்ந்தாலும், இலங்கையில் பிறந்த தமிழ்ப் பெண் நான்! இப்போ அனுபவிச்சுக் கொண்டிருக்கும் உணர்வுகள், இதுவரை அனுபவித்தறியாத இன்ப உணர்வுகள்!"

அவன் சிரித்தபடி சொன்னான். “உனக்கு இப்போ 16 வயது என்பதை நிறுபித்துக் கொண்டிருக்கிறாய். இந்த உணர்வெல்லாம், பருவக் கோளாறால் வரும் குழப்பங்கள்! உண்மையில் காதல், இப்படி பேசாது...”

அவளின் முகம் மாறியது. “வேணுமென்றால் இருந்து பாருங்க... நான் சொன்னதை செய்து காட்டுறேன்...”

அவனுக்கு ‘திக்’ என்றது. அவளின் பேச்சு சீரியஸாகவே இருந்தது. கொஞ்ச நேரம் யோசித்தவன், பின் பேச்சை மாற்ற முயற்சிக்க... திடீரன்று ஹாலுக்குள் ஷாப்னா பிரவேசித்தாள். உடன் ஷாபாவின் நெருக்கத்திலிருந்து தன்னை அவசரமாக விடுவித்துக் கொண்டான்.

“ஸா...ஸாரி...” வந்த வேகத்தில் ஷாப்னா திரும்பி செல்ல... அரவிந்தின் மனம் என்னவோ செய்தது. மனம் கூசியது.

‘க்ஷீ... என்ன பச்சோந்தித்தனம்? ஷாப்னாவை விரும்பிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு... ஷாபாவுடன் நெருக்கமாக பேசிக் கொண்டிருக்கிறேனே...’

அவன் மனம் அலை பாய்ந்தது. திரும்பிப் போன ஷாப்னா, தன் அறைக்குள் சென்று வேகமாக கதவை பூட்டிக்கொண்டாள். மனம் ‘படபட’ வென அடித்துக் கொண்டது.

‘எனிப்படி மனம் அடித்துக்கொள்ள வேண்டும்...?’

‘ஷாபாவுடன், அரவிந்த நெருக்கமாக உட்கார்ந்திருக்கிறாள்தான். அதுக்கேன் மனம் இப்படி சூடாக வேண்டும்...?’

‘ஷாபா! நீ ரொம்ப கொடுத்து வைத்தவள்! எந்தத் தவறுக்கும் ஆளாகாமல்... சுத்தமாக, மனதை... நெஞ்சை நிமிர்த்தி அரவிந்தை காதலிச்சுக் கொண்டிருக்கிறாய்...’

‘நான் காதலிச்சுக் கொண்டிருக்க வேண்டிய அரவிந்தை, நீ காதலிச்சுக் கொண்டிருக்கிறாய். அதனால் நீ கொடுத்து வைத்தவள்! நீ என் அருமை தங்கச்சி! என் செல்லக்குட்டி! நீ அரவிந்தை காதலிப்பது எனக்கு கோபத்தை ஊட்டாது. என்றாலும் என் மனம்...?’

'எனக்கேன் இந்த நிலைமை? என் கற்பை இழந்து விட்டு, அரவிந்தை காதலிக்கலாமா...? இல்லை... உண்மையில் அவன் மேல் காதல் இருந்திருந்தால் நான் உறுதியாக இருந்து என் கற்பை கொடுத்திருக்கலாமோ...'

'எல்லாம் இந்த மதுவால் வந்த வினை...' முன்பு நடந்ததை யோசிக்கத் தொடங்கினாள். அரவிந்தின் பிரிவும், திட்டமிட்டு அவனிடமிருந்து பிரித்த அப்பாவின் மீதிருந்த வெறுப்பும் விரக்தியாக மாறி... மெல்ல மெல்ல கண்டிய பள்ளி மாணவர்களின் அரவணைப்புக்குள் சிக்கி, அவர்களுடன் மெல்ல மெல்லமாக மதுவுக்கு அடிமையாகி.. பின் அந்த 'ஜோர்ஸ்'கடன் அறிமுகமாகி...

'ச்சீ...' நினைக்கவே அருவருப்பாகி தன்னையே காறித்துப்ப வேண்டும் போலிருக்க... கண்கள் கலங்கின. அந்த ஒருநாள்... அந்த ஜோர்ஸ், அவளுக்கு வேண்டிய மதுவை ஊற்றித்தந்து விட்டு, அரைமயக்கத்திலிருந்த அவள் உடலை ஆக்கிரமிக்க... அவள் தன்னை விடுவிக்க முயன்றும், அந்த மது மயக்கம் அவளை கட்டிப்போட... அவன் தன் காரியத்தை செய்து முடித்து விட்டிருந்தான்.

தெரிந்தும் தெரியாமல் அவனிடம், அவள் வீழ்ந்து விட்டதால்... அவளும் பலவீனப்பட்டு விட்டாள் அவனிடமும், மதுவிடமும், இப்போ... இப்போ... கண்கள், கண்ணீரை தாரை வார்த்தன. அந்த ஜோர்ஸ்... தன் வாழ்வை அழித்த ஜோர்ஸ்! இந்த கோபம், இப்போ இவளை மட்டும்தான் பழிவாங்கியது.

இப்போ அவளுடைய அரவிந்த, அவள் முன்னே தோன்றி, 'வா என்னிடம்...!' என்று கைகளை விரித்து அழைக்கின்ற போதும், அப்படியே கட்டிலில் 'பொத்' என்று விழுந்து தலையணையில் முகம் புதைத்து, தலையணையை கண்ணீரால் நளைக்க...

கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டது.

கண்களை வேகமாக துடைத்துக்கொண்டாள். 'சுதாரித்துக் கொள்ள வேண்டும்! மனதில் பூகம்பம் வெடித்து வெளியே சிதறக் கூடாது. நெஞ்சை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு கதவை திறந்தாள். அரவிந்த் நின்றிருந்தான். அவள், ஏற்கெனவே அவன்தான் என்று ஊகித்திருந்தாள்.

"என்ன அரவிந்த...?" என்றாள்.

"என்ன... ஒரு மாதிரியாக இருக்கே...?" என்று கேட்டான்.

"ஒரு மாதிரியாக என்றால்... சோகமாகவா...?"

"சரியாக சொன்னாய், உன் கண்ணில் கூட தெரிகிறது.."

"உனக்கு வேற வேலையில்லை. நான் சோகமாக இருக்கணும். நீ ஒடி வந்து ஆறுதல் படுத்தணும்னனு தூடியாய் தூடிக்கிறியாக்கும்..." மனதுக்கு சம்பந்தமில்லாமல் வாய் பேசியது.

"அப்ப உன் கண்ணில் இருக்கிற சோகம்..?"

"அது சோகமில்லை... போர்! போரடிக்குது..."

"வெளியே போய்ட்டு வருவோமா...?"

"ம் சேஷாபாவை விட்டுட்டா...?" கண்களில் ஒரு வித விரக்தி தெரிந்தது. அவன் முறைத்தான். "இவ்வளவு நாளும் நாம் வெளியே போன்போது, அவளையுமா கூட்டிட்டு போனோம்...? புதுசா கேட்கிறே...?"

"அரவிந்த! நீ சரியான கில்லாடி... இரு பெண்களையும் ஒரே நேரத்தில் சமாளிக்கத் தூடிக்கிறியே..."

"வாயை மூடு! பாவம்னனு பார்த்து உன்னிடம் வந்தால் என்ன பேச்சு பேசுறாய்...?"

“பாவம்ஸ்னு பார்த்தாயா? யானா...?”

“நான் வர்றேன்...” அவன் திருப்பி செல்ல எத்தனிக்க, அவள் ‘கட்டென்று அவன் கையைப்பிடித்து இழுத்து தடுத்தாள்.

“உடனே கோபம் வந்திடுமாக்கும்...”

“சரி சொல்லு! என்ன வேணும் உனக்கு? ஏதாவது ஆங்கில புத்தகங்கள் கொண்டு வந்து தரட்டுமா?”

அவன் அவள் மேலுள்ள அக்கறையால் கேட்கிறான். அவள் மேல் அன்பும் அக்கறையும் கொண்டவனை புறக்கணித்து... மீண்டும் கனடாவுக்கு பயணம் செய்து... பின் வாழ்நாள் முழுதும் அவனை மனதில் சுமந்து, வாடி..., பின் வாழ்வை அழித்து... அவளின் நெஞ்சு, பெருமுச்ச விட தயாராவதற்கு முதல்... அவளே வார்த்தைகளை வெளியே விட்டாள்.

“நான் ஒன்று கேட்டால் வாங்கித்தருவியா..?” வியப்புடன் பார்த்து... “சொல்லு! உடன் வாங்கித் தர்றேன்” என்றான்.

“எனக்கு பீர் சாப்பிட வேண்டும் போலிருக்கு...”

அவன் கண்கள் அதிர்ச்சியில் மின்னலடித்தது.

“எ... என்னது...? பீர்ரா...”

“ம...”

“இந்த குடிக்கிற பீர்தானே...?”

“ஆம்.”

“போச்சுடா போச்சு... இதைக் கூட நீ விட்டு வைக்கலையா? நல்ல கனடா! இனிமேல் நீ அங்கு போகவேண்டாம்! இங்கேயே நில்லு! அங்கு இருக்கிற மிச்சம் மீதியான பழக்கங்களையும் விட்டு வைக்க மாட்டாய்...” அவன் சொன்னதை கேட்க, நெஞ்சம் ஒருமுறை ஊஞ்சலாடியது.

“இப்படியே... இங்கேயே... இவனுடன் தங்கி விட்டால், எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும்...” கனவுகள் கண்டபடி விரியும் போலிருக்க... துணிந்து ‘கட்’ ஆக்கினாள்.

“அரவிந்த! நீ இப்படியே பிதற்றிக்கொண்டேயிருக்கணுமா? நான் இதையே கேட்டுக்கொண்டிருக்கணுமா? முதல்ல நான் கேட்டதை வாங்கித் தர்றியா..?”

“ஸ்ரூபி! நீ வாங்கித் தரச் சொல்றதை வாங்கித் தர்றதுக்கு இது என்ன கோக கோலாவா? பீர்! அதை நான் கையாலேயே தொட்டதில்லை. அதைப் போய் வாங்கித் தரச் சொல்றியே. என்ன தெரியம் இருந்தால் என்னிடமே இதை கேட்டாய்...” தலையில் கை வெவ்த்துக்கொண்டு கேட்டான்.

“இங்கு வந்து ஒரு மாதத்திற்கு மேலாகிறது. இதுவரையும் கட்டுப்படுத்திவிட்டேன். பள்ளிஸ்... ஓரேயொரு பாட்டில் பீர்... என் நாவை நன்றாக்க. இங்கு வர்றதுக்கு முன், அம்மா கண்டிஷன் போட்டாங்கதான். ஆனா இந்த நா கேட்குது இல்லை. பெத்தியம் பிடிக்குது போவிருக்கு. பள்ளிஸ்...”

“உன்னை நினைக்க எனக்கு கவலையாக இருக்கு. நீ மாறனும் சொப்னா! உனக்காக, உன்னைப் பெத்தவங்களுக்காக மாறனும்!”

“முதல்ல... நீ மாறனும்! இந்தக் கலத்தில் பீர் அடிக்காத ஆம்பிளைங்களை யார் மதிப்பாங்க? இப்போ, நான் கேட்கிறது ஒரு பாட்டில் பீர்! வாங்கித் தர முடியுமா? முடியாதா?”

“முடியாது...”

“பரவாயில்லை. எனக்கு எப்படி வாங்கிக்கிறதென்று தெரியும்...”

“எ... எப்படி?”

“றிங்கோ பீச் ஜிரிஸ்ட் ரெஸ்ற்ராண்டில் கிடைக்குமே...”

“அடிப்பாவி... அதையும் தெரிஞ்ச வைச்சிருக்கிறியா?” அவள் சிரித்தாள். “இதோ பார்! கண்டாவை ஒப்பிடும் போது இலங்கை ஒரு மிகச் சிறிய நாடு! அங்கேயே ஒரு கலக்கு கலக்கிய எனக்கு... இந்த திருமலை ஒரு தூசி...”

“இதோ பார்! நீ வீட்டைவிட்டு வெளியே போய்ப்பார்! காலை உடைச்சிடுவேன்...” கண்கள் சிவக்க சொல்லிவிட்டு... பதிலை எதிர்பாராமல் கதவை அடித்து சாத்திவிட்டு வெளியேறினான்.

அவள் அப்படியே கட்டிலில் அமர்ந்தாள். அவனுடைய சொற்களுக்குள் ஏதோ மந்திரம் இருப்பது போல் தோன்றியது. கன்டாவில்... அவருடைய பெற்றோரும், சில நண்பர்களும் எத்தனையோ தடவைகள் அவருக்கு கண்டிப்புடன் ஆலோசனை சொல்லியிருப்பார்கள். அப்போது தோன்றாத பயம்... இப்போ தோன்றுவது அதிசயத்தைக் கொடுத்தது. புதுசாகவும் இருந்தது. அவன் சொல்வதை கேட்க வேண்டும் போலிருந்தது. கண்களில் நீர் எட்டிப் பார்த்து, அடம் பிடிக்கும் போலிருந்தது.

'அரவிந்த! நீயும் என்னுடன் கன்டா சேர்ந்து வந்திருந்தால், நான் கெட்டுப் போயிருக்கமாட்டேனே. கெட்டுப் போகவும் விட்டிருக்கமாட்டாயே...' கட்டிலில் காலை நீட்டி சாய்ந்தாள். கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டாள். மனம் இறுகியது. சீக்கிரம் கன்டா போய்ச் சேர வேண்டும்! அவன் பெற்றோரும் ஷோபாவும் உடன் திரும்ப மாட்டார்கள் என்பது அவருக்கு தெரியும்.

'பரவாயில்லை நான் உடனே திரும்ப வேண்டும்! இங்கு நிற்கும் ஒவ்வொரு நிமிடமும் எனக்கு ஆபத்து' மனம் முடிவு செய்து கொண்டது. கன்டாவில் பழைய வாழ்க்கை தொடரும். அவளின் நண்பிகள் மேரியும், ஸ்டெல்லாவும் அவருக்காக பீர் பாட்டில்களுடன் காத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். புதுசாய் அவருக்கு பின்னால் அசடு வழிந்துகொண்டு, கிட்டத்தட்ட ஒரு நன்றியுள்ள வாலாட்டும் நாய் போல திரிந்துகொண்டிருந்த டேவிட், மீண்டும் அவளை பார்த்தவுடன் பல்லிலித்துக் கொள்வான். எத்தனை தடவை அவளை சினிமாவுக்கு வரச்சொல்லி கெஞ்சியிருப்பான். அவரும், அவளிடம் எத்தனை 'நோ'க்களை அவன் முகத்தில் அள்ளி வீசியிருப்பாள். இப்போ அங்கு போய் அவனுக்கு 'யெஸ்' சொல்ல வேண்டும்! அரவிந்தை மறப்பதற்கு 'பீர்'ரயும், அவளையும் உபயோகிக்க வேண்டும்! திடீரென்று கதவு தட்டும் சத்தம் கேட்க, 'கம் இன்...' என்றாள். மீண்டும் அரவிந்த!

"என்ன அரவிந்த...?"

"வா வெளியே போய்ட்டு வருவோம்..."

“நான் வரல மீண்டும் கன்னத்தில அறைவாங்கவா...?”

“பயப்படாதே! இனி அப்படியொன்றும் நடக்காது... வா!”

“எங்கே?”

“முதல்ல வாயேன்...” ஒருமுறை யோசித்தாள். ஹாண்ட் பாக்கிலிருந்து பாஸ்போர்ட்டையும், டிக்கட்டையும் எடுத்தாள்.

“எதுக்கு இதை எடுக்கிறே?” ஆச்சர்யமாய் கேட்டான்.

“ட்ரவல் ஏஜென்சிக்கு போக...”

“எதுக்கு...?”

“டிக்கட் கான்:பார்ம் பண்ணை...”

“அதான் ஏற்கெனவே பண்ணியாச்சே... இன்னும் ஒன்றரை மாதம் இருக்கே...”

“இல்லை. நான் இந்த வாரமே புறப்படுறேன்...” தினைத்தான் இவ்வளவு சீக்கிரமா? எச்சிலை விழுங்கிக் கொண்டான். “எ... என்ன ஷோப்னா? ஏன் தீமர்ன்னு...?” அவனுடைய வார்த்தைகள் அதிர்ச்சியைக் கக்கின.

“இனி போதும்! இங்கு வந்தேன். எல்லாரையும் பார்த்தேன். முடிந்தது. இனி என் இடத்துக்கு போய் சேர வேண்டும்!”

“ஏன்? இங்கு உனக்கென்ன குறை? எங்களையெல்லாம் பார்த்து சவித்து விட்டதா?”

“குறையொன்றுமில்லை. சவிக்கவுமில்லை. ஆனால் போதும்” குரவில் உறுதி தொனிக்க கூறினாள்.

“இதுக்கு அன்றி ஒத்துக்குவாவா...?”

“அம்மாவின் சொல் கேட்டு நடந்து எத்தனையோ நாளாச்சு... இப்போ என் முடிவை நான் எடுப்பதுதான் வழுமை. ஆகவே அவங்க ஒண்ணுமே சொல்ல மாட்டாங்க...”

அவனுக்கு புரிந்தது. ஏதோ யோசித்தான். “சரி வா போகலாம்...” என்று அறையை விட்டு வெளியே வர, அவள் பின் தொடர்ந்தாள். ஹாவில் லட்சமியும், பாமாவும், ஷோபாவும் இருந்தார்கள்.

வெஷாப்னா, லட்சுமியுடன் பேச ஆரம்பிக்க, அரவிந்த் வாசலுக்கு வந்து பைக்கில் ஏறினான். அவளை பின் தொடர்ந்த வேஷாபா, அவன் முன் வந்து நின்று “எங்கே போறீங்க?” என்றாள்.

“வெளியே உனக்கு ஏதாவது வாங்கி வரணுமா?”

“எத்தனை மணிக்கு வருஷீங்க...?” அவள் முறைத்தாள்.

“தெரியாது...”

“தெரியாதா? எப்படி தெரியாது? அக்காவுடன் ஊர் சுற்றுவது என்றால் வானத்தில் பறப்பது போலிருக்கோ...?”

“என்ன பொறாமைப்படுறியா...?”

“ஆம். அடிக்கடி அக்காவுடன் வெளியே நீங்க திரியிறது எனக்கு பிடிக்கல்...”

“அடிப்பாவி! அவள் சொல்ல வேண்டியதை நீ சொல்நியே?”

“இப்பதான் நிலைமை தலைகீழாய் மாறிடுச்சே. அக்கா ஸ்டாராங்காகத்தான் இருக்கா... இருப்பா. ஆனா உங்களை நம்ப முடியாது. மாத்தினாலும் மாத்திப்பீங்க. சம்மா அக்காவுக்கு பின்னால் அவைஞ்சு கொண்டு இருக்காதீங்க...”

“அடி கழுதை, இதோ பார்! நாம் காதலர்கள் இல்லை. நமக்கு நிச்சயார்த்தம் நடக்கல. கல்யாணத்துக்கு இன்னமும் யோசிக்கல. இன்னும் உனக்கு நான் முடிவு சொல்லல்...” அவள் கண்கள் சிவந்து கண்ணீர் விழிகளில் வந்து நின்று எட்டிப்பார்த்து ‘கவனம்’ காட்டும் போலிருக்க... தடுமாறினாள்.

“ஏய்... இப்ப வெஷாப்னா வந்து பார்த்தால் என்ன நினைப்பாள். சீக்கிரம் வந்திடுறோம். கண்ணை துடைச்சுக்கோ...!”

கண்களை அவள் அவசரமாக துடைத்துக்கொண்டாள். அவனுடைய கைகளை மெல்ல பற்றிக்கொண்டாள்.

“அரவிந்த! எனக்கு பயமாக இருக்கு...” என்றாள்

“ஏன்...?”

“நான் செத்திடுவேன் என்று...”

"என்ன உள்ளே...?"

"இல்லை... எனக்கு அடிக்கடி கனவு வருது... கோணேஸ்வரர் மலையிலிருந்து நான் குதிக்கிறேன்னு பயமா இருக்கு..."

"சிவ சிவா...! என்ன கதை இது? வீணாக உன்னிடம் அந்த கதையை சொன்னது ரொம்ப தப்பாக போய்ட்டுது. அதையே நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறாய். அதனால்தான் அந்த கனவு உனக்கு வருது. முதல்ல அந்த கதையை மற!"

"இல்லை. நான் அந்த கதையை நினைக்கிறதேயில்லை. அந்த கனவுதானா வருது. நீங்க என்னை விட்டுவிடுவீங்களா? எனக்கு பயமா இருக்கு..." அவன் சொல்வதைக் கேட்க... அவனுக்கு மன்றை விறைத்தது. அவனையும் பயம் தொற்றும் போவிருந்தது.

மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தினான்.

"ஷோபா! ஒன்றுக்கும் யோசிக்காதே! வீணாய் மனசைப் போட்டு குழப்பிக்காதே கண்டாவில் வளர்ந்த பெண் பேசும் பேச்சா இது...?" அவன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது ஷோப்னா வந்தாள்.

"ஏன்டி... அழுதியா...?" என்று ஷோபாவிடம் கேட்டாள் ஷோப்னா.

ஷேர் உங்களாள். "இல்லையே..." என்றாள்.

"அப்ப ஏன் கண் கலங்கியிருக்கு...?"

"தூசி விழுந்திருக்கும்..."

"இந்த தூசி கண்ணில் விழுற சமாச்சாரத்தை மட்டும் கடைசிவரையும் விட மாட்டெங்க போலருக்கு. அது சரி... நீ எங்களுடன் பேசும்போது விழாத தூசி, எப்படிடு அரவிந்துடன் மட்டும் பேசும் போது விழும்...?" அரவிந்து படபடத்து குறுக்கிட்டான். "இப்ப என்ன... தூசியைப் பற்றி பட்டிமன்றமா நடத்தப் போறீங்க? நேரம் போகுது. நீ ஏறு பைக்கில. சொபா வர்ரேன். ஓகேயா..." மெல்ல அவனுக்கு கண்களை சிமிட்டி நாள். பைக்கை கிளப்பினான். வெங்காப்ளா-சொன்னபடி ட்ரவல் ஏஜென்சிக்கு கூட்டிச் சென்றான். அவன் அவசரமாய் டிக்கட்டை கான்ஃபார்ம் பண்ணினாள். அரவிந்து, டிக்கட்டை பார்த்தான். வருகிற செவ்வாய் கிழமை திகதி அடித்திருந்தது. சரியாக ஆறு நாட்கள்! மனம் ஏதோ செய்தது. வெளியே வந்தனர்.

"இவ்வளவு அவசரம் தேவையா, வெங்காப்ளா?" என்றான்.

"நாளைக்கு ஆசனம் கிடைச்சிருந்தாலும் சந்தோஷப் பட்டிருப்பேன்" பதில் அவளின் மனநிலையை அப்பட்டமாக காட்டியது. மௌனமாக பைக்கை ஸ்ரார்ட் பண்ணினான்.

"இப்போ எங்கே போகிறோம்...?" என்று கேட்டாள்.

"உன்னை சந்தோஷப்படுத்த.. அது என் கடமையல்லவா..."

"என்ன சந்தோஷப்படுத்தப்போறீயா? அது உன்னால முடியாது..."

"ஆனால் அந்த ஜோர்ச்சால் முடியும்...! அப்படித்தானே...?" அவனுடைய மனதில் அது பற்றிய கோபம் இன்னமும் ஊசலாடிக் கொண்டிருப்பது அவனுடைய வார்த்தையிலிருந்து புரிந்துகொண்டாள்.

இப்போதைக்கு அவன் நினைப்பதை, நினைப்பதுபடி விட்டு விடலாம். அவளை விட்டு, அவன் வெகு தூரம் போவதற்கு இது ஒரு நல்லவழி. ஆனால் அவள் எப்படி அவனை...? அவன் மீண்டும் அதட்டினான். "அப்படித்தானே...?"

"ஆ... ஆம்... அதுதான் உண்மை!" பைக்கை வேகமாக ஓட்டினான். அவனுடைய கோபம், அவன் ஓட்டிய வேகத்தில் தெரிந்தது. பைக் நின்றது.

"இங்கேயே கொஞ்ச நேரம் வெய்ட் பண்ணு! சீக்கிரமா வந்திடுறேன்..." அவன், அவளை அங்கு நிற்கச் சொல்லி விட்டு போனான். அவள் புரியாமல் விழித்தாள். 5 நிமிடங்கள் கழிந்தன. அவன் திரும்பி வந்தான். அவன் கையிலிருந்து பையிலிருந்து பாட்டில்கள் உரசும் சத்தம் கேட்க, ஆச்சர்யமாய் கேட்டாள். "அ... அரவிந்த! பீர் வாங்கினியா?"

"ஆம்.. உனக்காக..." பைக்கில் பையை ஹாண்டிலில் மாட்டிவிட்டு, ஸ்ரார்ட் பண்ணினான்.

"ஏன் வாங்கினாய்...?" அவன் திகைத்து கேட்டாள்.

"என் ன கேள்வி இது? நீதானே குடிக்கணும்னு கேட்டிருந்தாய்?"

"அதுக்காக கேட்காமலே வாங்கிடுறதா...?"

"பரவாயில்லை. இன்று குடிக்கலாம்..." அவன் வெறுப்புடன் ஆக்ஸ்சிலேட்டர் பண்ணினான். அவன் மௌனத்துடன் மனதிற்குள் போராடிக் கொண்டாள். சங்கடத்துடன் நெளிந்தாள். அவனிடம் வசமாய் மாட்டி விட்டதை உணர்ந்து கொண்டாள். போக... போக ஆள் நடமாட்டமில்லாத, கொஞ்சம் மரங்கள் அடர்த்தியான, கொஞ்சம் கடற்கரை தெரியும் இடமாக பார்த்து பைக்கை நிறுத்தினான்.

“என்ன... இங்கு நிறுத்திட்டாப்?”

“இதுதான் நல்ல இடம்! வா...!” அவளை அழைத்துச் சென்றான். ஒரு பெரிய மரத்தடிக்கு கீழே அமர்ந்தான். அவளையும் அமரும் படி கை காட்டினான். அவள் தடுமாறி, ஒரு கல்லின் மேல் அமர்ந்தாள். அவள் பையிலிருந்து பீர் பாட்டில்களை வெளியே எடுத்தான். கிளாஸ்கள் கூட ஆச்சர்யமாய் வெளியே வந்தன. அவளின் விழிகள் பயத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன. அவள் சரியான ஆய்த்தத்துடன்தான் வந்திருக்கிறான் என்பதையுணர்ந்த வள் படபடப்போடு விழித்துக்கொண்டிருந்தாள். பாட்டிலை திறந்து நுரை கக்க, ஒரு கிளாசுக்குள் பீரை நிரப்பினான். மறு கிளாஸ் கோலாவால் நிரம்பியது.

“அ... அர... விந்த! ஸாரி... ப்ளீஸ்... வேண்டாம்...” என்று தடுமாறினாள்.

“என்ன சொல்லே? உனக்காக வாங்கினது. வீணாக்கக் கூடாது. உன் ஆசைக்காக... உன் வெறிக்காக வாங்கினது. குடி! ஆசை தீர் குடி!” அவள் பயத்தில் வெல்வெலத்தபடி இருந்தாள்.

“உனக்கு தெரியுமா? நான் ஏன் இங்கு... இந்த ஒருவரும் இல்லாத இடத்துக்கு கூட்டி வந்தேன் உன்னை என்று? நான் உனக்கு பீர் வாங்கித்தந்ததை யாரும் பார்க்கக் கூடாது... அதனால் தான் இந்த இடத்தை தெரிவு செய்தேன். அதனால் நீ இன்று ஆசை தீர்க்குடி” என்று அவள் சொல்ல... அவள் விக்கித்து நின்றாள்.

“இந்த பிடி!” அவள் கிளாசை நீட்டி அவளின் கையில் திணித்து விட்டு, அவள் கோலா கிளாசை எடுத்து அவளுடைய கிளாசுடன் முட்டி “சியெல்” சொன்னான். அவள் தலைகுளிந்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்தாள். ஏதோ ஒரு வேகத்தில் ‘பீர் வேணும்!’ என்று சொல்லிவிட்டாள். ஆனால் இப்போ... இப்போ... அவள் தர... மனம் தெரியத்தை இழுந்து பயப்படுகிறதே...! அவனுக்காக பயந்து உள்ளாம் சாகிறதே...! அவள் பதட்டத்தோடு மெல்ல அவளை நியிர்ந்து பார்த்தாள். கண்கள் வேறு அவளை வஞ்சித்து கலங்க வைத்திருந்தன.

"பயப்படாதே ஷாப்னா! குடி! ஆசை தீர குடி! கூச்சப்படாமல் குடி! இன்று என்ன நடந்தாலும் பரவாயில்லை குடி!..ம்..." அவளின் கால்கள் வலுவிழந்து, உடலே விழுந்து விடும் போலிருந்தது. உடலின் நடுக்கத்தில் கிளாகும் சேர்ந்தும் ஆட.... ஆட்டத்தில் பீர் கொஞ்சம் வெளியே சிந்திக்கொண்டது.

"ஆனால் ஒன்று..." என்று அவள் சொல்ல... அவள் மேலும் பயத்துடன் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

"ஆனால் ஒரு கண்டிஷன்! அந்த கண்டிஷனை நீ ஏற்றுக் கொண்டாலும் சரி... ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டாலும் சரி, நீ இதைக் குடிக்கலாம். நான் உன் மேல் வைத்த உண்மையான அன்பு, உண்மையாக இருந்தால்... இந்த பீர், நீ குடிக்கும் கடைசி 'பீர்' ஆக இருக்க வேண்டும்! அதவாது உன் வாழ்க்கையில் நீ குடிக்கும் கடைசி 'பீர்' இத்துடன் சமாதியாகனும்! கண்டாவிற்குப் போன பின், ஒருவேளை நீ பீர் பாட்டிலை தூக்கினாலும், அந்த பீர் பாட்டிலில் என் ஞாபகம் வரணும்! அரவிந்த் தந்த கடைசி 'பீர்'க்கு பின் எந்த பாட்டிலையும் தொடக்கூடாது என்ற ஞாபகம் வரணும்! நான் சொன்னதை நீ கடைப்பிடிப்பாயோ, அல்லது கடைப்பிடிக்க மாட்டாயோ என்று ஆராயமாட்டேன்.

ஏனென்றால் இன்றைக்கப்பூரம் நீ இனிமேல் இதை தொட மாட்டாய் என்கிற நம்பிக்கை எனக்குண்டு. என் அன்பும், காதலும் தூய்மையானது. அது உன்னை குடிக்க விடாது. நீ என்னை ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டாலும் பரவாயில்லை... நீ கண்டாவுக்கு போனபின், புதுப்பாதை ஒன்றை அமைத்துக்கொள்ளனும்! நீ நன்றாக வாழுணும்! அதை நாமெல்லாம் அறிந்து, சந்தோஷப்படனும்! குடி! இந்த பீர் அரவிந்த் தரும் 'பீர்'.. கடைசி 'பீர்' ஆக நினைத்து குடி...!" அவள் மூச்சை இழுத்து தழுதழுத்தான். ஷாப்னா திக்கு முக்காடினாள். உடல் ஆடியது.

மனம் உடைந்து சிதற... அவள் கையிலிருந்த பீர் கிளாஸ், எறிந்து அது கீழே விழுந்து உடைந்து சிதறியது. அரவிந்த் ஆச்சர்யத்துடன்... ஆனால் திருப்தியுடன் பார்த்தான். அவள், தான் உடைத்து சிதறிய கிளாசின் துண்டுகளை தன் கண்ணீருக்குள்ளால்

பார்த்தாள். அந்த உடைந்து சிதறிய கிளாஸ் துண்டுகள் போலவே, அவளின் மனமும் உடைந்து சிதறியிருந்ததை நினைக்க... விம்மினாள்.

'இனிமேல் என் மனத்துண்டுகளை எப்படி பொருத்த வைக்க முயன்றாலும், பொருந்தாதே. இனிமேல் இந்த துண்டுகளையும் குப்பைத் தொட்டியில் போட வேண்டியதுதானே...' மனம் விழுந்தது.

"ஷாப்னா...!" என்றான் மெல்ல. அவள் கண்ணீருடன் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அப்படியே தன்னை மறந்தாள். கன்றுக்குட்டி, தன்னை மறந்த நிலையிலும் தாய்ப்பசுவை கண்டதும் துள்ளி ஒடிஅந்த பசுவை நாடி ஓடுவதைப் போல... அப்படியே வேகமாய் சென்று, அவன் கழுத்தைக் கட்டி... "அ...ர...வி...ந்த..." என்று விம்மினாள். அவன் எதிர்பாராமல் அதிர்ச்சியாகினான்.

"இல்லை அரவிந்த... இனிமேல் கடைசிவரை குடிக்க மாட்டேன். உன் அன்பின் மேல் சத்தியம்! இனி குடிக்க மாட்டேன்." அவளின் கண்ணீர்... அவன் சேர்ட்டை தொட்டு நனைத்தது. அவன், ஆதரவாய் கேசத்தை வருடி விட்டான்.

"ஷாப்னா! உண்மையைப் பார்த்தியா? அதாவது உன்னைப் பார்த்தியா? இதுதான் உன் மனம்! இதுதான் என் ஷாப்னா! இதுதான் நான் காதலிக்கும் ஷாப்னா... என்னைக் காதலிக்கும் ஷாப்னா! இனி நாம் பிரியக் கூடாது!" அவன் கைகள் அவளின் மெல்லிய உடலை அப்படியே வளைக்க... அவன் உடல் வெப்பமாகி சுதாகரித்தாள். திடீர் உணர்ச்சி அவளை கைது செய்ததால், ஒரு கணம் மயங்கியவள்... திமிறிக்கொண்டு அவளிடமிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டாள்.

"ஷா...ஷாப்னா... ஏன்...?" அவன் தடுமாறி தவித்தான்.

"போதும் அரவிந்த! வீட்டுக்கு போகலாம்..." என்றாள்.

"உனக்கென்ன பைத்தியமா? நீயே உன்னை ஏமாற்றுகிறாய். நீ என்னை காதலிக்கிறாய். சூரியனை கருமேகங்களால் மறைப்பது போல் எத்தனை காலங்களுக்குத்தான் உன் காதலை வீண் காரணங்களை காட்டி மறைக்கப் போகிறாய்?"

“இல்லை நான் ஒன்றையும் மறைக்கவில்லை. நாடகம் முடிந்து விட்டது. வீட்டுக்கு போகலாம்...”

“அப்ப இனிமேல் குடிக்கமாட்டாய்னாலு சொன்னாயே...?”

“அது உண்மைதான். இனிமேல் குடிக்கமாட்டேன். அதற்காக உன்னை கல்யாணம் செய்வேன் என்று அர்த்தமில்லையே...”

“உண்மையில் நீ ஒரு பைத்தியக்காரி! நீ ஒரு மெண்டல்!”

“ஆ...ம்! நான் ஒரு மெண்டல்தான். அதுக்காகத்தான் என்னை மறந்துவிடு என்று கத்திக்கொண்டிருக்கேன்...” அவள் கண்களில் ஒருவித வெறி தெரிந்தது. அவளை நெருங்கினான். அவளுடைய இடை, ஒரு கணத்தில் அவன் கைகளில் இருந்தது.

“நீ... நீ... எனக்கு மட்டும்தான் சொந்தம்! உன்னைப் போக விடமாட்டேன்.” என்றபடி அப்படியே தன் பக்கம் இழுத்து அவளை முரட்டுத்தனமாக நெருங்க... அவள் திமிறிக் கொண்டு, அப்படியே அவன் நெஞ்சைப்பிடித்து தள்ளிவிட... அவன் அப்படியே மரத்தடி மேல் சாய்ந்தான்.

“ச்சீ... நீயும் அப்படித்தான். உனக்கு இதுதானே வேணும்! இந்த உடல்தானே வேணும்? இந்தா எடுத்துக் கொள்! இந்த மாமிசத்துக்குத்தானே எல்லாரும் அலையிறீங்க. தின்னு கொள்! அனுபவித்துக் கொள்! அனுபவிச்சிட்டு என்னை விட்டுடு! என்னைப் போக விடு... பிடி...” அவள் வெறி வந்தவள் போல் கத்தினாள். தன் சேர்ட் பட்டங்களை அவள் ஆவேசமாய் கழற்ற, அவளின் அரைகுறை உள்மேலாடை, அவன் கண்களை குத்தி நிற்க... அவன் திகைத்து நிலை குலைந்தான்.

அவன் தலை சுழன்றது. 'ஓ... மை காட்டு!'

'ச்சீ... என்னை ஒரு கணத்தில் இழுந்து விட்டேனே...' அப்படியே ஓடிச் சென்று, சேர்ட்டை மூடி... அப்படியே அவளின் 'உள்ளுக்களை அவசரமாய் மறைத்தான். அவன் தலை குனிந்து அரற்றினான். "ஸ... ஸாரி... ஷாப்னா! ஒரு நிமிஷத்தில் என்னை மறந்திட்டேன். நான் உண்மையானவன். உண்மையில்... சத்தியமாக உண்மையானவன்! பள்ளில்... இனிமேல்... இனிமேல் உன்னுடன் இதுபற்றி பேச மாட்டேன். என்னை மன்னிச்சிடு!" குரல் கீழே விழுந்து உடைந்திருந்தது.

ஷாப்னா, தன் பார்வையை கீழே வீழ்த்தி சட்டை பட்டன்களை அவசர அவசரமாக பூட்டினாள்.

மெளனம் அவர்களை ஆக்ரமித்தது. அவன் மனம் வேதனையை சுமந்தபடி பைக்கை நோக்கி நடந்தான். அவள் மெல்ல தள்ளாடியபடி அவனை பின் தொடர்ந்தாள். இருவர் மனதையும் குற்ற உனர்ச்சி, கைது செய்து சிறையில் தள்ளியிருந்தது. பைக்கை பலவீனமாக ஸ்ரார்ட் பண்ணினான்.

வீடுவரை, பைக்கின் மோட்டார் சத்தமே அவர்களிடையே ஆட்சி செய்தது. வீடு வந்தது.

ஷாப்னா அப்படியே தனது அறைக்குள் சென்று கதவை சாத்திக்கொண்டாள்.

"என் இவ்வளவு லேட்டு??" ஷாபா அவளிடம் ஒருவித கோபத்தை குழைத்து வார்த்தையில் கொடுத்தாள்.

அவன், அவளை ஒருவிதமாக பார்த்து "பள்ளில் ஷாபா! என்னை ஓன்றும் கேட்காதே! எனக்கு தலை வலிக்குது. கொஞ்சம்

தூங்கனும்!" என்று சொல்லி விட்டு அவனும் தன் அறையை நோக்கி நடக்க, அவள் ஸ்தம்பிதமாகி நின்றாள்.

அறைக்குள் நுழைந்தவன், அப்படியே 'பொத்' என்று கட்டிலில் விழுந்தான். மனதின் சுறை, அவனை அழுத்தியது.

'சே... என்ன மானக்கேடு' ஒரு நிமிஷத்தில் எல்லாத்தையும் போட்டு உடைச்சிட்டேனே... எ...என் சொப்னா என்னை என்ன நினைத்திருப்பாள்...?'

'இனி எப்படி அவள் முகத்தில் விழிப்பேன்...?' அறைக்கதவு தானாக திறக்க... கதவை நோக்கினான். கையில் தண்ணீர் தம்ளருடன் சோபா நின்றிருந்தாள்.

"என்ன சோபா? என்ன வேணும்? என்னை தொந்தரவு செய்யாதேன்னு ஏற்கெனவே சொல்லியிருந்தேனே..." என்றான்.

"இந்தாங்க தலைவலி மாத்திரை! போட்டுட்டு படுத்து தூங்குங்க. எல்லாம் சரியாகிவிடும்..."

அவள் ஏங்கினான். 'இவள் பாவம்! கண்டாவிலிருந்து வந்து அப்பாவியாய் காதலித்து... கவனித்து மாத்திரையை அவனுக்காக கொண்டு வந்து...' அவளிடமிருந்து மாத்திரையை வாங்கி தொண்டையில் போட்டு, தண்ணீரை விட்டு விழுங்கி விட்டு, தலையணையில் முகத்தை சாய்த்தான்.

அவள் மின் விளக்கை அணைத்து விட்டு, கதவை சாத்திவிட்டு வெளியேறினாள்.

1 மணி நேரம்... 2 மணி நேரம்.... 3 மணி நேரம்... என்று நேரங்கள் கழிந்தன பலன்...? அப்படியே நித்திரையாகினான்.

மறுநாள் காலை! கண்கள் சிவந்து மெல்லிதாய் வீங்கியிருக்க.... எழுந்துகொண்டான். குளியலறை. போய் குளித்து, ஹாலுக்கு வர... எல்லாரும் இருந்தார்கள், சொப்னாவையும் கோபியையும் தவிர!..!

சோபா, காபி கலந்து அவளிடம் நீட்டினாள்.

"என்னடா ஒரு மாதிரியாக இருக்கே...?" என்று கேட்டாள் வட்சமி.

"ஒன்றுமில்லை..."

"இந்த ஒன்றுமில்லைக்கு இவ்வளவு தூரம் முகத்தை இப்படி வைச்சிருக்கணுமா...?"

"சரி இப்ப நான் என்ன சொல்லணும்னு எதிர்பார்க்கிறீங்க?"

"ம.... முதல்ல பேசியிருந்தோமே... வேஷாபா விஷயம்? உன் சம்மதத்தைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். நீ என்னடான்னா..." அவன் திரும்பி வேஷாபாவை பார்த்தான். அவளின் கை விரல்கள் சோபா மீது கோலம் போட்டுக் கொண்டிருந்தன. அவளுக்கு முன்னால் இப்படி நேரடியாக வட்சமி கேட்டது சங்கடத்தை கொடுத்தது. 'அவளும் பாவம்தானே...'! நேற்றைய சம்பவங்கள் நினைவில் வந்து குத்தி இம்சைப்படுத்தின. அவன் தோல்வியை மொத்தமாக குத்தகைக்கு வாங்கியிருந்தான். இனி தோற்பதுக்கொன்றுமில்லை. இனியென்ன இருக்கிறது. புதுசாய் நடப்பதற்கு...?

அவன் மெல்ல சொன்னான். "எனக்கு சம்மதம்..."! வேஷாபாவின் கண்களில் ஆயிரம் மின் விளக்குகள் எரிந்தன. உடல் கூட தள்ளாடும் போவிருந்தன. வட்சமியின் மனம் சந்தோஷத்தில் விரிந்து கொள்ள, பாமா திருப்தியுடன் பார்த்தாள்.

"ஆனால் ஒரு கண்டிஷன்..." என்று ஒரு குண்டை தூக்கிப் போட... வட்சமியின் கண்களில் ஒருவித ஏமாற்றம் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டது. அவன் பாமாவை ஒருமுறை பார்த்தாள்.

"என்னடா சொல்றே...? பெரியவங்களுக்கு கண்டிஷன் போடுறளவுக்கு நீ என்ன பெரியவனாயிட்டியா...?" என்று பாமா தன் மகன் மீது சீற... வட்சமி குறுக்கிட்டாள்.

"பாமா! அவன் பெரியவன்தான். வீட்டுக்கு ஆம்பினை! அவன் சொல்ல வேண்டியதை சொல்லட்டும். நீ அவனை கோபிக்கிறதில் அர்த்தமில்லை. நீ சொல்லு அரவிந்து! இந்த கல்யாணம் நடக்க, என் உயிரைக்கூடத்தர தயாராக இருக்கேன்..."

“இல்ல அன்றி. உங்கள் உயிரை கொடுக்கத் தேவையில்லை. உங்களை கொஞ்சம் விட்டுக் கொடுங்கள்! உங்கள் மனதை கொஞ்சம் விட்டுக் கொடுங்கள்..”

“மனதை விட்டுக் கொடுக்கிறதா...? எனக்குப் புரியல். புரியும்படி சொல்ல!”

“இந்த கல்யாணத்துக்கு கோபி அங்கிளின் சம்மதம் வேணும்! அவரின் பரிபூரண சம்மதத்துடன், உங்கள் இருவரினதும் ஒற்றுமையான ஆசீர்வாதத்துடனும் நடக்கணும்!!”

லட்சமி விக்கித்து நின்றாள். கோபியையா...? அவரின் சம்மதத்துடனா...? நடக்கக் கூடிய விஷயமா.

“என் அரவிந்து? உனக்கு இந்த கல்யாணத்தில் இஷ்டமில்லைன்னு நேரடியாக சொல்லாமல், இப்படி சொல்றியா...? இந்த கண்டிஷனை போட்டு மறுக்கிறியா...?” என்றாள் லட்சமி.

“என்னை தவறாக புரிஞ்சு கொண்டிருக்கீங்க... நீங்க மனசு வைச்சால் இந்த கல்யாணம் நிச்சயம் நடக்கும். ஆனா என்ன... நீங்க விட்டுத்தர்றதிலதான் விஷயம் வெற்றி பெறுமா இல்லையான்னு சொல்ல முடியும்!”

“விட்டுத் தர்ரதிலா...?”

“ஆமா அன்றி. கோபி அங்கிருக்காக நீங்க விட்டுத்தரனும்!!”

“என் பேசுறே? விட்டுத்தர்றதென்றால்... நான் ஷோபாவை விட்டுத்தரனும். ஷோப்னாவை உனக்கு கட்டித்தரனும்! அப்படித்தானே...?”

“மீண்டும் புரியாமல் பேசுறீங்க. உங்களை அவருக்கு விட்டுத் தந்தீங்கன்னா, அவர் ஷோபாவுக்காக என்னை விட்டுத்தருவார்...”

“என்ன சொல்ல வர்றே...?” இமைகளை ஆச்சர்யத்துடன் விரித்தாள்.

“நீங்க அவரை மனதளவில் மன்னிக்க வேண்டும் செயலளவில் அவரிடம் மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும்! அவர் தன் தவறை உணர்ந்திட்டார். உணர்ந்தவரை அரவணைப்பது

மனைவியான உங்க கடமை! நீங்கள் உங்க கடமையை செய்யுங்க. நான் மிச்சத்தை பார்க்கிறேன்..."

லட்சமி பாமாவை பார்க்க, பாமா பார்வையால் ஆழமோதித்தாள்.

"சரி. நீ சொல்றபடி நடக்கிறேன். அப்படியும் அவர் மாற மாட்டார்னா...?" என்று லட்சமி கேட்டாள்.

"அதுக்கு நான் பொறுப்பேற்கிறேன்னு சொல்லிட்டேனே..."

பாமா லட்சமியை பார்த்துச் சொன்னாள். "அரவிந்த் சொல்றதிலேயும் நியாயம் இருக்கு. கோபி அண்ணனின் சம்மதமில்லாமல் கல்யாணம் நடப்பதும் எனக்கு சரியாக படல. என்ன இருந்தாலும் அவர் ஷோபாவின் அப்பா..." லட்சமி யோசித்தாள். முடிவுக்கு வந்தாள்.

"ஓகே... நான் என்ன செய்யலும்னு சொல்லு..." என்றாள்.

"முதல்ல, நான் அவருடன் பேசுறேன்..."

"அவருடனா? அவருடைய குணம் என்னென்றுதான் உனக்கு நன்றாக தெரியுமே..."

"தெரியும். நான் ஏற்கெனவே அவருடன் சில முக்கிய விஷயங்கள் பேசியிருக்கேன்..."

"புரியுதா... நீங்க இருவரும் ஏதோ பேசியிருக்கீங்கன்னு ஏற்கெனவே தெரிஞ்ச விஷயம்தான். சரி... யார் குத்தினாலும், அரிசி வேகினா சரிதான்..."

பாமாவின் முகத்தில் திருப்தி தெரிய, ஷோபாவின் முகத்தில் நாணம் ஊஞ்சலாடியது.

கனடாவுக்கு பறப்பதற்கு 4 நாட்கள் பாக்கி இருந்தன. ஷோப்னா ஜூன் னலை திறந்து, பார்வையை ஜூன் னல் கம்பிகளிற்கூடே நீட்டினாள். அழகான குரோட்டன் செடிகள்! அதுக்கு பக்கத்தில் ரோஜா செடிகள்...! அதன் பின்னால் மணி வாழை! அவற்றையெல்லாம் பாதுகாப்பது போல் மல்லிகைப் பற்றல்!

பாமாவின் கை வண்ணத்தில், அந்த சிறு பூந்தோட்டம் ஒரு சிறு பூங்காவாய் ஜொலித்தது. அந்த பேரழகை ஒரு கணம் ரசித்த மனம், உடன் நின்று... பின் தவித்தது. மனம் ஏதோ ஒன்றை இழந்து கொண்டிருந்ததை உணர்ந்தது. அழகை ரசிப்பதை நிறுத்தியது.

மனம் அமைதியாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தால்தானே பெரும் அழகையும் அதிசயத்தையும் மனப்பூர்வமாக அனுபவித்து ரசிக்க மளதால் முடிகிறது. அமைதியில்லாத மனதிற்கு எந்த பெரிய பேரழகும், அசிங்கமாகவே தோற்றமளிக்கும். நெஞ்சம், பெருமூச்சில் விரிந்து சுருங்கியது.

அரவிந்த்... என்று பெருமூச்சு மொழி பெயர்ந்தது. அவன் அவளை விட்டு தூர போய்க்கொண்டிருக்கிறான். ஏன்... அவளும்தான்!

அவளாலதானே அவன், அவளை விட்டு ஓடிக் கொண்டிருக்கிறான். கடந்த இரண்டு நாட்களாக அவன், அவளிடம் உதிர்ந்த வார்த்தைகள்... 'ஹ லோ...'! அல்லது 'குட்மார்ஸிங்' மட்டும்தான். சிங்கத்தை கண்ட மான், உடன் தப்பி ஓடுவெது போல் அவளைக் கண்டதும் அவன் என்னமாய் விலகி ஓடுகிறான். அவள் சில வார்த்தைகளை செலவிட முன்வரும் போதும் கூட அதை தலைகுனிந்தபடியே கேட்கிறான். 2 நாட்களுக்கு முன்னர், அவன் நடந்துகொண்ட முறைக்காக அவன் மனம் கூசியிருக்கலாம். அதுக்கு அவன் மட்டும் காரணம் என்று சொல்ல முடியாதே!

அதுக்கு அவளும்தானே காரணியாக விட்டிருந்தாள். அவளுக்கு அழுவேண்டும் போவிருந்தது. ஆனால் மறக்க முடியவில்லை. மனதிலுள்ளதை இறக்கி வைக்க வேண்டும்!

ஆனால் எங்கு...? யாரிடம்...?

அழுகான பூந்தோட்டத்தை பார்க்க சகிக்காமல் ஜன்னல்கதவுகளை இழுத்து பூட்டினாள். அறை கதவை திறந்து வெளியே வராந்தாவுக்கு வந்தாள். அங்கு ஷோபா எதிர்பட்டாள்.

'அவன் எவ்வளவு கொடுத்து வைத்தவள்...' மனம் ஏங்கி அவளை பார்த்தது.

"குட மார்னிங் அக்கா! ஏன் இவ்வளவு லேட்ட...?" என்றாள் தங்கை.

"லேட் இல்லையே கண்டியன் டைமுக்கு இது லேட் இல்லையே..." வலுக்கட்டாயமாக புன்சிரிப்பை முகத்தில் வரவழைத்தாள்.

"ஏன்க்கா கண்டாவுக்கு உடனே திரும்பி போகணும்னு முடிவெடுத்தாய்? எங்களுடன் ஒன்றாக திரும்பி போவது உனக்கு விருப்பமில்லையா...?"

"அ... அப்படியொன்றுமில்லை, இங்கிருந்தது போதுமென்று நினைக்கேன். அதுதான் முடிவெடுத்தேன்."

"நீ ஏன் முடிவெடுத்தாய்னு எனக்கு தெரியும்..."

"தெ... தெரியுமா..? என்ன தெரியும்?"

"அரவிந்துக்காகத்தானே..."

ஷோப்னா திகைத்தாள். "யெ... என்ன சொல்லே...?" வேண்டுமென்றே பொய்யாக முறைத்தாள்.

"ம... அவர் உன்னை ரொம்பவும்தான் இம்சைப்படுத்திறார். இல்லையா...?"

"சேச்சே... அப்படியொன்றுமில்லை. ஏன் அப்படி நினைக்கிறாய்?"

"அப்படித்தான் நினைக்கத் தோன்றியது சரி... உனக்கு காபி போட்டுக்கொண்டு தர்றேன். வெய்ட் பண்ணு..." பதிலை பதிர்பாராமல் சமையலறைக்குள் நுழைந்தாள். மூன்று சில்லிட்டு கருங்கியது. 'பாவம் ஷோபா...! வஞ்சகமில்லாதவள்...' திரும்பினாள். அவள் மனம் திடீரென்று திகைத்தது. எதிரே அரவிந்த வந்து கொண்டிருந்தான்.

20

'அரவிந்த்' என்று உள்ளம் உச்சரித்தது. உச்சரிக்கக் கூட தெரியவில்லையோ என்று இதயம் தடுமாறியது.

இப்போ அவள் மனம் குற்றவாளிக் கூண்டில் நிற்பது போல் தவித்தது. ஏதோ அசட்டுத் தெரியத்தை கையிலெடுத்து வந்ததுபோல்... அவன், அவள் முன் வந்து நின்றான்.

"ஹா.. ஹாய் ஷோப்னா..." பலவீனமாக வந்து விழுந்த அவன் வார்த்தைகளால், அவளும் சேர்ந்து தடுமாறினாள்.

"அ...ர..வி...ந்த!" உதடுகளும் தன்னையறியாமல் உதறித் தன்னின.

"ஷோப்...னா! உன்னுடன் ஒரு விஷயம் பேசணும்! ஆனா உன் விஷயம் பற்றி இல்லை. அதனால் தவறாக நினைக்காதே...! அவனுடைய வார்த்தைகள், அவளை ஏதோ ஒரு தெரியாத தீவில் தன்னந்தனியாக விட்டது போலிருந்தது.

அவள் விரக்தியுடன் சொன்னாள். "சொல் அரவிந்த! நான் தவறாக நினைப்பதற்கு இனி ஒன்றுமில்லை..." இங்கு வந்து.. இவனைப்பார்த்து, பேசிப் பழகியது எல்லாம் எவ்வளவு பாதிப்பு எனக்கு...?"

இப்போ எல்லாம் புரிந்தது. ஆனால் புரிந்தென்ன பயன்? சுட்ட பின்தானே தெரியும் கடும் என்று, மனம் சுட்டது. அவள் சுட்டான். அவனுடைய நினை வும், அவனுடன் நினைக்க முடியாத காதலும் அவளைச் சுட்டு வாட்டியெடுக்க... அவன் தன் பாட்டில் போய்க்கொண்டிருந்தான். அவனில் தவறில்லை. ஆனால் தவறு...? 'என் மீதுதான்...'

"ஷோப்னா..." அவனுடைய மெல்லிதாய் வந்த விழுந்த குரல் வந்து அவளை மெல்ல தட்டி உலுப்பியது.

"ம... அரவிந்தி இனி... நீ என்ன சொன்னாலும் நா... நான் கோபிக்க மாட்டேன். சொல்" அவள் உள்ளம் இனி தாங்காது போலிருந்தது.

'நீ இப்போ ஐ லவ் யூ சொல்லு! அப்படியே உன் காலடியில் விழுகிறேன். உன் பாதம் சரணாகதி அடைகிறேன். என் அசுத்தத்தை கழுவி அப்படியே கங்கையில் தோய்த்து எடுத்து, உன் மார்பில் போட்டு என்னை அணிந்து கொள்வாயா..?'

"வீட்டின் பின்புறம் போய் பேசலாமா...?" என்றான்.

அவள் தலையைசத்தபடி, வீட்டின் பின்புறம்... அவர்கள் செல்லமாக அழைக்கும் 'சின்ன ரெஸ்றராரண்டிட்டிற்கு அவள் நடக்க... அவன், பின் தொடர்ந்தான். நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டனர்.

"ஷோப்னா! நான் சுத்தி வளைக்காமல் நேரடியாகவே விஷயத்துக்கு வருகிறேன். நானும் ஷோபாவும் கல்யாணம் செய்துக்கிறதா முடிவு செய்திருக்கிறோம்..." என்றான்.

அவள் கண்கள் விக்கித்து பார்த்தன. "ஓ! இதழ்கள் உச்சரித்தது. பின் சுதாகரித்து "எனது வாழ்த்துக்கள்..." என்றான்.

"இப்போ உனக்கு திருப்திதானே...?" திருப்தியில்லாமல் கேட்டான்.

'ஓ.... என்னை திருப்திபடுத்த, என் வீட்டுக்குள்ளேயே... அதுவும் என் தங்கைச்சியையே திருமணம் செய்யப் போறியோ...?' மனம் அவன் மேல் தேவையில்லாமல் ஆத்திரப்பட்டது போல் கிருந்தது.

அவள் "யெஸ்!" என்று நாற்காலியை விட்டு எழுந்தாள்.

"கொஞ்சம் இரு ஷோப்னா! இன்னும் நான் முக்கியமான விஷயத்துக்கே வரல்..." யோசித்து விட்டு மீண்டும் அமர்ந்தாள்.

"சொல் அரவிந்த"

கால்களை பத்தடத்தோடு ஆட்டிக்கொண்டிருந்தாள்.

"எம் கல்யாணம் நடப்பதுக்கு நீ உதவி செய்ய வேண்டும்!"

“எ... என்னது? நானா...? எப்படி?” சிரித்தாள்.

“நான் ஒரு கண்டிஷனோடுதான் இந்த கல்யாணத்துக்கு சம்மதிச்சிருக்கேன்....”

“கண்டிஷன்...?”

“ஆம்... இந்தக் கல்யாணம் உன் அப்பாவின் சம்மதத்துடன்தான் நடக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கேன்...”

“கல்யாணம் நடந்தமாதிரிதான். இப்படியான விஷயங்களுக்கு முதல் வில்லனே அந்தாள்தான்! அந்த வில்லனை ஒருப்ரமாக ஒதுக்கி வைச்சிட்டு நடத்துங்க. சம்மதம்... அது இதுன்னு கேட்டு அவரை தலையில் தூக்கி வைச்சீங்க..., ஷோபாவுக்கும் இந்த ஜென்மத்தில் கல்யாணம் நடக்காது...”

“அப்படிப் பேசாதே! அவர் உன் அப்பா! ஒரு தகப்பன். பக்கத்தில் இருந்தும், தந்தையில்லாமல் ஒரு திருமணம் நடந்தால் அந்த வாழ்க்கை ஆரம்பமில்லாத ஒரு கதை போலாகிவிடும்”

“சரி இதுக்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம்? இதில் என் உதவி என்ன இருக்கு...?”

“சம்பந்தம் இருக்கிறபடியால்தான் உன்னிடம் கேட்கிறேன். நீ சொன்னால், அப்பா இதுக்கு சம்மதிப்பார்...”

“நல்ல ஜோக! நானும், அந்தாளும் எதிரும் புதிருமானவர்கள். ஒரே வீட்டில் வசிக்கும் எவியும் பூனையும் போன்றவர்கள். இப்படியிருக்கையில்...”

“அப்படன்னு நீ நினைக்கிறாய். இனிமேல் உன் விஷயத்தில் தலையிடுற்றில்லைன்னுதான் நினைச்சிருந்தேன். என்றாலும் இந்த நல்ல விஷயம் நடப்பதற்கு உன் உதவி தேவை என்று கருதித்தான் உன்னுடன் இதுபற்றி பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன். என்ன பார்க்கிறாய்? உண்மையை, உண்ணால் நம்பமுடியாத விஷயத்தை சொல்றேன்... ஆனால் நம்ப வேண்டிய விஷயம்! உன் அப்பா உனக்காக என்னுடன் ஓர் ஓப்பந்தம் செய்துகொண்டிருந்தார்”

“என்னது...? ஓப்பந்தமா...?”

"ஆம்! உன்னை நான் எப்படியாவது திருமணம் செய்ய வேண்டுமென்று. அதுக்குதான் என்ன செய்யணுமோ...? எப்படி நடக்கணுமோ எல்லாத்துக்கும் தயாரென்று. ஆனால் திருமணம் முடியும் வரை இந்த விஷயம் யாருக்கும் தெரியக்கூடாதென்று. ஆனால் எமக்குத்தான் திருமணமே... அதாவது எம் இருவருக்குமே நடக்காதே! அதனால்தான் இந்த ஒப்பந்தத்தை மீறி, உன்னிடம் இதையெல்லாத்தையும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறேன்...."

"எ... என்..ன...? அவர் என்னை உண்ணுடன்...?" முகம் அதிர்ச்சியில் உறைந்தது.

"ஆம்... அவர் முக்கியமாக இங்கு வந்ததே, உன்னை என்னிடம் சேர்ப்பிப்பதற்கு, தான் செய்த தவறுகளுக்கு பரிகாரம் தேடுவதற்கு. ஆனால் தோற்றுவிட்டார். அதாவது என்னுடன் சேர்ந்து அவரும் தோற்றுவிட்டார். ஆனால் இப்போ நான் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் அவர் ரொம்பவும் வருத்தப்படுகிறார்.

அதனால்தான் சொல்றேன். அவர் வருத்தப்படக்கூடாது. அவர் வருத்தப்படாமல் எங்களை... அதாவது என்னையும் சேஷாபாவையும் மனம் நிறைந்து ஆசீர்வதிக்க வேண்டும்! உங்கம்மா இது விஷயத்தில் ஏந்த பிரச்சனையுமில்லை. ஏன்னா... இந்த திருமணத்துக்கு மூல காரணமே அவங்கதான். உங்கம்மாவும், உங்கப்பாவும் போட்ட போட்டியில்... உங்கம்மா வென்றிட்டாங்க. அதனால் உன் அப்பாவை சமாதானம் செய்து, வழிக்கு கொண்டு வருவதும் கவலைப்படாமல் அவரை ஒத்துக்கொள்ள வைப்பதும் உன் கையில்தான் இருக்கிறது.

இது நான் உன்னிடம் கேட்கும் கடைசி உதவியாக நினைத்து, எனக்காக இதை செய்யணும்..." அவன் சொல்லிவிட்டு வெறேங்கோ பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவனுடைய சொற்கள், அவள் மனதின் மேல் செந்தனல்களாக வந்து விழி... தூடி தூடித்துப் போனாள். 'அவர் எனக்காக...?' அவர் என்றால் என் அப்பாவா...? அதுவும் என்னுடன் பேசாமல், மௌனமாக இருந்து எனக்கு வாழ்வளிக் கிறதுக்கு போராடினாரோ? அதுவும் தன்னால் பிரிக்கப்பட்டிருந்த அரவிந்துடன் சேர்க்கப்பார்த்தாரோ...?'

அரவிந்த், மெல்ல அவளை கடைக்கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பின் சொன்னான். “என்ன சொல்றே ஷாப்னா?”

“இப்ப நான் என்ன செய்யனும்னு சொல்றே...?”

“நீ உள் அப்பாவுடன் பேசி, எங்க கல்யாணத்துக்கு... அதாவது ஷாபாவுடனான கல்யாணத்துக்கு சம்மதம் வாங்கனும்” அவள் கண்கள் தூசி விழுந்து கலங்குவது போவிருக்க கட்டுப்படுத்தி சொன்னாள்.

“ஓகே... உள்காக அவருடன் பேசுறேன். அவர் உண்மையில் நீ சொன்னது போல் நடந்துகொண்டால், அது உங்க அதிர்ஷ்டம்...” அவள் எழுந்து சென்றாள். அவனுடைய பதில், அவளுக்கு தேவையாயிருக்கவில்லை. உள் வாசலில் அவளுக்காக ஷாபா காபித் தம்ளருடன் நின்றிருந்தாள்.

“அக்கா! ரொம்ப தாங்ஸ்க்கா...!” என்றாள்.

அவளின் குழந்தைத்தனமான சிரிப்பு, ஷாப்னாவை என்ன வோ செய்தது. ‘நீயாவது நல்லாயிரு...’ என்று நினைத்துக்கொண்டு... சிறு புன்சிரிப்பை கட்டாயமாக வரவழைத்து அவளுக்கு காட்டிவிட்டு, அவள் நீட்டிய காபித்தம்ளருடன் உள்ளே போனாள் ஷாப்னா. ஷாபா சிலிர்த்து போயிருந்தாள். சிறு மான் குட்டி போல, துள்ளி பின் வீட்டிற்கு ஓடிப்போனாள். அங்கு அரவிந்த் தலை குனிந்தபடி பலமாக ஏதோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“பார்த்தீங்களா? உங்களுக்குள் எவ்வளவு ஆசைகளை பூட்டி வைத்து விட்டு, என்னுடன் நாடகம் ஆடுறங்களே...”

“நாடகமா...? நானா...?” சிறு சினத்துடன் கேட்டான்.

“ம... எங்க கல்யாணத்துக்காக அக்காவுடன் பேசினீங்களே...”

“ஓ... அதுவா? சரி இப்ப அதுக்கென்ன...?”

“நான் ரொம்ப ரொம்ப சந்தோஷமாக இருக்கேன்...”

“சரி, இரேன்!”

"போதாது. கோணேஸ்வரரிடம் போகணும்! தாங்ஸ் சொல்லனும்! நான் அவிடம் கேட்டு வணங்கினதுக்கு அருள் தந்திருக்கிறார். அர்ச்சனை செய்யணும்! வாங்க போய்ட்டு வரலாம்..."

அவன் முறைத்தான். "என்ன நீ...? எனக்கு தலை வலிக்குது. நாளைக்கு போய்க்கலாம்..."

"கோயிலுக்கு போகிறதுக்கு தலை வலிக்குதுன்னு சொல்லக் கூடாது. பக்கத்தில் என்றால் தனியாக போய்ட்டு வந்திடுவேன். ஆனா..." அவன் யோசித்தான்.

"சரி வா! எங்க வீட்டுக்கு முன்னால் ஓர் ஆட்டோக்கார் ஜயா இருக்கிறார் குழந்தைகளை தினமும் ஸ்கல்லுக்கு கூட்டிச் செல்லும் பக்குவமான ஜயா! அவர்கிட்டே சொல்றேன். அவர் உன்னை பாதுகாப்பாக கூட்டிட்டு போவார்...! அவள் யோசித்தாள். "ஓகே..." என்றாள். அவன் நடந்தான். அவள் பின் தொடர்ந்தாள்

ஷோப்னா, மெல்ல கோபி இருக்கும் அறைக்கதவை தட்டினாள். கதவு திறந்தது. அங்கு அவளைப்பார்த்த கோபி, ஆச்சர்யத்தில் திகைத்து நின்றார்.

'என்ன பிரச்சினை...?' அவரின் மனம் பயப்பட்டது.

"உள்ளே வரலாமா...?" அவள் கேட்டாள்.

"என்ன சொல்றே? வா! என்னிடம் வர்றதுக்கு என்ன கேள்வி? வா...." அவர் வழி விட.... அவள் உள்ளே வந்தாள் அவர் மனதில், கோடை மண்ணில் மழை பெய்தது போவிருந்தது. சிலிர்த்துக் கொண்டார். அப்படியே 'என் மகளே...!', என்று ஓடிப்போய் கட்டிப் பிடித்து அவளை உச்சி மோர் வேண்டும் போவிருக்க... ஏங்கினார்.

"எ... என்ன ஷோப்னா...?" புரியாமல் கேட்டார்.

"உங்களிடம் ஓர் உதவி கேட்கணும்...!"

"உதவியா? என்னிடமா? சொல்லம் மா! உனக்காக என்னென்றாலும், எப்படியென்றாலும் செய்வேன். என்ன வேணுமென்று கேள்! உன் அப்பா தயாராக இருக்கேன்மா" -,

தழுதழுத்தார். அவர், தான் கோணேஸ்வரரிடம் நேர்த்தி வைத்தது வீண் போகவில்லை, அவருடைய மகள், அவரிடம் வந்து சேர்ந்து விட்டாள். மனம் நெகிழ்ந்தார்.

அவள் சொன்னாள். "நீங்க ஒரு திருமணத்துக்கு சம்மதம் தரணும்! அரவிந்த, உங்க சம்மதமில்லாமல் திருமணம் நடக்காதுள்ளு சொல்லியிருக்கார்..."

அவருடைய முகத்தில் ஆயிரம் அகல் விளக்குகள் ஏற்றி வைத்த பிரகாசம் தெரிய, சொன்னார். "சம்மதமா? என்ன சொல்லே? இதுக்காகத்தானே இது வரை காலமும் நான் காத்திருந்தேன். உனக்கும் அரவிந்துக்கும் நடக்கப் போகிற திருமணத்துக்காக, எப்படியெல்லாம் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கிறேன் தெரியும்...? இந்த நல்ல செய்தியையிட்டு, என்னை விட சந்தோஷப்படக் கூடியவர் ஒருவரும் இருக்க மாட்டாரேயம்மா...."

"அ.. அப்.. பா...!" அவள் வார்த்தை உடைந்து தடுமாறியது.

"என்னம்மா சொல்லு!"

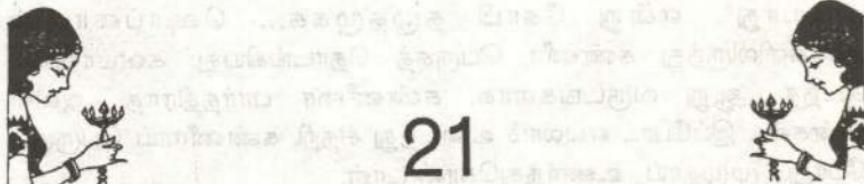
"கல்யாணம் எனக்கில்லைப்பா. அரவிந்துக்கும் என் தங்கை ஷோபாவுக்கும் தானப்பா..." அவளின் கண்கள் மெல்லிதாய் கலங்க... தலை குளிந்தபடி சொன்னாள்.

"எ.. என்ன சொல்லே?" குரல் மாறி கேட்டார்.

"ஆமப்பா...."

"இதுக்காகவா நீ வந்து என்னுடன் பேசினாய்? என்னுடன் நீ மீண்டும் கோபப்பட்டு பேசாமல் இருந்தாலும் பரவாயில்லை, இந்தக் கல்யாணம் நடக்காது. உனக்கும் அரவிந்துக்கும் கல்யாணம் நடக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இவ்வளவு நாளும் பொறுமையாக இருந்தேன்.

அந்த பொறுக்கி உன்னையும் விரும்பி, உன் தங்கைச்சி யையும் விரும்பியிருக்கிறானே... விட மாட்டேன். இந்த கல்யாணம் நடக்காது. நடக்கவும் விட மாட்டேன்." அவருடைய குரவில் கோபத்தின் கொரூரம் நிறைந்திருக்க ஷோப்னா திகைத்தாள்.

கோபி இப்படி கோபப்படுவாரென எதிர்பார்த்திராத வொப்னா, மெல்ல உங்காரடைந்தாள்.

'என்ன இது? கிணறு வெட்ட பூதம் புறப்பட்ட கதைபோலாகி விட்டதோ...?', என்ற நினைத்துக்கொண்டு, தன் தந்தையை நோக்கி சொன்னாள். "அப்பா... நீங்க அரவிந்துடன் போபப் படுறதில் நியாயமில்லை..."

"கோபப்படாம், கொஞ்ச சொல்றியா...? நான் அவனுடன் பேசிய பின், அவன் எனக்கு கொடுத்த வாக்குறுதி ஒன்று... இப்போ அவன் செய்துகொண்டிருப்பது வேறொன்று..."

"உன்மைதான், அதுக்கு காரணம் அரவிந்த் இல்லை. நான் தான்.."

"என்ன சொல்றே? என்னை நீ குழப்பிறே..."

"உன்மையைத்தான் சொல்றேன். அரவிந்த் உன்மையில் என்னை விரும்பினான். நான்தான் ஒத்துக்கல்..."

"ஏன்? அவனைத்தானே விரும்பியிருந்தாய். இப்போ அவனுக்கென்னகுறை?"

"குறை அவனுக்கில்லை. என்னிடம்தான் குறை இருக்கு...! அவனை நான் விரும்பியிருந்தது உன்மைதான். ஆனால்இப்போ அந்த தகுதியை நான் இழந்து எத்தனையோ வருடங்களாச்சு..."

"அப்படிச் சொல்லாதே கண்ணு! எனக்கு உன்னைப் பத்தி தெரியும்! அவனுக்கும் உன்னைப்பற்றி புரியும்! இவற்றுக் கெல்லாம் நான்தான் காரணம். அதுக்குரிய பாவமும் தண்டனையையும் நான்தான் அனுபவிக்கணும். ஒரு பாவமும் அறியாத உனக்கு நீயே தண்டனையை கொடுத்திடாதே! அதை என்னால் தாங்க

முடியாது". என்று கோபி தழுதழுக்க... சொப்னாவின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகத் தொடங்கியது. கண்டாவில்... கடந்த ஆறு வருடங்களாக, கண்ணீரை பார்த்திராத அவள் கண்கள்... இப்போ... எல்லாம் உடைந்து சிதறி, கண்ணீராய் பெருகும் போது, முழுதாய் உணர்ந்துகொண்டாள்.

மனம் பலவீனப்பட்டு விட்டது. அவள் அவளை நெருங்க நெருங்க, அவள் மனம் பலத்த முழுதாய் இழந்து விட்டது. இப்போ, இங்கு நிற்கும் ஒவ்வொரு தினமும், ஒவ்வொரு நிமிடங்களும் அவளை அடித்து துண்புறுத்தின. பல வருடங்களின் பின் மகளின் கண்களிலிருந்து கண்ணீரைக் கண்டதும், கோபி துவண்டு போனார். மகளிடம் சொன்னார்.

"இதோ பார் என் கண்ணே! வீணாக உன்னை நீயே தாழ்த்திக் கொண்டு உன் வாழ்வை சீரழிக்காதே! அவனுக்கு நீ எந்த விதத்திலும் குறைந்தவளில்லை. உன் உயர்ந்த மனம் ஒன்றே போதும் உன்னை தகுதியாக்க..."

"இல்லையப்பா, நான் குறைந்தவளாயிற்றேன். மனம் கேட்குது இல்லை. தூய்மையான வனுக்கு என்னைக் கொடுப்பது முறையில்லை. அதனால்தான் அவனுடன் கடுமையாக நடந்து கொண்டேன். அப்படியிருந்தும் இந்தக் கடைசி நாட்களில் நான் அவனிடமே போய் சேர்ந்து, அவன் காலாடியில் விழவேண்டும் போல் இருந்தது. இனி அதுவும் முடியாது. இப்போ சேஷாவின் வாழ்க்கை, அவனுடன் என்று முடிச்சாகி விட்டது. இனி அந்த முடிச்சை அவிழ்க்க மாட்டேன். அவிழ்க்கவும் கூடாது. இப்போ... எனக்கு எல்லாம் டு லேட்! வழைமை போல் நான் ஒரு தூர்திர்ஷ்டசாலி! என் தங்கைச்சியாவது நன்றாக வாழ்டும்!" -, அவள் விமினாள்.

தன் உள்ளத்திலிருந்ததை யெல்லாம் பல வருடங்களுக்குப் பின் தன் அப்பாவிடம் கொட்டினாள். அதனால் விமினாள். கோபி மெல்ல அவளை நெருங்கி... அனுதாபத்துடன் அவள் கேசத்தை வருடி விட, அவள் நிமிர்ந்து அவரைப் பார்த்தாள்.

அவரின் கண்களிலிருந்து உண்மை அன்பின் கண்ணீர், அவளுக்காக உதிர்ந்து கொண்டிருக்க... அவள் எழுந்து அப்படியே

“அ...ப்...பா...!”, என்று அவரின் மார்பில் உள்ளம் தாங்காமல் முகம் புதைத்து மேலும் விம்ம... அவர் மனம் உடைந்தபடி அவளை அணைத்தார். தாய்க் கோழியின் அரவணைப்புக்காக ஏங்கும் குஞ்சு போல் தேம்பி அழுதாள்.

இருவருக்கும் உள்ளுக்குள் அன்பு இருந்தும் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல்... போட்டி போட்டு, சவால்கள் விட்டு உண்மையான, அற்புதமான உறவை... சுய கெளரவும் என்ற பெட்டிக்குள் இதுவரை காலமும் பூட்டி வைத்து விட்டோமே என்று இருவர் மனமும் கலங்கித் தூடித்தது.

“ஷாப்னி...! எதுக்காக இன்னும் யோசிக்கணும்? இப்போ கூட அரவிந்துடன் பேசினால் எல்லாம் சரியாக போயிடும். ஷாபாவுடன் நான் பேசுகிறேன். அவளும் புரிஞ்சுக்குவாள்...”, என்றார் கோபி.

“வேண்டாம்பா, அவள் தாங்கிக்க மாட்டாள், எனக்கே கஷ்டமாக இருக்கும் போது... அவள் மிக மென்மையானவள்! நான் அவளைப்பார்த்தேன், அவள் அரவிந்தை உயிராய் நேசிக்கிறாள். அந்த தோல்வியை கடைசி வரை தாங்க இயலாத மனசு அவளுக்கு...! புது கசப்புகளும், காயங்களும் அவருக்கு வேண்டாம். இன்னும் 4 நாட்கள்தான். கனடாவுக்கு போயிடுவேன். அங்கு போய் எல்லாத்தையும் மறந்திடுவேன்...”

“என்ன சொல்லே? எல்லாத்தையும் மறந்திடுவாய்னால் நீ நினைக்கிறியா...?”

“ஆம்! மறப்பேன். மறக்கணும்! மறந்தால் எல்லார்க்கும் நன்மை!”. அவளுடைய பிடிவாதத்தை அவர் நன்கு அறிந்தவர். கொஞ்சம் மௌனம் சாதித்தார்.

“ஓகே ஷாப்னி... நானும் உன்னுடன் பயணமாகிறேன்..”

“அப்பா...!” நிமிர்ந்து அவரை பார்த்தாள்.

“ஆம் என் குஞ்சு! நான் எதுக்காக இலங்கைக்கு வந்தேனோ... அது நடக்கல். இனி இங்கு எனக்கென்ன வேலை? நான் உன்னுடன் வர்றேன். என் செல்வத்துக்கு என்ன விருப்பமோ அப்படி

நடப்பேன். உன் மனம் நோகாமல் நடப்பேன்...” - , குரவில் மகளின் மேலுள்ள பாசம், வலையாய் பின்னியிருந்தது.

“அப்பா! கண்டா இனிமேல் எனக்கு புது வாழ்க்கையை கொடுக்கணும்! ஏனென்றால் இனிமேல் குடிக்கமாட்டேன்... அவனுடைய நினைவுகளுடன் புது வாழ்வை ஆரம்பிக்கப் போகிறேன். அதுக்கு நீங்களும் எனக்கு துணையாக இருக்கணும்ப்பா. நான் துவண்டு விழும் செடிபோல. இந்த செடி படர்ந்து வளர்வதற்கு ஏற்ற பந்தலாய் நீங்க இருப்பீங்க. அதுக்கு முதல்ல, அவர்களுடைய திருமணத்துக்கு உங்க சம்மதத்தை தெரிவிச்சிட்டு வாங்க...!”

“ஆம் மகளோ..!” நா தழுதழுக்க சொன்னார். அவளின் நெஞ்சு பெருமூச்சில் கணத்து பெருத்து சுருங்கியது.

கோபியும், லட்சமியும் திருமலையில் பிரசித்தி பெற்ற காளி அம்பாள் கோயிலில் அமர்ந்திருந்தனர். வெள்ளிக்கிழமை!

‘கோயிலுக்கு போவோம்..’, என்று திடீரென்று கோபி வந்து லட்சமியிடம் சொல்ல அவள் ஆச்சர்யப்பட்டுக்கொண்டாள். பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்.. அமைதியாக, தன் வழமையான சுய கெளரவத்தை அப்படியே கழற்றிப் போட்டு விட்டு... அவள் முன்னால் வந்து அவர் பேசே... அவள் நம்ப முடியாமல் பார்த்தாள்.

“நல்ல விஷயம் பேசலேனும்! கோயிலுக்கு போய் பேசலாம்...” என்று அவர் ஆரம்பிக்க.. மனம் தட்டவில்லை, அவர் வேண்டுகோளை. முன்பு அரவிந்த் கூட கோபி பற்றி சொல்லிருந்தான். அவர் மாறிவிட்டார். திருந்தி விட்டார். சமாதானமாக வேண்டும்! அவரின் சம்மதமில்லாமல் ஷோபாவின் கல்யாணம் நடக்காது என்றும் அவளுக்கு தெரியும்!

தவறை உணர்ந்து திருந்தி வந்தவரிடம் எதை சாதிக்கலாம்? சாதித்தால்..., செத்த பாம்பை அடிப்பது போலாகி விடுமெல்லவா? என்ன இருந்தாலும் ‘அவர் என் கணவர்’ தானே என்றொரு சிலிர்ப்பு இப்போ புதுசாய் முளைத்திருந்தது.

அவள் மெளனமாக அம்பாள் சன்னிதானத்தில் அமர்ந்திருக்க, கோபி மெல்ல மெளனத்தை விரட்டி விட்டு பேச்சை தொடங்கினார்.

“லட்சமி!” இனிமேல் நாம் சண்டை போட வேண்டாம்!“ என்று அவர் சொல்ல... அவள் மெல்ல நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அம்பாளை மனமுருகி தரிசித்து, நெற்றியில் விபூதி, சந்தனத்துடன்.. மங்களகரமான குங்குமத்தை வைத்திருந்த அவளுக்கு, அவளின் வார்த்தைகள் நெஞ்சில் பாலை வார்த்தது போலிருந்தது.

‘இவர் உன்மையில் மாறி விட்டார்... திருந்தி விட்டார். அதுவும்... அம்பாள் முன்னிலையில் உறுதிப்படுத்துகின்றார்...’

“என்ன லட்சமி? ஆச்சரியமாக பார்க்கிறாய்? ஆணவத்துடனும், கர்வத்துடனும் இருந்தவன், எப்படி கீழிறங்கி வந்து இப்படி பேசுகின்றானே என்றா...?”, என்றார் மீண்டும்.

“என்றாலும் நீங்க இப்படி வந்து சொல்றது...”

“உன் மைதான். நாங்க போட்ட போட்டிகளுக்கும், சண்டைகளுக்கும் நாம் பெரிய விலையை கொடுத்திட்டோம். இனியும் தொடர்ந்து இந்த விலைகளை எம்மால் கொடுக்க முடியாது... புரியுதா லட்சமி..?”

“ஆம்... ஆம்...” கவலையுடன் தலையாட்டினாள்.

“எங்களின் கருத்து வேறுபாடுகளால் ஷாப்னாவை பலி கொடுத்திட்டோம். நாம் மட்டும் ஒற்றுமையாக இருந்திருந்தால் அவளை காப்பாத்தியிருக்கலாம். இனி ஷாபாவையாவது காப்பாத்தியாகணும்! இதை நான் உணர்ந்திட்டேன்.

இனி உன் என்னத்தை நீ தாராளமாக செயல்படுத்தலாம். அதவாது அரவிந்த - ஷாபா திருமணத்தை நீ முன்னின்ற செய்ய என் மானசீக்மான சம்மதம்!”

“உ... உன்மையாகவா...?” நம்பமுடியாமல், ஆனால் மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்தாள்.

“ஆம்! ஆனா ஷாபாவுடன் நான் ஒரு முறை பேசனும்!”

“அவள் உங்க மகள்! பேசுங்க... பேசி ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வாங்க...!”

“முடிவெவத்தான் ஏற்கெனவே நீங்க எடுத்திட்டங்களே. என்றாலும் சில விஷயங்களை கிளீயர் பண்ணிக்கல்லூம்!”

“ம்...”

“உனக்கு நான் சொல்றதில் சந்தோஷம் இல்லையா....?”

“என்ன சொல்றீங்க? சந்தோஷத்தால் வாயடைத்து நிற்கிறேன். என்ன சொல்லவதென்றே தெரியல....”

“ஓகே! அத்துடன் உனக்கு இன்னொரு விஷயத்தையும் நான் சொல்லல்லூம். வேஷாப்னாவுடன், நானும் கனடா திரும்புகிறேன்...”

“என்ன நீங்களுமா? அவளுக்கு இது தெரியுமா....?”

“ஆம்! அவளுடன் ஏற்கெனவே பேசிட்டேன்” லட்சுமி ஆச்சரியத்துடன் வாயைப் பிளந்தாள். “அப்பாண்னா நீங்க இருவரும் சமாதானமாயிட்டங்களா?”

“ஆம்! என் உயிர், என்னிடமே திரும்பி சேர்ந்து விட்டது. நான் செய்த தப்புக்களால் அவளின் வாழ்க்கை நாசமாகி விட்டது. இனி... என் உயிரைக் கொடுத்தாவது அவளை பாதுகாக்க வேண்டும்! ஆனால் அவளின் விருப்பப்படியே நான் இனிமேல் நடந்து கொள்வேன். நானும் அவளுடன் சேர்ந்து பயணமாகிறேன். உங்கள் இருவருக்காகவும் நாம் கனடாவில் காத்திருக்கிறோம்...” அவளுக்கு கேட்க, எல்லாம் சந்தோஷமாக இருந்தது.

அதே நேரம் சிறிது வேதனையும் கூட மெல்ல மனதிலிருந்து எட்டிப் பார்த்தது. இந்த ஒற்றுமை கூடி வந்த நேரத்தில் எல்லாரும் ஒன்றாக சேர்ந்து பயணம் செய்ய முடியவில்லையே என்று கொஞ்சம் நெஞ்சு ஏங்கிற்று. என்றாலும் மனம் திருப்திப்பட்டுக் கொண்டது. கோயில் சன்னிதானத்தில் இருவர் மனங்களும் அமைதிப் பட்டுக் கொண்டன. புது ஓளி மனதில் பட.. மெல்ல எழுந்தனர். அவள் எழுந்து கொள்ள, கோபி கை கொடுத்து உதவ...

லட்சுமி, புது அன்பை பல நாட்களுக்கு பின் மீட்டு தொட்டாள். மன அமைதியுடன் வீட்டிற்கு ஆட்டோ பிடித்து திரும்பினர். கோபி, வேஷாபாவிடம் சென்றார்.

“ஷோபா! உன்னுடன் விஷயம் ஒன்று பேசணும்! என் அறைக்கு வா...!”, என்று ஷோபாவிடம் சொன்னார்.

அவள் விழித்தாள். “என்னப்பா விஷயம்?” பொறுமை இல்லாமல் கேட்டாள்.

“முதல்ல அறைக்கு வாயேன்...” என்று அவர்... அவளின் பதிலை எதிர்பாராமலே நடக்க, அவள் ஒரு வித கலக்கத்துடன் பின் தொடர்ந்தாள்.

இதயம் ‘பட பட’ வென அடித்துக்கொண்டது.

“ஷோபா!”, என்று தன் பக்கத்தில் அவளை அமரச் சொன்னார். அவர் கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தார். அவள் மௌனமாக அவரை பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். முரணான விஷயத்தை சொல்லப் போகிறார் என்பதை அவளின் மனம் ஊர்ஜிதப்படுத்தியது.

“ஷோபா...! நீ என் மகள்! உனக்கு நான் தீங்கு விளைவிப்பதற்கு நினைப்பேனா...?” அவரின் கேள்வி, அவளை துன்புறுத்தத் தொடங்கியது. அவர் என்ன சொல்ல வருகிறார் என்பது புரிந்துகொண்டிருந்தது.

“அப்பா...”, என்றாள்.

“உன் அக்கா பற்றி சில விஷயங்கள் சொல்லனும்! உன் அக்காவும், அரவிந்தும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பிறாங்க..” அவர் சொன்ன விடயங்கள், அவளை அதிர்ச்சியடைய வைக்கவில்லை. ஆனால் இனி சொல்லப் போகும் விஷயம்தான் அவளை அதிர்ச்சியடைய வைக்கப் போகிற தென்று உணர்ந்து கொண்டாள். “ஒரு தந்தை, தன் பிள்ளைகளுடன் பேசமுடியாத விஷயங்கள்தான் இவைகள். ஆனால் நான் பேச வேண்டிய கடமையில் இருக்கிறேன். நீ அரவிந்தை விரும்பிறது எனக்கு தெரியும். அதே வேளை, ஷோபாவும் அவளை விரும்பிக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதும் உண்மை!

இரு கண்களில் எந்தக் கண் முக்கியம் என்று கேட்டால், என்ன பதில் சொல்ல முடியும்...? இந்த இக்கட்டான் நிலையில்தான் நான் மாட்டியிருக்கேன். ஆனால் ஒன்றை ஆழமாக சிந்தித்துப் பார்த்தேன். ஓர் உண்மையும் எதார்த்தமும் அதில் இருந்தது. அந்த உண்மையை மட்டும் நான் சொல்வேன். ஆனால் முடிவை

உன்னிடம் விட்டு விடுகிறேன். எப்படி இருந்தாலும் எனக்கு கிடைக்கப் போவது வேதனைதான். ஏனென்றால் உங்களில் யார் அரவிந்தை இழந்தாலும் நான் வேதனைப் படுவேன்..”

அவளின் மொனம் உள்ளுக்குள் நடக்கும் போராட்டத்தை உணர்த்தியது. அவர் தொடர்ந்தார். “ஷோப்னா, ஏற்கெனவே அரவிந்தை விரும்பியிருந்தாள். இப்பவும் விரும்புகிறாள்...” அவள் குறுக்கிட்டாள். “அப்பா! அக்கா இப்போ அரவிந்தை விரும்பல். அதை அறிஞ்ச பின்னர்தான் நான் அவரை விரும்பத் தொடங்கினேன்..”

“தப்பும்மா..! நீ சரியாக புரியாமல் நடந்துவிட்டாய்...” ஷோபாவின் மனம் நடுங்கத் தொடங்கியது. கோபி... விஷயங்களை, நடந்தவைகளை விவரிக்க தொடங்க... அவள் உள்ளம் உடைந்து சிதறத் தொடங்கியது.

அவள் எதுக்காக பயந்துகொண்டிருந்தாளோ.... அது’ நடந்து கொண்டிருந்தது.

‘உன்மையான என் காதலை சமாதிக்கு அனுப்பப் போகிறார்களா...?’ மனம் பயந்து பதறியது.

“அப்பா...!”, அவளின் ஒரு விதமான உறுதியான குரல் கோபியை அச்சமடைய செய்தது.

“என்ன ஷோபா...?”

“நான் அரவிந்தை உயிருக்கு உயிராய் நேசிக்கிறேன். அக்கா, அவரை வேண்டாம்னாலும் நிராகரித்தபின்பு தான் நான் அவரை விரும்பத் தொடங்கினேன். இப்போ நீங்க இடையில் வந்து சொல்ற விஷயத்தை என்னால் கடைசி வரை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. இதைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. என் உண்மைக் காதலை அழிக்க யாருக்கும் உரிமையில்லை. அழிக்கவும் விட மாட்டேன்...”, குரவில் காதல் தீவிரம், உக்கிரம் இருந்தது.

கோபி, மனம் விழுந்தார். “ஷோபா! நான் ஏற்கெனவே உனக்கு சொல்லியிருக்கேன். முடிவை நீதான் எடுக்கணும்னு, நான் கடைசி வரை எதையும் யாரிடமும் வற்புறுத்த மாட்டேன். நான்

உண்மையை சொன்னேன். ஷாப்னா ஏற்கெனவே பாதாளத்தில் விழுந்து விட்டாள். இப்போ அவளை காப்பாற்றுவதற்கு இது கடைசி சந்தர்ப்பம்! இந்த சந்தர்ப்பத்தை அவளுக்கு கொடுக்காவிட்டால், அவளின் வாழ்க்கையில் இளிமேல் நல்லது நடக்குமென்று கடைசி வரை எதிர்பார்க்க முடியாது.

அவளின் கடந்த காலம் பற்றி உனக்கு எல்லாம் தெரியும்! அதுக்காக... 'நீ அவளுக்காக தியாகம் பண்ணு!' என்று சொல்லும் தகுதி எனக்கில்லை. அவள் உன் அக்கா! அதை மறக்காமல் நன்றாக யோசி! ஏனென்றால் அவள் உனக்காக யோசிக்கிறாள். இளி நான் மேற்கொண்டு ஓன்றும் பேசுவதற்கில்லை. இருவரும் என் கண்களே... அது மட்டும் நிஜமான நிஜம்!..', அவர் விமிமியவாறு மெல்ல எழுந்து வெளியே செல்ல.... அவள் விக்கித்து நின்றாள். ஷாபாவின் மனம் ஆழ்கடலில் தத்தளிக்கும் படகு போல் தத்தளித்தது.

'நான் சுயநலவாதியா...?'

'ஆம்... நான் சுயநலவாதிதான். அக்காவுக்கு சொந்தமானதை எடுத்து விட்டு, திருப்பி அவளிடமே கொடுக்காமல் சொந்தம் கெண்டாட நினைக்கிறேனே... இந்த கீழ்த்தரமான எண்ணத்துக்கு என்ன பெயர்... யோசித்தாள்... யோசித்தாள்... கண்கள் கலங்கியது.

பலமாக... வாய்விட்டு ஆழவேண்டும் போலிருந்தது.

என்ன செய்யலாம்? சரி... அரவிந்தை விட்டு விலகி விடனும்! அதுதான் நியாயம்!

ஆ... ஆனால் எப்படி?

அவனை எப்படி பிரிவது?

அவனை காதலிக்க கற்றுத்தந்தவர்கள்... அவனை மறக்க கற்றுத் தரவில்லையே.

'ம.... என்ன செய்யலாம்? அக்கா பாவம்! அவள் நிறைய துள்பாங்களை அனுபவித்து விட்டாள். நொந்து போய் விட்டாள். அவள் எனக்காக அரவிந்தை விட்டுத்தர முயலும் போது, நான்

எப்படி....? முடியாமல்...’ அவள் கண்கள், அக்காவுக்காகவும் கலங்கியது.

‘சீ... எனக்கு போட்டி அக்காவா...? அக்காவுக்கு நான் போட்டியா...?’ அவள் மனம் முடிவு செய்தது.

‘வேண்டாம்! அரவிந்த் அக்காவுக்கே சொந்தம்! அவளை, அவனிடம் சேர்த்து விட்டு... சேர்த்து விட்டு... சேர்த்து விட்டு...?’

‘அப்படியே கோணேஸ்வரர் மலையிலிருந்து குதித்து விடலாம்...?’

கண்ணீர் நின்றது. கட்டிலை விட்டு எழுந்தாள். கதவை திறந்தாள். அவள் திறக்கவும், ஷாப்ளா அவளை நோக்கி வரவும் சரியாக இருந்தது. அவள் சுதாகரித்தாள்.

“ஷாபா...! எங்கே புறப்பட்டுட்டே? சரி வா உள்ளே! உன்னுடன் பேசனும்!” வந்தவளே, அவளை உள்ளே அழைத்து சென்றாள். இருவரும் ஒன்றாக கட்டிலில் அமர்ந்தனர்.

“என்னடி உன் முகத்தில்? பழைய களை எங்கையாடி?”, என்று ஷாப்ளா அக்கறையுடன் விசாரிக்க, ஷாபா மனம் கூசினாள்.

“இல்லையே... அப்படி யொன்று மில்லையே...”, என்றாள்.

“அப்படின்னு உதடு சொல்கிறதே யொழிய... உன் உள்ளாம் சொல்லுது இல்லை பார்த்தியா...?”

ஷாபா தலை குனிந்தாள்.

“அப்பா ஏதாவது சொன்னாரா...?”, என்று கேட்டாள் ஷாப்ளா.

“இ... இல்லையே...”

“நோ சான்ஸ்? அவர் உன்னுடன் ஏதோ பேசியிருக்கிறார். அவரிடம் கேட்டேன். அவரும் மழுப்பிலிட்டு போய்ட்டார். நீயும் மழுப்பாதே! நான் உன் ‘அக்கா’ டி! சரி.... நீ சொல்லலைன்னா பரவாயில்லை. நானே நீங்க என்ன பேசினீங்க என்பதைப்பற்றி சொல்றேன். நான் அரவிந்தை கல்யாணம் செய்துக்கப் போற்றில்லை.

அவனும் என்னை கட்டிக்கப் போறதில்லை. இந்த முடிவை நான் ஏற்கெனவே எடுத்ததுதான். இந்த குழப்பத்துக் கெல்லாம் காரணம் எங்க குடும்ப பெரியவங்கதான். நாங்க இல்லை. நானும் அரவிந்தும் நல்ல ஃப்ரன்ட்ஸ்! அவ்வளவுதான் நீங்க இருவரும் திருமணம் செய்து சந்தோகஷமாக இருக்கணும்! ஓர் ஆழகான குழந்தையை பெத்து என்னிடம் தந்து விடு! அது ஒன்றே எனக்கு போதும்! என்னை சுற்றி சுற்றி அவன் வரணும்! அவனை சுற்றி நான் ஓடனும்! ஆகவே... உன் மனதை வீணாக போட்டு குழப்பிக்காம், அரவிந்தை கைக்குள்ளே போடுற வழியைப்பாரு! ஓகேயா...?", என்று ஓரே - முச்சில் சொல்லி விட்டு எழுந்தாள்.

"அ...க்க்...கா...", என்று தடுமாறியபடியே ஷோபாவும் எழு..., தன் கைகளால் அவளின் வாயை அன்புடன் பொத்தி விட்டு, கண்கள் சிமிட்டியபடி வெளியேறினாள் ஷோப்னா.

ஷோப்னா, அவளின் மனதில் உயர் உயர எழுந்து நிற்க... மனம் நன்றியுடன் நினைத்தது. அவள் நன்றியுடன் அக்காவை நினைக்க... ஷோப்னாவோ, மனம் தடுமாறி... கால்கள் தள்ளாடி மெல்ல தன் அறைக்குள் போய் கதவை சாத்திக்கொண்டாள். நிலைக் கண்ணாடி யில் தன் முகத்தை ஒரு முறை பார்த்துக்கெண்டாள். ஒருவேளை 'ஓ..' வென்று வாய் விட்டு அழுதால், மனதிலுள்ள காதல் பாரங்க ஜெல்லாம் இறங்கிடுமோ...? மனம், முகத்துடன் முறைத்துக் கொண்டது.

'முகமே...! நீ எவ்வளவு ஆழகாக... திறமையாக நடிக்கிறாய்! அகத்திலுள்ளதை முகத்தில் காட்டாமல் எவ்வளவு அருமையாக நடிக்கிறாய்... மனதில் வேதனையை விடைத்து விட்டு, முகத்தில் மகிழ்ச்சியை அறுவடை செய்கிறாயே...!'

'அது சரி... நீ யாரை ஏமாற்றுகிறாய்? மற்றவர்களையா ஏமாற்றுகிறாய்...? இல்லை... உன்னை ஏமாற்றுகிறாய்! உன் அரவிந்தை ஏமாற்றுகிறாய்! பாவமல்லவா அவன்...! உன்னை காதலித்ததைத் தவிர, வெறெந்த தப்பும் செய்யாத அவனுக்கு... தண்டனையை கொடுத்திட்டியே... உன் காதலுடன் சேர்த்து,

அவனுடைய காதலையும்ல்லா சேர்த்து குழி தோண்டி புதைத்து விட்டாய்! உன்மை காதலை உயிரோடு போட்டு சமாதி கட்டி எந்த இன்பத்தை அடையப் போகிறாய்...?' கோபத்துடன் தன்னைத்தானே வெறுத்துக் கொண்டாள்.

'கடவுளே... ஏன் இங்கு வந்தேன்? வந்திங்கு, மறைந்திருந்த காதல் மீது வெளிச்சம் பாய்ச்சி... ஏன் அதை காட்டிக் கொடுத்து, பிடித்துக் கொடுத்தேன்...?' ஏதோ நினைத்தாள். திடீரென்று மனம் ஏதோ சொல்லி கட்டளையிட்டது.

தன் காதில் பெரிய வளையங்களாக போட்டிருந்த வெள்ளி வளையங்களை கழற்றினாள். உதடுகளை சிறைப்பிடித்திருந்த வளையங்களையும் கழற்றி, அவற்றிற்கு விடுதலை கொடுத்தாள். உடலில் இருந்த அந்த அசிங்கமான வெள்ளி வளையங்கள் யாவும், அவள் கைகளால் இறக்கப்பட்டன. தன் சூட்கேஷேஷ திறந்தாள்.

எந்தெந்த உடைகளை அரவிந்த வெறுத்தானோ... அந்த உடைகள் யாவும் குட்பைக் கூடையில் போய் விழுந்தன. அநாவசிய கலர் பூச்சுக்களும் அதனுடன் சேர்ந்து தொலைந்தன. பாமா கொடுத்திருந்த சல்வார் கமீஸ், அவள் கையில் அகப்பட அதை அணிந்துகொண்டாள். நிலைக்கண்ணாடியில் பார்த்து அவளே பிரமித்துக் கொண்டாள்.

ஒரு மாதத்திற்கு மேலாக அதை பாமா கொடுத்திருந்தும், இதுவரையில் அதை போடாமல் இருந்ததை மனம் என்ன... இதயம் வலித்தது.

பாமா இந்த உடையுடன் பார்த்தால், நிச்சயம் சந்தோஷப்படுவாள் என்று மனம் என்ன... அவள் ஹாலுக்குள் வந்தாள். அவள் எதிர்பார்த்தது போலவே பாமா அங்கு இருந்தாள். அவருடன் அரவிந்தும் இருக்க... தலையை மெல்ல குளிந்து கொண்டாள்.

பாமா அவனை ஆச்சர்யத்துடனும், மகிழ்ச்சியுடனும் பார்க்க, அரவிந்த 'விடுக்' கென அவசரமாய் அங்கிருந்து வெளியேற.... மனம் சவுக்கடி பட்டது போல் தூடித்தது.

23

அரவிந்தின் புறக்கணிப்பு, அவளை நோகச் செய்தது.

பாமா எழுந்து வந்து அவளை அப்படியே கட்டியணைத்துக் கொண்டாள். பாமாவின் கண்ணில் மகிழ்ச்சியின் கண்ணீர் பளிச் சிட்டது. "நீ ரொம்ப அழகா இருக்கே தெரியுமா? உன் அழகையும் உன் மதிப்பையும் இதுவரை காலமும் வீணாய் மறைச்சுவிட்டாயே..." என்று நெகிழி சொன்னவள்... ஒரு கணம் யோசித்தவள்,

"கொஞ்சம் இரு...!" என்று அவளிடம் சொல்லிவிட்டு லட்சமியிடம் விரைந்தாள். லட்சமியின் கையைப்பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வந்தாள். ஷாப்னாவை பார்த்த லட்சமி, ஆனந்தத்தில் திகைத்து நின்றாள். அவளும் கண்ணீருடன் ஷாப்னாவை கட்டியணைத்து முத்தமிட, ஷாப்னா சிலிர்த்துப் போனாள்.

தன் தாயின் கண்களில் தெரிந்த ஆனந்த கண்ணீரைப் பார்த்து அவளும் நெகிழ்ந்து போனாள்.

"ஷாப்னி...! என் மகளே உன்னை இப்படி பார்க்கும் போது எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்கு தெரியுமா? கொஞ்சம் பொறு! அப்பாவும் உன்னைப் பார்த்தால் எவ்வளவு சந்தோஷமடைவார் தெரியுமா...?" லட்சமி தழு தழுத்தாள்.

ஷாப்னா மெல்ல சிரித்துக்கொண்டாள். இந்த சிரிப்பின் விளிம்பில் விரக்தி வந்து நின்று அவர்களின் சந்தோஷத்தை அப்படியே சாப்பிடுவது போலிருந்தது. அவளின் மாற்றத்தை, அவரவிந்தே ரசிக்காதபோது... இனியார் ரசித்தாலென்ன... யார் ரசிக்காவிட்டாலென்ன...?

"அம்மா... இனி நான் இப்படியிருந்து யாருக்கென்ன பலன்?" என்று ஷாப்னா சொல்ல... தூடித்துப் போனாள் லட்சமி...

“என்னம்மா இப்படி சொல்லே...?”

“இப்போ... இனி யாருக்காக மாறினேன் என்று எனக்கே தெரியல...” என்று சொல்லிவிட்டு அவள் தன் அறையை நோக்கி வேகமாய் நடக்க... லட்சமியும் பாமாவும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“லட்ச...! நாம் அவசரப்பட்டுட்டோம்...” என்று மென்று விழுங்கி பாமா சொல்ல... லட்சமியும் விரக்தியுடன் தலையாட்டியபடி சொன்னாள். “பாமா! நான்தான் பெரும் தப்பு பண்ணிட்டேன். நீ ஏற்கெனவே சொல்லியிருந்தாய்தான். ஆனா... நான்தான் கேட்கல. ஷாப்னா இப்படி மாறுவாள்ளனு தெரிஞ்சிருந்தால்...”

“உன்மைதான்.. தெரிஞ்சிருந்தால், ஷாபாவைக் கூட இக்கட்டான் குழ்நிலைக்கு தள்ளியிருக்க மாட்டோம். அவள் தன் பாட்டில், தன் வேலையை பார்த்துக்கொண்டிருந்தவள்... அவளை நாம்தான்...” இருவரின் மனசாட்சிகளும் அவர்களை தூரத்திற் தொடங்கின...

ஷாப்னாவும், கோபியும் பயணமாவதற்கு மூன்று நாட்கள்.. இரண்டு நாட்கள்... ஒரு நாட்கள்... என்று இருந்து சைபர் நாள் ஆகிவிட்டிருந்தது. பயணம் வந்தது. அத்துடன் வேதனைகளும் சேர்ந்து இந்தக் குடும்பத்துக்கு வந்து சேர்ந்தது. லட்சமியின் குடும்பத்தில், ஒற்றுமை என்பது இதுவரை பறிபோய்விட்டதொன்றாக இருந்தது. ஆனால் இப்போ இந்த அதிசய ஒற்றுமை, அவர்களை அரவணைத்தது. ஆனால்... எல்லார் மனதிலும் இனம் புரியாத மௌனம்! யார் யார் எந்தெந்த தவறுகளுக்கு நாம் சொந்தக்காரர்கள். என்று ஆராய்ந்து வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில்...

ஷாப்னா, தன் சூட்கேசை பூட்டினாள். அவர்கள், ஓன்றரை மாதங்களுக்கு முன் வந்திருந்த போது இருந்த ஆரவாரமும் மகிழ்ச்சியும் எங்கேயோ தொலைந்து விட்டிருந்தது. கடந்த சில நாட்களாக அரவிந்த யாரையும் அதிகம் பார்க்க விரும்பாதவளாய்... குறிப்பாக ஷாப்னாவை பார்க்கும் சந்தர்ப்பங்களை தலிர்ப்பதற்காக

அடிக்கடி தன் அறைக்குள் சென்று பூட்டிக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் இன்றோ... வேஷாப்னா பயணமாகும் நாளில், யாரிடமும் முகம் கொடுக்காமல்... அவன் ஒதுங்கியிருந்ததையிட்டு எல்லார் மனதிலும் வேதனை ஓங்கியிருந்தது.

ஷோபாவுக்கு எல்லாம் முழுமையாக இப்போ புரிய ஆரம்பித்தது.

'யாரோ என்னை நன்றாக ஏமாற்றி விட்டனர்...' என்ற உணர்வு அவனை வருத்தத் தொடங்கியது. வாழ்க்கை இதுவரை இனித்தது. இப்போ...? கடைசி சந்தர்ப்பம்! ஒருமுறை பேசி பார்த்திடலாமா?

'என்ன செய்ய வேண்டும்?' என்ற இறுதி முடிவெடுக்க வேண்டும். என்ற எண்ணம் பெரிதாய் வந்து அவனை ஆக்கிர மிக்க... அரவிந்தின் அறைக்கு, தட்டாமலே உள்ளே நுழைந்தாள். அதிர்ஷ்டவசமாக கதவு பூட்டப்படாமல் இருந்தது.

"அரவிந்த..." என்றாள்.

மெல்லிதாய் சிவந்திருந்த கண்களுடன் அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

சில நாட்களாக யாரையும் இப்படி அறைக்குள் நிதானமாக உள்ளே வர அனுமதிக்காதவன்... அவனைப் பார்த்ததும் தன்னை மீறி அழித் தொடங்கினான். ஷோபா திகைப்படுதன் அவனைப் பார்த்தான். அழும் அவனை அப்படியே போய் அணைத்து ஆறுதல் படுத்த வேண்டும் போலிருந்தது. அவன் கேசத்தை அன்புடன் நீவிவிட வேண்டும் போலிருந்தது. துணிவுதான் இல்லாமலிருந்தது.

"அ... அரவிந்த! ப்ளீஸ்... அழா...தீங்க...! நீங்க அழுதால்..." கண்கலங்கினாள். வந்த அழுகையை சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள். அவளுக்கு உண்மை இப்போ முழுதாய் புரிந்து விட்டது. அவன் யாருக்காக அழுகிறான் என்ற உண்மை அவள் மனதை கூக்கு நூறாக்கியது.

'மனம் தளராமல் முக்கிய முடிவெடுக்க வேண்டும்'

'முடிவெடுத்த பின் மனம் தளராமல்... தழும்பாமல்... அதற்கு முன்...'

"அரவிந்த! அழாதீங்க! நான் உங்களை அக்காவுடன் சேர்த்து வைக்கிறேன்..." என்றாள்.

அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

அவளின் பரிசுத்தம், அவள் முகத்தில் ஜோலித்தது.

அவளின் வெண்மை, அவளை தண்டிப்பது போலிருந்தது. அவள் கைகளை, அவன் பிடித்துக்கொண்டான்.

"ஷோ..ஷோபா! நீ நல்லவன்! எந்தத்தவறும் செய்யாத அப்பாவி! எல்லாரும் உன்னை பகடக்காயாக உருட்டி விட்டார்கள். நானும் அப்படித்தான் பாவிப்பேன் என்று நினைத்துவிட்டாயா?

நான் அந்தளவுக்கு அசிங்கமானவனில்லை. ஆனால் ஒன்றை மட்டும் உன்னிடம் கேட்டுக்கிறேன். எனக்கு கொஞ்சம் அவகாசம் கொடு! நான் முழுமையாக உன்னிடம் சேர்வதற்கு கொஞ்சம் அவகாசம் கொடு! உன் அன்பு தெய்வீகமானது என்று எனக்கு தெரியும்! ஆனால் இந்த பாழாய்ப்போன மனகதான் கேட்குது இல்லையே... பள்ளிஸ்... வெய்ட் பண்ணு எனக்காக... பள்ளிஸ்..."

அவன் கண்ணீருடன் சொல்ல... அவளும் கலங்கினாள். காதல், மனிதரை எவ்வளவு தூரம் பலவீனப்படுத்துகிறது என்பதற்கு இருவரும் உதாரணமாக திகழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவளை அப்படியே அரவணைத்து ஆறுதல் படுத்த வேண்டும் என்று உள்ளம் துடித்தாலும் அவளின் பெண்மை தடுத்து நிறுத்தியது. "அரவிந்த நீங்க நல்லாயிருக்கணும் நீங்க சந்தோஷமாக இருப்பதற்கு நான் எதுவும் செய்வேன்..." என்று சொன்னவள். ஒரு கணம் நினைத்துவிட்டு, அறையை விட்டு வெளியே வந்தாள். பாமாவும், லட்சமியும் வெளியே நின்று அவளுக்காக காத்துக் கொண்டிருப்பதை பார்த்த ஷோபா மெல்ல தலை குனிந்தாள். பின் மெல்ல கண்களை நிமிர்த்தி தேடினாள்.

'அக்கா இங்கு இல்லையே...' மெளனமாக அக்காவை தேடி சென்றாள். ஷோப்னா, தன் அறையில் எல்லாவற்றையும்

ஆய்த்தப்படுத்தி புறப்படும் நேரத்துக்காக காத்துக் கொண்டிருந்தாள். பாமா கொடுத்திருந்த சல்வார் கமீசை அணிந்திருந்தாள். அவளைப்பார்க்க, ஷோபாவின் மனம் வலித்தது.

'அக்காவின் மாற்றம், ஓர் அதிசயம்தான். அப்பா சொன்னது எல்லாம் நியாயம்தான். ஆனால்... ஆனால்...?' மனதில் அசட்டு தியாகத்தை மெல்ல கையிலெடுத்து "அக்கா இன்னும் ஒன்றும் கெட்டுப் போகவில்லை. அரவிந்தைப் போய்ப்பார்! எல்லாம் சரியாகிவிடும்..." தன் இதயத்தின் காதலை கட்டுப்படுத்தி சொன்னாள். அவளின் ஒரு மனம் சுயநலத்திற்காகவும் ஏங்கத்தான் செய்தது. ஷோப்னா எல்லாவற்றையும் புறக்கணித்தால்... அரவிந்த அவளுக்குத்தானே சொந்தம்! அவளின் உள்ளம் தன் சுயநலத்தையிட்டு வெட்கி தலைகுணிந்து கொண்டது.

ஷோப்னா முகம் இறுகி சொன்னாள்.

"ஷோபா... நான் புறப்பட்டுட்டேன்..." தன் இரு குட்கேக்களையும் தூக்கிக் கொண்டு கதவை திறந்தாள். ஒருமுறை தான் தங்கியிருந்த அறையை கடைசியாக பார்த்துக் கொண்டாள்.

இதுவரை தங்கியிருந்த அறையை விட்டு பிரிவதற்கே இவ்வளவு கவலையாக இருக்கும்போது... எப்படி... எப்படி... எல்லாரையும்? அதுவும் அரவிந்தை...?

மனம் தெரியமாக இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் எல்லாம் கெட்டுவிடும்! எல்லாரும் ஹாலைவிட்டு வெளியே வந்தனர். அவர்களை கொழும்புக்கு ஏற்றி செல்வதற்காக வந்திருந்த வேன், ஆயத்தமாக இருந்தது. பாமாவும், அரவிந்தும் கொழும்புக்கு அவர்களை வழியனுப்ப வரவில்லை என்று சொன்னதால்... பாமாவின் கணவரும், கோபியும் லட்சுமியும் வேளில் ஏறி அமர்ந்திருக்க, ஷோபா அவர்களை தொடர்ந்தாள்.

ஷோப்னா வாசலை ஏக்கத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அரவிந்த, அவளை வழியனுப்ப... வாசலுக்கு கூட வரவில்லை. கண்கள் கலங்க தூடிக்கும் போவிருந்தன.

மன மோ... 'கண்களே...!' வரத்துடிக்கும் கண்ணீரை கட்டுப் படுத்து..." என்று சிரமப்பட்டு கட்டளையிட... பாமாவிடம் சொன்னாள்.

"அன்றி... அரவிந்த் என்னை வெறுத்திட்டான் பார்த்தீங்களா?" பாமா, அவளை பரிதாபத்துடன் பார்த்தாள்.

"நீ போய் சொல்லிட்டு வாயேன்..." என்றாள். அதுவும் ஒருவிதத்தில் சரியாக பட... அவன், அடைப்பட்டிருந்த அவன் அறையை நோக்கி நடந்தாள். கதவை தட்டினாள். பதில் இல்லை.

"அரவிந்த் நான் வந்திருக்கேன். நான் பயணமாகிறேன்..." குரல் தடுமாறி சொன்னாள். அவன் மௌனம், அவளைக் கொன்றது.

"அரவிந்த! கதவைத் திற! ஒரு நிமிஷம் உன்னுடன் பேசனும் தொடர்ந்து அவனின் மௌனத்தால், தன் கைகளால் கதவுப் பிடியை திருப்ப... உள்ளே கதவு தாழிடப்பட்டிருக்கிறது என்பதை புரிந்து கொண்டாள். அவளுக்கு பொறுமை போனது "அரவிந்த் பள்ளிஸ் கதவைத்திற நான் உன்னிடம் சொல்லிட்டுப் போக வந்திருக்கேன்." அவன் நீண்ட நேரத்துக்குப் பின்பு பதில் கொடுத்தான்.

"இ... சொல்லிட்டுப் போகப் போறியா...? அதுக்கு அவசிய மில்லையே. நீ சொல்லாமல்தான் என் இதயத்துக்குள்ளே வந்தாய். சொல்லாமலே இதயத்திலிருந்தும் இப்போ வெளியேறிவிட்டாய். இப்போ போவதற்கு மட்டும் சொல்லிட்டுப் போக என்ன இருக்கு...? போ! இன்றுடன் உன் நினைவுகளும் போய்த் தொலையட்டும்." குரல் வெறுப்புதனும் விரக்கியிடனும் கோபமாய் சிதறியது.

"என்ன பேசும் அரவிந்த? நான் போற நேரத்தில் நீ வெறுக்கிறியா...? போகிறபோதாவது... இரண்டு வார்த்தை சந்தோஷமாக பேசிட்டு போகலாம்னு வந்தேன். ஆனா நீ..." ஏமாற்றத்தில் குரல் தனும்பியது.

"போதும் உன் நட்பும், நடிப்பும், இனியும் உன் நடிப்பைப் பார்த்து ஏமாறுவதற்கு நான் ஒன்றும் முட்டாளில்லை. சினிமாவில் போய் சேர்ந்து நடி, போய் இன்ப வாழ்க்கையை தொடரு! இனிமேல் உன் இன்ப வாழ்க்கைக்கு நாம் ஒன்றும் இடைஞ்சலாக இருக்கப் போவதில்லை..."

"என்ன சொன்னே? நான் நடிக்கிறேனா? நான் உன்னை ஏமாற்றி ணேனா? நான் உன்னை ஏமாற்றக் கூடாது என்பதற்காகத்தானே இப்படி நடந்துகொண்டேன். நேரமாகுது... முதல்ல கதவைத்திற..."

"இனிமேல் நான் உன்னைப் பார்க்க தயாரில்லை. விருப்பமு மில்லை. நீ இங்கு வராமலே விட்டிருக்கலாம். வராமல் நீ இருந்திருந்தால், நான் இவ்வளவு தூரம் பாதிப்படைஞ்சிருக்க மாட்டேன். முன்பு வாழ்ந்துகொண்டிருந்தது போல, உன்மையான காதலுடன்... அந்த இனிமையான நினைவுகளுடனும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பேன். இப்போ வந்து அந்த புனிதமான காதலை கொச்சைப் படுத்தி விட்டு போகிறாய். போ...போ! என் கண்முன்னாலே இனிமேல் வராதே..." அவன் வெறி கொண்டவன் போல் கத்தினான்.

அவள் நிலை குலைந்தாள். எதிர்பாராத சொல் அம்புகள், அவளுடைய இதயத்தை குத்தி காயப்படுத்தின. அப்படியே திரும்பி வாசலை நோக்கி ஓடினாள். பாமா, அதிர்ச்சியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு ஷாப்னாவைப் பார்க்க, பாவமாக இருந்தது.

கொந்தளித்துக்கொண்டிருந்த மனதையும், கண்ணீரை பொங்க வைக்கத் தூடிக்கும் கண்களையும் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு வேணில் வேகமாக ஷாப்னா ஏற... வேன் புறப்பட்டது.

24

வெள்ளாவின் முகம் சிவந்திருந்தது. உடல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. இதயம் கண்டபடி வெட்டப்பட்டு, துண்டாப்பட்டது போல் துடித்துக்கொண்டிருந்தது.... அரவிந்த் சொன்ன சொற்கள், அவள் நினைவில் வந்து வாட்டியெடுத்துக் கொண்டிருந்தன. அவனை கடைசியாக ஒருமுறை பார்த்து சொல்லிவிட்டு போக என்னியவருக்கு, அவள் கொடுத்த பரிசுகள்! ஒரேயொருமுறை... கடைசியாக அவனின் முகத்தை பார்க்க, அவன் விடவில்லை.

“அரவிந்த! நீ இப்படியொரு பிடிவாதக்காரனாய்... கல் நெஞ்சனாய் எப்போது மாறினாய்...? எல்லாவற்றையும் மறக்க வேண்டும்! மறக்க வேண்டும்! முக்கியமாக... அவனை வாட்டி யெடுத்துக்கொண்டிருக்கும் அவனை முற்றாகவே மறக்க வேண்டும்.

வேன் இஞ்சின் இரைச்சலைத்தவிர, வேளிற்குள் குடி கொண்டிருந்த மௌனம், அங்குள்ளோரின் மனநிலையை படம் பிடித்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. ஒருவரையொருவர் பேசுவதற்கு விரும்பவில்லை என்பதை, அவர்கள் முகங்களும் காட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன. வேன், திருமலை நகரத்தை விட்டு வெளியேறி காட்டு வீதியில் ஓட்டத் தொடங்கியது.

“வேஷாப்ளா, தன் மனதின் வேகத்தையும் வேதனையையும் கட்டுப்படுத்த ஜன்னலினுடாக பார்வையை நீட்டிக்கொண்டாள். காட்டு மரங்கள் வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருக்க, கண்கள் கவலை தாங்காமல் கலங்க அடம் பிடிக்க... கஷ்டப்பட்டு கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

அவளைதிரே வேஷாபா அமர்ந்திருக்கிறாள். மனதின் கொடுமைகளை வெளியே காட்டிக் கொடுத்து விடக்கூடாது. தன்

உதடுகளை, தன்னையறியாமல் தன் பற்களால் கடித்துக் கொண்டிருந்தாள். என்றாலும், அவளுடைய உணர்ச்சிகள்... ழட்டப்பட்டிருந்த விலங்குகளை உடைத்துக் கொண்டு அவளை முற்றுகையிட, கண்கள் படபடத்து வேதனையில் துடித்துக் கொண்டன. அவனுடன் திருமலையில் சுற்றிய நாட்கள், அவள் இதயத்திற்குள் புகுந்து... ஞாபகம் என்ற புயலை கிளப்பி விட்டு அவளை இம்சித்துக் கொள்ள... துடித்தாள்.

கடந்த தினங்களில், அவனுடன் கடற்கரை மணவில் உலாவி, பேசி, சிரித்து திரிந்த நினைவுகள் அவளை கொத்திக் குதறின. அவன், எவ்வளவு அன்புடனும் எதிர்பார்ப்புடனும் அவனுடன் நடந்துகொண்டான்.

'பாவம் அரவிந்த்...'

'நீ இதயப்பூர்வமாய் என்னை காதலித்தாய். ஆனால் நான் எப்படி உன்னை...?'

'தகுதியில்லாத என்னை எப்படி உனக்கு தரமுடியும்...?'

'என்றாலும்... அரவிந்த! கடைசியாக ஒரு முறையாவது உன் முகத்தை பார்க்க நீ விடவில்லையே... ஏன் வெறுத்தாய் என்னை.?'

'ஓ...! இனிமேல் உன்னைப் பார்க்கவே முடியாதா? கடைசியாக எப்போது உன் முகத்தைப் பார்த்தேன்...? இனிமேல் இப்படியே நிரந்தரமாக பிரிய வேண்டியதுதானா...? ஆகவே இப்போ நாம் நிரந்தரமாகவே பிரிந்துகொண்டிருக்கிறோமோ...?'

மனம் 'ஓ...' என்று அழுத் தொடங்கியது.

உதடுகள் கட்டுப்பாட்டை இழுக்க எத்தனித்தன. கண்களும், தன் கட்டுப்பாட்டை இழுக்கத் தொடங்க... கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ஆறாக பெருகத் தொடங்கி, கண்ணத்தில் வழியத் தொடங்க... கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டாள். மூடிய கண்ணுக்குள்ளும் அரவிந்த வந்து ஆக்ரமித்துக் கொண்டே போனான். தன்னையே இழுந்து கொண்டிருந்தவள், உதடுகளை எப்படி கட்டுப்படுத்துவாள்?

அவள் தோற்றுக்கொண்டே போனாள்.

வேஞுடைய வேகத்தை விட, இதயமும் உடலும் பலமாக அடித்துக் கொள்ள... 'வேன்'இன் சத்தத்தினுடே அவளின் அழுகை வெடித்தது.

"அக்கா... அக்கா..." ஷோபா உலுப்பினாள்.

ஷோப்னா, மூடிய விழிகளை மெல்ல திறந்தாள். கண்ணீரின் மங்கலுக்கிடையே ஷோபா தெரிந்தாள்.

"அக்கா! நீ அழுகிறாய்க்கா..."

"இ... இல்... இல்லை ஷோ... பா..."

"ஆமாக்கா! நீ. ஆழுகிறாய்..."

"இல்...ல்லை..." அவளின் வார்த்தையினுடே அவளின் அழுகை போட்டி போட்டுக்கொண்டு முன் வந்து ஜெயித்தது. எல்லாரும் அவளைப் பார்த்து விக்கித்து விழித்தனர்.

கோபி மெல்ல வந்து அவளருகே அமர்ந்தார். அவளின் தலையை அனுதாபத்துடன் நீவி விட்டார். அவள், அப்படியே அவரின் மார்பில் இயலாமல் சாய... கோபி தழுதழுக்கத் தொடங்கினார்.

"ஷோப்னா... அழா தேயம்மா... நீ அழுதால் தாங்கமுடியாதம்மா..."

"அழிக்கூடாது என்றுதான் நினைக்கிறேன்.... ஆனால் மூடியல்... எல்லாம் என்னை மீறுகிறதப்பா... இப்படி ஒருநாளும் எனக்கு ஏற்பட்டதில்லைப்பா... அவனை என்னால் மறக்க மூடியல். ஆனால் மறக்கணும்! நான் என்னப்பா செய்றது? பள்ளிஸ்... அப்பா... எ... என்..னைக் கா..ாப்பாத்துங்கப்பா. என்னால் தாங்க மூடியல்..." அவள் விம்மலை கட்டுப்படுத்த மூடியாமல் தேம்பி ஆழ ஷோபா அவளை அதிர்ச்சியுடன் பார்த்தாள். வேன் மற்ற வர்களை எனப்பற்றி கவலைப்படாமல் தன் பாட்டில் அது வேகமாக பறந்து கொண்டிருந்தது. ஷோபாவின் மனம், போராட்டத்தில் வெடித்தது.

'வேகமாக மூடிவு ஒன்றை எடுக்க வேண்டும்... அக்காவை காப்பாத்தனும்...'

ஒட்டுநரின் பக்கம் திரும்பினாள்.

"வேண நிறுத்துங்க... வேண நிறுத்துங்க...!" என்று கத்தினாள். வேன் திடீரென்று பிரேக் போட்டு நின்றது. எல்லாரும் ஆச்சர்யமாக பார்த்தனர். ஷோபாவின் முகம் இறுக்கமாகவும் தீர்க்கமாகவும் இருந்தது.

"வேண விட்டு இறங்கி "அக்கா! என்னுடன் இறங்கி வா! நாம் கொஞ்சம் வெளியே இருந்திட்டு வருவோம்.." என்றாள்.

"எ... என்ன ஷோபா...? எ...எங்கு?" குழப்பத்துடனும் அதிர்ச்சியுடனும் கோபி கேட்டார்.

"ஒரு பிரச்சனையுமில்லை. அக்கா ரிலாக்ஸ் ஆகனும். நான் அக்காவுடன் பேசனும்! நீங்க கொஞ்சம் இங்கேயே காத்திருங்க. நான் சிறிது தூரம் வரை அக்காவுடன் நடந்து விட்டு வருகிறேன். அக்காவுக்கும் கொஞ்சம் ஆருதலாக இருக்கும்." என்று பதிலளித்து விட்டு.. எவரினதும் பதிலையும் எதிர்பாராமல் ஷோபனாவின் கையைப்பிடித்து அவளை வேணிலிருந்து கீழே இறக்க... ஷோபனாவும் ஏதோ ஒரு மந்திரத்துக்கு கட்டுப்பட்டவள் போல் இறங்கி அவளுடன் நடக்க ஆரம்பித்தாள். ஒரு வகையில் இதுவும் நல்லதுக்குத்தான் என்று கோபி நினைத்து மெல்ல மெளனானார். ஷோபனாவின் விமமல், இந்த அமைதியான காட்டு சூழ்நிலையில் மெல்ல அடங்கத் தொடங்கியது. என்றாலும்... அவளின் பதுட்டமும் நடுக்கமும் அடங்க அடம் பிடித்துக்கொண்டிருக்க... கொஞ்ச தூரத்திற்கப்பால் இருந்த மரக்கட்டு மேல் ஷோபனாவை அமர்த்தினாள் ஷோபா.

"இங்கே அமரு... இங்க பாரக்கா என்னை... நான் சொல்றதை கவனமாக கேட்டுக்கோ! எல்லார் நன்மைக்கும்தான் சொல்றேன். எல்லாம் நல்லபடியாக நடக்கும். மறு பேச்க என்று ஒன்றும் நீ பேசக்கூடாது. நீ என் ஒரே சகோதரி, நீ நிறைய துன்பங்களை அனுபவிச்சிட்டே. இனியாவது நீ அழக்கப்படாது... நீ உள் வாழ்க்கைப் பாதையை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டிய நேரம் வந்து விட்டது. இப்ப நாம் பாமா அன்றி வீட்டுக்கு திரும்பி போகிறோம்..."

"ஷோ... ஷோ..பா..." அதிர்ச்சியுடன் அவள் 'மரக்கட்டு'விருந்து எழு... ஷோப்னா அவளை மீண்டும் அதிலே அமர்த்திவிட்டு சொன்னாள்.

"முதல்ல நான் சொல்றதை கவனமாக கேள்...! அப்புறம் நீ பேசு! நாம் பாமா அன்றி வீட்டுக்கு திரும்பி போகிறோம். அங்கு நீ அரவிந்துடன் உன் புது வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கிறே..."

"எ... என்ன சொல்றே?"

"நான் சொல்றது சில வேளை அதிசயமாக உனக்கு இருக்கலாம். சில நேரங்களில் அதிசயங்கள் கூட மிக சாதாரணமாக நடக்கும். இப்ப இந்த அதிசயமும் இப்படித்தான் நடக்கப் போகுது. ஏனென்றால் உன்னால் அரவிந்தை கடைசி வரை மறக்க முடியாது. அது இப்போ எல்லார்க்கும் தெரிந்து விட்டது. அதை நீ மறுத்தால், வானத்தில் தெரியும் சூரியனை மறைப்பது போலாகிவிடும்"

"அதனால்?"

"அதனால் நீ அரவிந்திடம் திரும்பிப் போகின்றாய். நானே உன்னை அவரிடம் ஒப்படைக்கிறேன். அவர் உண்மையில் உனக்குத்தான் சொந்தம்!"

"இல்லை ஷோபா... அவர் உனக்குத்தான்..." ஷோபா இடைமறித்து தன் விரல்களினால் அவளின் வாயை பொத்தினாள். "நீ மறுக்காதே உன்னை மறைக்காதே! நீ இப்போ மறுத்தாலும் நான் இனிமேல் அரவிந்தை கல்யாணம் செய்துக்க போறதில்லை. ஏனென்றால் அவர் உன் நினைவாகத்தான் வாடிக் கொண்டிருக்கிறார். இனியும் வாடிக் கொண்டிருப்பார். நீயும் அவரை நினைச்சு ஏங்க, அவரும் உன்னை நினைச்சு ஏங்க... உங்க இருவரையும் இப்படி பார்த்தபின், அவரை கட்டி எப்படி சந்தோஷமாக என்னால் எப்படி குடும்பம் நடத்த முடியும்...? நீயே சொல்! அதுவும் நீ என் அக்கா, எனக்காக யோசித்து, எனக்காக விட்டுத்தர தயாராக நீ இருக்கும்போது... உனக்காக நான் யோசிக்கக் கூடாதா? ஏனென்றால் நான் உன் தங்கை 'உன் இரத்தம்! நீ ஏதோ தியாகம் பன்றதா நினைச்சுக் கொண்டோ, அல்லது உன்னை

நீ தழுத்திக் கொண்டோ செய்யும் செயல்கள் யாரையுமே வாழு வைக்காது ஆகவே..."

"ஷோபா..." ஷோப்னாவின் குரல் அடைத்தது.

"பேசாதே அக்கா! தாமதிக்காதே! உன்னுடைய நெகடில் ஆன என்னங்களை உடைத்து தூளாக்கி விட்டு அரவிந்திடம் போய்ச் சேர்! உன்னைப் பார்த்தால்.... எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவார் தெரியுமா?" ஷோப்னாவின் உள்ளம் துவண்டது. அரவிந்த, மீண்டும் அவளைப் பார்த்தால்...

'ஓ... அரவிந்துடன் இனி வாழ்க்கை என்று நினைத்தாலே, மனதிலுள்ள துன்பங்கள் எல்லாம் ஓடி விடும் போலிருக்கே... அரவிந்த! நீ ஒரு மந்திரம்! நீ இப்போ என்னை நினைச்சு எவ்வளவு வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருப்பாய். இனிமேல் நீ இல்லாமல்... இல்லை... இல்லை... நான் உன் ஐக்கியம் அரவிந்த! ஜி லவ் யூ... இப்போ நான் மிகச் சிறிய மனுஷியாகிவிட்டேன். எனக்கு என் தங்கை வாழ்வு தந்திருக்கிறாள். என் தங்கையை விட நான் சிறியவளாகிவிட்டேன்... எல்லாம் உன் மேலுள்ள காதல்தான் காரணம். அரவிந்த இதோ வருகிறேன்... என்னை அப்படியே தர வருகிறேன்.

என்னை என்ன செய்ய வேண்டுமோ... நீயே முடிவு செய்து கொள்... என் அன்பே!" ஷோப்னா கண்களை துடைத்துக் கொண்டாள். அவள் உள்ளம் இப்போ பூக்களால் நிறைக்கப்பட்டிருந்தது போலிருந்தது. அவர்கள் வேளை நோக்கி அமைதியாக திரும்பி வந்தனர். எல்லாரும் அதிசயமான ஆச்சர்யத்துடன் இருவரையும் மாறி மாறி பார்த்தனர்.

கோபி, ஷோபாவை அன்புடன் அணைத்துக்கொண்டார். வேள் திரும்பி திருமலையை நோக்கி பறக்க ஆரம்பிக்க... ஷோப்னாவின் மனம் பொறுமையில்லாமல் தவித்தது. அரவிந்திடம் போய்ச் சேரவேண்டும் என்ற அவளின் வேகத்திற்கு வேள் ஈடு கொடுக்கவில்லை. போல் தெரிய... மெல்ல வெட்கத்துடன் மனதிற்குள் சிரித்துக் கொண்டாள். வேள் திடீரென்று வீட்டு வாசலில்

வந்து நிற்க... பாமா திகைத்துப்போனாள். லட்சமி மகிழ்ச்சியுடன் விவரிக்க... பாமா நெகிழ்ந்து போனாள்... ஷாப்னா அப்படியே வேண விட்டு இறங்கி குழந்தையைப் போல் உள்ளே ஓடினாள். அரவிந்தின் அறைக்கதவை அவசரமாக தட்டினாள்.

“அ... அ...அரவிந்த்... ஐ லவ் யூ... நான் வந்திருக்கேன்.. என்னை உன்னிடத்தில் தர வந்திருக்கேன். கதவைத்திற் கதவைத் தி...”

கதவு வேகமாக திறந்துகொண்டது.

அரவிந்த் கண்கலங்க நின்றிருந்தான்.

ஷாப்னா... அப்படியே மெல்ல தலை குனிந்தாள்.. அவன் எல்லாவற்றையும் மறந்தாள். “ஷாப்னா... நீயா?.. எ... என்னால் நம்ப முடியல... என் உண்மையான காதல், உன்னை என்னிடம் சேர்த்திட்டுது... ஐ லவ் யூ.. ஷாப்னா! மை லவ் தாங்ஸ் ரூ மை லவ்!..” அவன் கைகள் அவளுக்காக அகன்று விரிய... அவள் அப்படியே ஓடி வந்து அவன் மார்புக்குள் புகுந்துகொண்டாள்.

அவன் அப்படியே அவளை இறுக்கி அணைத்து... மெல்ல தன் இதழ்களை அவள் இதழ்களுடன் பதிக்க... அவள் எங்கேயோ, தன்னை மறந்துகொண்டே போனாள்.

இதுவரை தன் வாழ்க்கையில் ஏற்படாத உணர்வுகள், உள்ளத்திலும் உடலிலும் ஏற்பட.... “அ...ர...வி...ந்..த்” என்று முனகினாள். ஒரு குழந்தையைப் போல விம்மி அழுதாள்

அவன், அவளின் கண்ணீரை தன் விரல்களால் துடைத்து விட்டு, அறைக்குள் அழைத்து சென்றான். இருவரும் என்னென் னொவெல்லாம் பேசினார்கள். எதை எதையெல்லாத்தையுமெல்லாம் பேசி ஞாபகப்படுத்தி, பேசிக் கொண்டார்கள். ஒருமணிநேரம், ஒரு நிமிடம் போல் வேகமாய் கழிந்ததைக் கூட உணராமல் பேசினார்கள்.

கதவு தட்டும் சத்தம் கேட்க... திடீரென்று சுதாகரித்துக் கொண்டார்கள். கதவை திறந்தான் அரவிந்த். கோபி நின்றிருந்தார்.

அவளின் முகத்தில் அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்த பூரிப்பும், வெற்றிக்களிப்பும் தெரிந்தன. அன்புடன் புன்னகத்தார்.

"ம... ஒரு மணி நேரம் கடந்து விட்டது உங்கள் சந்தோஷத்தில் எங்களுக்கும் பங்கிருக்கல்லவா? உங்களுக்காக உங்கள் பெற்றோர் ஹாவில் வெய்த்திங் தெரியுமோ...?" அவர் சிறு கேவியுடன் சொல்ல... ஷாப்னா வெட்கி தலை குனிந்தாள்.

"இந்த எம் வாழ்க்கைக்கு, ஷாபாதான் காரணம். அவளுக்கு நாம் நன்றி சொல்லனும். எங்கே ஷாபா...?" என்றான் அரவிந்த்.

"ம...வேஷாபாவா...? அவள் கோணேஸ்வரர் கோயிலுக்கு போயிருக்காள்..."

"என்னது? கோணேஸ்வரர் கோயிலுக்கா...? இப்பவா? எதுக்கு...?" அவன் அதிர்ச்சியுடன் கேட்டான்.

"கோயிலுக்கு எதுக்காக போவாங்க? சாமி கும்பிடத்தான்.."

"என்ன சொல்நீங்க...? சாமி கும்பிட இந்த நேரமா? யாருடன் போயிருக்காள்...?"

"தனியாகத்தான்..."

"என்ன நீங்க? எப்படி அவளை தனியாக விட்டங்க?" அவன் குரல் நடுங்கியடி இரைய... கோபி கொஞ்சம் குழம்பத் தொடங்கினார்.

"தனியாக என்றால்... தனியாக இல்லை, முன் வீட்டு ஆட்டோக்கார ஐயாவுடன்தான் போயிருக்காள்..."

"மைகாட! இதை என் முதல்லேயே சொல்லலை நீங்க...?" கோபி பதற்த் தொடங்கினார்.

"எ... என்ன சொல்லே அரவிந்த?" அவன் சுதாகரித்து மெல்ல பல்லை கடித்துக்கொண்டான்.

"ஐண்ணுமில்லை அங்கிள். இப்ப வந்துடுரேன். இங்கேயே வெய்த் பண்ணுங்க. ஷாப்னா நீ என் கூட வா" என்று வீட்டு வாசலுக்கு அவன் விரைய ஷாப்னா கலவரத்துடன் அவளை பின் தொடர்ந்தாள்.

வரசலில் காத்திருந்த மோட்டார் பைக்கை அவசரமாக உதைத்தான். ஷாப்னா, வேகமாய் வந்து அவள் பின்னால் ஏறிக் கொள்ள.. பைக் வேகமாய் பறக்க ஆரம்பித்தது. ஷாப்னா ஓன்றும் புரியாமல் குழம்பி தவிக்க, அரவிந்த் விவரிக்கத் தொடங்கினான்.

கோணேஸ்வரர் மலை... தற்கொலை வாசகங்கள்! அதனால் ஏற்பட்ட அவளுக்குண்டான பாதிப்புகள்... அடிக்கடி அவள் காணும் அதைப்பற்றிய களவுகள்...அவள் சொல்ல.. அவள் அதிர்ச்சியில் நிலை குலைந்தாள்.

"ஷாபா... ஏனடி இப்படி செய்தே...?" மனம் ஓலமிட்டது.

"கடவுளே... எங்க வாழ்க்கைக்காக, முட்டாள்தனமாக உன் வாழ்க்கையை அழித்து எங்களுக்கு தண்டனையை கொடுத் திடாதேயம்மா..."

பைக் கோணேஸ்வரர் மலை வீதியில் வேகமாக ஏறிக் கொண்டிருந்தது. வாகனங்கள் நிற்கும் இடத்தில் பைக்கை நிறுத்தி விட்டு, கோயில் மலையை மனம் பயந்தபடி பார்த்தனர். திடீரென்று அண்மையில் நின்றிருந்த ஆட்டோவை பார்க்க... மனம் 'திக் திக்' என்றது. ஆட்டோ பெரியவர் அதற்கு பக்கத்தில் நிற்க அவரிடம் ஒடினார்கள்.

"ஜயா...! ஷாபா எங்கே?" என்று அவசரமாய் கேட்டான்.

"மேலேதான்..."

"என்னது மேலேயா...?"

"மலைக்கு போறேன்னு சொன்னா..."

அவள் சினந்தான். "ஏன்யா அவளை தனியா மலைக்கு அனுப்பினீங்க...?"

"சென்ற முறையும் அப்படித்தானே போனா. இப்ப எப்படி அதிசயமாக கேட்கிறே..."

"மண்ணாங்கட்டி. அவளை கூட்டிட்டு வந்தா பொறுப்பாக நடந்துக்க வேணாமா?" என்று விட்டு மலைப்படிகளில் பாய்ந்து ஓடினான். ஷாப்னா பதறியபடி அவனை பின் தொடர்ந்து ஓடினாள். அங்கு... அவளைக் காணவில்லை.

'ஜீயோ...' பாறையின் மேல் ஏறினான். கீழே பார்த்தான். கீழே பார்த்தும் பிரயோசனமில்லை. இங்கிருந்து குதித்தால், அப்படியே ஆழ்கடலுக்குள் போய்த்தான் விழ வேண்டும். நீந்தத் தெரிந்தாலும் பயங்கர சூழிகள் ஆளை அப்படியே ஆழத்திற்குக் கொண்டு போய் சாகடித்துவிடும். இல்லையேல் பயங்கர பாறைகளில் உடல் அடிப்பட்டு சிதறிவிடும். இங்கிருந்து பார்த்து கண்டுபிடிக்கவும் முடியாது.

"அ... அ...ரவிந்த... நானும் ஏற்டுமா...?" ஷாப்னா அழுது கொண்டு கேட்டாள். அவனுக்கே இங்கிருந்து பார்க்க பயங்கரமாக இருக்கும் போது, அவளுக்கு எப்படி இருக்கும்...?

"வே... வேண்டாம் ஷாப்னா. நீ அங்கேயே நில்லு...! திரும்பி... திரும்பி பார்த்தான். மனம் ஒலமிட்டது.

'என்ன ஷோபா... இப்படி பண்ணிட்டே...?'

'இப்ப உள் அப்பாவுக்கும், அம்மாவுக்கும் என்ன பதில் சொல்லப் போறேன்...?'

தலையில் கை வைத்துக்கொண்டான். யாரிடம் கேட்பது? யாரை கேட்பது?

ஷாப்னாவின் முகத்தைப் பார்க்க தெரியமில்லாமல் தவித்தான். பாறையின் கீழே பார்த்தான். ஒன்றுமே தெரியவில்லை.

"ஷோ... ப...ப...பா..., ஷோ..ப..ா..." கத்தினான். மீண்டும் மறுபக்கம் திரும்பி மூச்சை இழுத்துப்பிடித்துக்கொண்டு கத்தினான்.

"ஷோபா... ஷே...ா...ப...ா...", அவனுடைய குரலின் எதிரொலியைத்தவிர... வேறு பதில் வராமலிருக்க, இதயம் வெடித்து

சிதறியது. அந்த இடத்திலே இல்லாதவளிடமிருந்து பதில் எப்படி வரும்?

'கடவுளே...'

"ஓ... ஷோபா...",

மீண்டும் பைத்தியக்காரன் போல் கத்தினான்.

"அரவிந்த்!" குரல் கேட்டு திடுக்கிட்டு திரும்பினான். பாறையின் ஒரு மறைவிடத்தில் ஷோபா நின்றிருக்க... இதயம் ஒருமுறை நின்று... பின் மீண்டும் அடிக்கத் தொடங்கியது.

"ஓ... ஷோபா... நீ அங்கு நிற்கிறாயா...?" அவன் கண்களில் கண்ணீர் திரையிட்டிருந்தது. அரவிந்தும், ஷோப்னாவும் அவளை நோக்கி ஓடினார்கள். ஷோப்னா அவளை அப்படியே கட்டியணைத்தாள்.

"என்னடி நீ... இப்படி பயமுறுத்திட்டியே..." ஷோப்னா பத்தடத்தில் கண்ணீர் விட்டாள்.

"பயந்திட்டங்களா? நான் தற்கொலை செய்திட்டேன்னு பயந்திட்டங்களா...?" அவள் வெகுளியாய் சிரித்தாள்.

"பின்னே... இதுவரை காலமும் என்னுடன் பேசியதைப் பார்த்தால், அப்படித்தானே நினைக்கத் தோன்றும்! பதற அடிச்சிட்டியே..."

அவள் முகம் மெல்ல மாறியது. "உண்மையில் இப்படி ஓர் எண்ணத்துடன்தான் நான் இங்கு வந்தேன், ஆனா வந்தப்பறும்தான் புரிஞ்சுகொண்டேன். நான் தற்கொலை பண்ணினால் எத்தனை பேருக்கு பாதிப்பு ஏற்படும்னு. நாம் சுலபமாக மேலே போய் சேர்ந்திடலாம். ஆனா என்னைப் பெத்தவங்க வாழ்நாள் முழுதும் நினைச்சு நினைச்சே செத்திடுவாங்க. உங்களை சேர்த்து வைக்கத்தில் கூட ஒரு பலனும் இருக்காது. என் சாவை நினைச்சால் பின் எப்படி நீங்க சந்தோஷமாக வாழ்வீங்க...? அதனாலதான் என் முடிவை மாத்திக்கிட்டேன். ஆனா பயந்து இல்லை. ஆனாலும்... நான் இங்கு வந்ததற்கு ஒருவேளை சில நன்மைகள் கிடைக்கலாம்..."

“நன்மைகளா...? என்னடி நன்மைகள்...?”. ஷாப்னா கோபத்துடன் கேட்டாள்.

“இந்த வாசகத்தை... அதாவது என் கையால் பொறித்த வாசகங்களை பாருங்க...” என்று பாறையில் அவள் பொறித்திருந்த வசனங்களை காட்டினாள். சென்ற வருடம் நிறைவேறாத தம் காதலுக்காக தற்கொலை செய்தவர்கள் எழுதி வைத்திருந்த வாசகங்களுக்கு கீழே அவள் எழுதியிருந்தாள்.

“எம் உயிர் எம் சொத்து அல்ல... அது தெய்வத்தின் சொத்து, அதைப் பறிக்கும் உரிமை தெய்வத்துக்கு மட்டுமே உண்டு.

வாழ்க்கையில் ஏற்படும் தோல்விகளுக்கு பயந்து நாம் தற்கொலை செய்துகொண்டு தப்பி விடலாம்.

ஆனால்.. இதன் பின்னர் எம்மை பெற்றவர் களுக்கும் உடன் பிறந்தவர்களுக்கும் எம்மை நினைத்து நினைத்து சாக வைக்கும் ஆயுள் தண்டனையை நாம் வழங்கலாமா சகோதரர்களே...?”

இங்ஙனம்

தற்கொலை செய்ய வந்து,
என் குடும்பத்தை நினைத்து திருந்தியவள்,
ஷோபா (கன்டா)

அவளின் செயலும் வாசகங்களும் அவர்களை வியக்க வைக்க, அவளை வியந்து பார்த்தனர்.

“அப்போ நீ தற்கொலை செய்றளவுக்கு நீ மனம் உடைஞ்சிட்டாய்தானே ஷோபா...?” ஷாப்னா தடுமாறி

கலங்கினாள். ஷோபா மெல்ல அவளைக் கட்டிக்கொண்டு சொன்னாள்.

"இல்லையக்கா... இப்போ என் மனம் கிளியர்! நான் கன்டா போகணும்! என் படிப்பைத் தொடரணும்! இப்போ எனக்கு நிறைய லட்சியங்கள் வந்து சேர்ந்திட்டுது. ஆகவே யோசிக்காதே அக்கா...!" அவளைப் பார்க்க, ஷோப்னாவுக்கு பெருமையாக இருந்தது. அரவிந்த் ஆச்சர்யப்பட்டான். "அதுசரி... உனக்குத்தான் தமிழ் தெரியாதே... எப்படி எழுதினாய்...?" அவள் புன்னகைத்தாள். "உன்மைதான். ஒரு ஸ்கூல் மாணவனை கண்டேன். தமிழில் சொன்னேன். அவன் பேப்பரில் எழுதி கொடுத்தான். நான் பாறையில் அப்படியே காப்பி பண்ணினேன்..."

"ஓ... உன் சின்ன மூளைக்கு இதெல்லாம் எட்டுமா...?"

"பாரக்கா உன் புருஷனை! இப்பவே கிண்டல் பண்ணத் தொடங்கிட்டார்..." ஷோப்னா சிரித்தாள். ஷோபா மேலும் சொன்னாள். "சரீக்கா...! திருமணத்தை வெகு சிறப்பாக கொண்டாடனும்! சீக்கிரம் எனக்கு ஒரு பெடியனை பெத்துத்தரனும்! அவன் என்னை 'சித்தி'ன்னு அன்பொழுக அழைக்கணும்! நான் அவனை சுற்றி ஓடனும். அவன் என்னை தூரத்தனும்..."

"குறும்பு...! நான் சொன்னதையே நீ காப்பி பண்றியா...?" ஷோப்னா செல்லமாக தன் தங்கையின் தலையில் குட்டினாள். அரவிந்தும் அவர்கள் சிரிப்பில் கலந்துகொண்டான்.

"சரி... போய் சாமி கும்பிட்டுடு அர்ச்சனை பண்ணிட்டு வரலாம் வாங்கக...!" என்று ஷோப்னா அழைத்தாள்.

"நீங்க இருவரும் போய் கும்பிட்டுடு அர்ச்சனை பண்ணிட்டு வாங்க! நான் கீழே உங்களுக்காக காத்துக்கொண்டிருக்கேன். ஏன்னா. நான் ஏற்கெனவே தரிசனம் செய்து அர்ச்சனையும் செய்திட்டேன்..." என்று ஷோபா பதிலளித்தாள்.

"ஓகே...! நாம் போய்ட்டு வந்திடுறோம்..." என்று விட்டு இருவரும் நடந்தனர். அவர்கள் இருவரும் ஜோடியாக

போய்க்கொண்டிருந்ததை பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். கோயிலுக்கே போகாமல் இருந்த தன் அக்கா... இப்போ அர்ச்சனை செய்யுமளவுக்கு மாறியிருப்பதை அவதானித்தவள். மனதில் சந்தோஷமும் திருப்தியும் பட்டுக்கொண்டாள்.

ஆனால் மனதின் ஓரத்தில் அரவிந்தின் வேதனை இன்னமும் ஒட்டிக்கொண்டிருக்க... கோணேஸ்வரர் கோபுரத்தை நோக்கி மனதார வேண்டிக்கொண்டாள்.

'கடவுளே... அரவிந்தை மறக்கும் சக்தியை கீக்கிரம் நீதான் எனக்கு தரவேண்டும்...' அவளின் நீண்ட பெருமூச்சு ஒன்று அவளிடமிருந்து விடைபெற... அவள் நடக்க தொடங்கினாள்.

(முற்றும்)

விற்பனையாகும் இதர நூல்கள்!

சமூக நாவல் - Social Novel

கரையோரப் பூவே...! - தஞ்சை செல்வன் -----	70.00
சிந்து நதிக் கரையோரம் -----	33.00
தவம் - ராமசுப்பிரமணியன் -----	40.00
நெஞ்சிவே நெருப்பு - சுப்பு ஆறுமுகம் -----	27.00
கண்ணாளனே! - ராஜ் சியாமனா -----	37.50
நெஞ்சிவிட்ட கோலமெல்லாம் - பாந்தி -----	49.00
இன்று பேசிய தென்றல் - பாந்தி -----	39.00
சாந்தி இளம் மனைவி - அகிலா கோவிந்த் -----	24.00
சின்னச் சின்ன ஆஸை - மன்னார்குடி விஸ்வநாதன் -----	37.00
இந்த இரவு எப்பொழுது விடிடியும்? - எம். தன்ராஜ் -----	55.00
உறவுக்கு அர்த்தம் சொன்ன மலரே - எஸ்தர் ராஜேஸ் -----	26.00
மலையூர் மாடசாமி - G.S.V -----	34.00
மாறியது நெஞ்சும் மாற்றியவர் யாரோ? - இ.எஸ்.எஸ் -----	24.00
வெற்றுக்காகித மர்மம் -----	32.00
அந்தக் கிராமத்து மாளிகையில் - பழ. மணி -----	30.00
விரும்பத்தெரிந்த மனமே உனக்கு வெறுக்கத் தெரியாதா - இ.எஸ்.எஸ். -----	23.00
ஊரான் பிள்ளை - சரோஜாபாண்டியன் -----	26.00
புது யுகம் பொவியும் - ஜெயகீதா -----	70.00
துடுப்பிழந்த படகுகள் - தா.வீ. பெருமான் -----	33.00
மாறியம்மாள் சபதம் - இராச. சங்கர நாராயணன் -----	29.00
எதிரி - பெ.விஸ்வநாதன் -----	40.00
காதலாகிக் கசிந்து - ஜெகாதா -----	38.00
சிறையில் ஒரு சிந்தனை மாற்றம் - வெங்கட் ரமணா -----	30.00
உறுதிகொண்ட நெஞ்சினாய் - உமாகல்யானி -----	45.00
அவைபாடுதே மனம்-இரா.ரங்கசாமி -----	50.00
அழியாத கோபுரங்கள் - சரோஜாபாண்டியன் -----	42.00
காற்றிலே கலந்த ஒரு காதவின் கதை -----	73.00
கல்லூரிக் களவுகள் -----	49.00
ஆற்றோர நாணல்கள் - K. ஜெயபுனிஸா -----	60.00
துளை தேடும் சுமைதாங்கிகள் -----	44.00
கலாட்டா + காதல் = கல்யாணம் -----	50.00
ராசாத்தி உனக்காக -----	32.00
மலர்ந்தும் மலராத மலர் -----	37.00
வெறுக்கத் தெரிந்த மனம் -----	34.00
தூரத்தும் நிஜங்கள் -----	37.00
காற்றே நீ வாசல் வந்தாய் - செந்தமிழ்ச் செல்வன் -----	28.00
மெளன் சாட்சிகள் - பெமினா -----	37.00

விற்பனையாகும் இதர நூல்கள்!

சமூக நாவல் - Social Novel

போராட்டத்தில் ஒரு புள்ளி மாண் - தேவதாஸ் -----	37.00
வழி மாறிய விழிகள் - -----	32.00
கல்லூரி கலாட்டா - -----	40.00
மலரினும் மெல்விது - தாடா. ஸாப்ரமணியம் -----	36.00
அழுதுகொண்டே சிரிக்கிள்ளேன் - -----	28.00
மாதவம் செய்திட்ட மங்கையரே - -----	43.00
விலங்கை உடைத்தெறி காயத்ரி - -----	41.00
பாசத்தில் விளைந்த பயிர் - -----	35.00
பூவுக்குள் எத்தனைப் போராட்டங்கள் - -----	33.00
போர்க்களத்தில் பூத்த ரோஜா - -----	32.00
ஒரு கிராமம் தலை நிமிர்கிறது - -----	35.00
சாயம் பூசிக்கொண்ட மளங்கள் - -----	45.00
வசந்தகால கோலங்கள் - -----	30.00
புயலில் சிக்கியப் பூக்கள் - -----	40.00
காதல் என்னை காதலிக்கவில்லை - -----	60.00
தேன் சிந்தும் மலர் - -----	55.00
தேவதர்வினி - -----	80.00
அமெரிக்காவில் தூப்பறியும் குர்யா - பிரபாகர் சுந்தரராஜன் -----	50.00
கொம்புத்தேன் - புரட்சிபாலன் - -----	75.00
காதலெனும் தேர்வெழுதி - அரசவை சேகர் - -----	45.00
மன்னித்துவிடு மலரே - -----	55.00
மாலையிட வைத்த மங்கை - -----	27.00
நினைவு நீங்காதது - -----	63.00
பாலைவளத்தில் ஒரு புல்லாங்குழல் - -----	60.00
மெர்சிங் காட்டில் மர்மக் கொலை - -----	20.00
சிரிக்கும் செவ்வந்திப் பூ - -----	80.00
ஒரு ஜீவன் மலருகிறது - -----	35.00
ஒரு தந்தையின் கதை - -----	44.00
விடியும் - -----	95.00
நாணால்களான மூங்கில்கள் - -----	75.00
அந்தக் கிராமத்தின் கதை - -----	80.00
வில்லேந்திக் கோட்டை - -----	70.00
நீலவானில் ஒரு போராட்டம் - -----	48.00
வாழ்ந்தால் அவளுடன்தான் - -----	55.00
தேடிவருவேன் தேவதையே - -----	40.00
மலரே மெளனமா? - -----	
உன்னருகே நான் இருந்தால்... - -----	
உறங்குமோ காதல் நெஞ்சம் - -----	

卷之三

தூத்துக்குருப்பு

பெயர் :

திரு. உதயசெல்வன்
சிவஞானசுந்தரம்

பெற்றோர் :

சுப்ரமணியம் சிவஞானசுந்தரம்
ஞானேஸ்வரி

பிறந்த திடம் :

திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்

படித்த ஆரம்ப பாடசாலை :

திருமலை சென்சேவியர் வித்தியாலயம், திருநெல்வேலி
நோமன் கத்தோலிக்க தமிழ் கலவன் பாடசாலை

எனைய பாடசாலைகள் :

யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி, யாழ் மத்திய கல்லூரி,
திருமலை இந்துக் கல்லூரி

முதல் சிறுகதை :

தாம்பத்யம் (2004, ராணி வார இதழ்)

எனைய சிறுகதைகள் :

கண்ணனின் காதலி, காப்டன் (2004),
பொன்கள்டு (2004, தினக்குரல்),
அப்பாவைத் தேடி... (2004, கூடராளி)

கவிதை :

2004, கூடராளி